

IN ACTIVITAS

artiști plastici gălățeni

ZAMFIRESCU-BEDIVAN Mala (1928)

NICOLAU Mircea (1932)

HOLBAN Eugen (1935)

TIRON Napoleon (1935)

CIONCA Dumitru (1936)

BEJAN Marcel (1937)

COSTESCU Pia Simona (1937)

ANGHEL I. Gheorghe (1938)

COSTESCU Napoleon (1938)

MIHAI-CORON Gheorghe (1938)

MUREȘAN Horia (1939)

CATARGIU Silviu (1939)

GLASS Ingo (1941)

EINHORN Nicolae (1943)

MURARIU-NEAMȚ Ioan (1943)

TOMASELLI Angela (1943)

MATEESCU Dan (1943)

CĂRBUNARU Nicolae (1944)

TURCU Gheorghe (1945)

TURCU Iuliana (1945)

ANDREESCU Gheorghe (1946)

NEAGU Vasile (1946)

TERESCENCO Gheorghe (1947)

DUMBRAVĂ Maria (1949)

ANDREESCU Jana (1951)

MANOLE Aurel (1953)

TUDORACHE Aurelia (1953)

ENACHE Mircea (1953)

PAMFIL Alexandru (1953)

DUMITRESCU Sergiu (1954)

VLAD Aurel I. (1954)

BOTEZATU Pavel (1955)

CODREANU Cătălina (1955)

BĂDĂLAN Sterică (1955)

BURLACU-NICOLAESCU Cornelia (1955)

DAVID Sava (1957)

CHIRIAC Ion (1957)

GEORGESCU Gabriela (1957)

JORICĂ-NEGOESCU Liliana (1957)

IOAN Tudor (1958)

MIRON Gheorghe (1958)

OANĂ Neluș (1958)

TOFAN Anca (1959)

PANAITE Aurel Virgil (1960)

PASCU Nelu (1963)

POENARU-GĂINĂ Carmen (1964)

MACARIE Crenguța Corina (1965)

TUDORACHE Lucian (1965)

SANDU Liviu-Adrian (1968)

VRÂNCEANU Mugurel (1968)

VĂDEANU Adrian (1968)

POPA Raul (1969)

PURCARU George Sorin (1971)

CORCĂCEL Cornel (1972)

POPA Valentin (1972)

COSTANDACHE Eduard (1975)

BRÂNZEI Denis (1975)

SAULEA Cosmin (1975)

LEFTERACHE Mihaela (1976)

MARIN Florin Lucian (1977)

POTECĂ Alexandru (1977)

TOFAN Liliana (1977)

SOARE Simona (1979)

ENCIU Marian (1980)

DIACONU Misha (1981)

MARIN Liliana (1981)

ȘERBAN Tudor (1982)

2 - 20 IULIE, 2014

„In activitas”, o expoziție consacrată artiștilor gălățeni în viață

După expoziția „In memoriam”, consacrată artiștilor gălățeni trecuți în împărăția umbrelor veșnice, iată o nouă manifestare organizată de Muzeul de Artă Vizuală prin care se valorifică opera plasticienilor de la Dunărea de Jos aflată în colecțiile sale, de data aceasta a celor aflați în viață și în activitate. Ei trăiesc atât în Galați și Tecuci, principalele orașe din județul nostru, în alte centre culturale din țară (București, Iași, Piatra Neamț, Buzău, Constanța, Sibiu), dar și în Germania (Mircea Nicolau, Napoleon Costescu, Pia Simona Costescu, Ingo Glass, Simona Soare), Australia (Gheorghe Turcu, Liliana Turcu, Neluș Oană), Italia (Nelu Pascu), Anglia (Mihaela Lefterache) și Statele Unite ale Americii (Dumitru Cionca, Maria Dumbravă).

Este o mare bucurie să-i întâlnim pe simeze pe acești artiști, de la Eugenia (Gina) Hagi-Popa, originară din Tg. Bujor, sora mai mare a mult regretatului poet Grigore Hagi, artistă care în toamna aceasta va împlini venerabila vârstă de 90 de ani (n. 11 noiembrie 1924), Mircea Nicolau (n. 19 noiembrie 1932), care timp de 22 de ani a slujit Teatrul de Păpuși din Galați în calitate de pictor scenograf, realizând decoruri și costume și pentru unele spectacole ale Teatrului Dramatic și Teatrului Muzical de aici, Napoleon Tiron (n. 26 februarie 1935), care a fost profesor al atâtor generații de sculptori la Universitatea Națională de Arte din București, Gheorghe I. Anghel (n. 7 aprilie 1938), Angela Tomaselli (n. 5 noiembrie 1943), până la mai tinerii Simona Soare, Marian Enciu, Mihaela Diaconu, Liliana Marin sau Tudor Șerban (n. 1 aprilie 1982). Dacă cei mai mulți dintre expozanții de astăzi trăiesc în Galați și am avut posibilitatea să le cunoaștem creația din expozițiile personale și colective organizate de muzeu și Filiala locală a U.A.P.R., dacă pe unii din alte centre culturale și de peste hotare am putut să-i întâlnim în una sau două manifestări individuale deschise tot la muzeu, cu lucrările altora, mai ales dintre cei tineri, suntem la primul contact cu ele. Este desigur meritul celor doi muzeografi, Gheorghe Miron și Liviu Adrian Sandu, care ne-a oferit o astfel de posibilitate de cunoaștere și este firesc să le apreciem gestul și osârdia ca atare.

Fiind o expoziție cu participarea unor artiști atât de diferiți ca vârstă, cuprinsă între 90 și 32 de ani, se înțelege că vom fi în fața unor orientări stilistice diferite, abordări tematice variate, tehnici și modalități plurale de realizare plastică. Un lucru este însă sigur: fiecare dintre ei, fie pictor, sculptor, grafician, artist decorator, a căutat să se exprime în „graiul” său, să fie sincer cu sine și cu iubitorii de artă. Fiecare, atunci când se află în fața șevaletului, modelează lutul sau cioplește lemnul, piatra și marmura, dă firului textil viața durabilă a artei, creează cu sentimentul perenității, cu dorința ca ceea ce zămislește cu mintea, simțirea și mâinile sale, să placă celor mulți, să le pună în evidență originalitatea, să-i determine pe oameni să devină mai buni, mai sensibili, mai înțelepți și mai frumoși la suflet. „Artistul, spunea Paul Klee, face vizibil ceea ce este invizibil”, iar Lucian Blaga, într-o exprimare poetică foarte sugestivă, afirma că prin ceea ce face, creatorul nu urmărește să „strivească corola de minuni a lumii”, ci dimpotrivă, „să sporească a lumii taină”, îmbogățind „întunecata zare cu lungi fiori de sfânt mister”.

Așadar, să rămânem credincioși artei, să căutăm întotdeauna s-o înțelegem, să descoperim frumosul, ideile, sentimentele, trăirile, atitudinile pe care artiștii le-au încorporat în lucrările lor și să căutăm să le apreciem și judecăm la adevărata lor valoare! Să fim mândri că vatra binecuvântată de Dumnezeu a Galațiului a dat și dă culturii și artei naționale și universale atâtea personalități a căror valoare este apreciată pe toate meridianele!

Corneliu STOICA

publicist, scriitor și critic de artă

“In activitas”, an exhibition dedicated to the living artists from Galati

After “In memoriam”, the exhibition dedicated to the artists of Galati who are now in the kingdom of the eternal shadows, the Museum of Visual Art organizes a new event presenting the works of the living artists from the Lower Danube, works belonging to its patrimony. These artists live in Galati and in Tecuci, the main cities in our county, or in other cultural centers (Bucharest, Iasi, Piatra Neamt, Buzau, Constanta and Sibiu), but also in Germany (Mircea Nicolau, Napoleon Costescu, Pia Simona Costescu, Ingo Glass, Simona Soare), Australia (Gheorghe Turcu, Liliana Turcu, Neluş Oană), Italy (Nelu Pascu), England (Mihaela Lefterache) and the United States of America (Dumitru Cionca, Maria Dumbravă).

It is a great joy to see the works of these artists, from Eugenia (Gina) Hagi-Popa from Tg. Bujor (the older sister of the late poet Grigore Hagi), artist who will turn 90 this autumn (born on November 11th, 1924), Mircea Nicolau (born on November 19th, 1932) who was a scene painter at the Puppet Theatre for 22 years, also designing sceneries and costumes for the Drama Theatre and the Lyrical Theatre in Galati, Napoleon Tiron (born on February 26th, 1935), a professor for many generations of sculptors at the National University of Arts in Bucharest, Gheorghe I. Anghel (born on April 7th, 1938), Angela Tomaselli (born on November 5th, 1943) to the younger artists: Simona Soare, Marian Enciu, Mihaela Diaconu, Liliana Marin or Tudor Şerban (born on April 1st, 1982). Most of these artists live in Galati so we were able to see their works in the exhibitions organized by the museum and by the Fine Artists Union, Galati Branch. Other artists who live in different cultural centers in the country or abroad also presented their creation in exhibitions opened at the museum. But there are artists, especially the young ones, whose works are to be presented here for the first time. Of course, the merit rests with Gheorghe Miron and Liviu Adrian Sandu, the two curators who offered us such an opportunity of knowledge. It is only natural to appreciate their gesture and effort.

Given that the age range of the artists presented in this exhibition is 32-90 years, we shall naturally notice different stylistic orientations, various thematic approaches, multiple ways and techniques of creation. However, there is a certainty: each of the artists-painter, sculptor, graphic artist or designer- tried to express himself in his own “language”, to be honest with himself and with the art lovers. Whenever an artist is in front of the easel, or shapes the clay or carves the wood, the stone and the marble, or renders life to the textile thread, he creates having a feeling of permanence, hoping the result produced by his mind, soul and hands will be loved by the majority, will emphasize his originality and will make people better, more sensitive and wiser. As Paul Klee said “the artist turns the invisible into visible”. Lucian Blaga, using a suggestive poetic expression said that the creator doesn’t intend to “crush the world’s corolla of marvels”, on the contrary, he wants “to increase the world’s mystery”, enriching “the dark horizon with long-lasting thrills of sacred mystery”.

Therefore we should remain faithful to art, to always try to understand it, to discover the beauty, the ideas, the feelings incorporated by the artists in their works, appreciating and judging their creation by its real value. We should be proud that so many personalities significant to the national and international culture and art, worldwide appreciated artists were born in this blessed place- Galati.

Corneliu STOICA

publicist, scriitor și critic de artă

Zamfirescu-Bedivan Mala

8 ianuarie 1928, la Galați

[...]A învățat mai întâi la Școala Negroponte, la Institutul Notre Dame de Sion, a luat lecții cu pictorul Nicolae Mantu, apoi, la București, a absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” (1958), unde a avut profesori pe Samuel Mântzer, George Lovendal, Al. Jean Steriadi și Simion Iuca. Din 1953 a început să participe cu lucrări la expoziții republicane, saloane de grafică, expoziții de artă românească organizate în Cuba, Italia, Germania, Grecia, la expoziții internaționale de artă din U.R.S.S. și R.F.G. Prima expoziție personală și-a organizat-o destul de târziu, abia în 1989. Au urmat altele deschise la București (1991), Sibiu (1994), Brașov (1995) și Galați (2007). Între 2000 – 2002, la invitația criticului de artă Irina Cajal, stabilită în Boston, a avut posibilitatea să se documenteze și să picteze în câteva localități din Statele Unite ale Americii. [...]

Artista și-a însușit temeinic marea lecție a profesorilor săi, abordând atât pictura cât și gravura. S-a manifestat în același timp în grafica publicitară, în arta decorativă, vestimentația cinematografică, forme spațiale. A realizat costumele pentru filmul lui Francisc Munteanu „Dincolo de barieră”. În pictura sa, peisajele, predominante numeric, conțin imagini din diferite zone geografice ale țării, din Bulgaria, Grecia, Republica Arabă Egipt, Israel, Statele Unite ale Americii etc. Ele se disting printr-un desen riguros și printr-o cromatică expresivă, care să pună în evidență spiritul locurilor immortalizate pe pânză sau carton. Materia picturală este când explozivă, de esență fovistă, când potolită și liniștită, mergând până la acorduri subtile, de mare rafinament. [...] Pasiunea pentru ansambluri merge mână în mână cu aceea pentru detalii. Când este cazul, artista elimină ceea ce este de prisos, sintetizează, lasă loc esențialului. Preocupările pentru figura umană, pentru sondarea psihologiei unor personaje sunt calități reliefate de tablourile cu țărânci îmbrăcate în costume populare, intitulate „În zi de sărbătoare”, „Portret de fată”, „Fată cu tulnic”, admirabil realizate, monumentale ca înfățișare, de un echilibru compozițional desăvârșit, sau de „Țăran din Rădăuți”, „Femeie cu turban”, „Portret”, „Mediu științific”, „Nud”. Sunt tablouri în care desenul este precis, viguros, iar culoarea se menține într-un registru sobru. Naturile statice și florile („Natură statică cu chitară”, „Flori de Crăciun”, „Imortele”, „Natură statică cu Nefertiti”, „Petunii”, „Acord cromatic”, „Flori în vas de ceramică”, „Încrângături”, „Flori pe fond albastru”, „Flori la fereastră” etc.) lasă să descoperim o altă fațetă a pictoriței, aceea a ingeniozității cu care redă materialitatea obiectelor, frăgezimea carnală a lujerelor și corolelor, transparența petalelor, frumusețea lucrurilor simple, poezia acestora, adesea neobservată de ochiul comun.

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

În zi de sărbătoare, u/p

Nicolau Mircea

19 noiembrie 1932, la Brăila

[...] Studii private de scenografie și pictură și mai târziu asistent a doi dintre cei mai mari scenografi români, Mircea Marosin și Dan Nemțeanu. Între anii 1964-1986 a activat ca pictor scenograf la Teatrul de Păpuși din Galați, a realizat decoruri și costume și pentru unele spectacole de la Teatrul Dramatic și Teatrul Muzical de aici, în 1986 s-a transferat la Teatrul „Țândărică” din București, iar în 1987 a emigrat în Germania, stabilindu-se la Wuppertal, unde trăiește și creează și în prezent. Aici s-a dedicat pe deplin picturii de șevalet. Este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România și al B.B.K. (Uniunea Artiștilor Plastici din Germania). În perioada cât s-a aflat în țară el a creat scenografia la 121 de spectacole de teatru, operă, muzical, T.V. și teatru pentru copii, a participat la numeroase festivaluri și concursuri de scenografie din România și de peste hotare, fiind distins cu mai multe premii. În 2007 i s-a conferit Premiul de Excelență pentru întreaga activitate de către Asociația UNIMA (Union Internationale de la Marionette). [...]

Mircea Nicolau cultivă o pictură de mare sensibilitate și acuratețe cromatică, fascinantă de la primul impact, în care figurativul conviețuiește cu abstractul, realul dobândește accente suprarealiste, alegoricul îmbracă veșminte lirice, iar problemele existențiale, cu tensiunile și neliniștile inerente ale vieții, iau forma unor echivalențe plastice vădit simbolice, a căror interpretare solicită din plin urcușul scripetilor gândirii. Profesorul Dan Nemțeanu, de la Iowa University – S.U.A., afirmă în prefața catalogului ce a însoțit expoziția retrospectivă de la Galați că picturile lui Mircea Nicolau, a căror „primă impresie este una cosmogonică, deschid un drum necunoscut, o cale secretă intergalactică secretă pentru spațiile cunoscute până acum, doar teoretic”. La rândul său, Dorel Schor, scriitor și critic de artă israelian de limbă română, arătând că germanii au dreptate numai în parte când îl consideră pe artist suprarealist, observă în creația acestuia „o tranziție elegantă de la figurativ către o lume abstractă, apoi de la abstract la fantastic, de la fabntastic către o interpretare filozofică a vieții și a morții, a genezei, a cosmosului”. [...] Se simte în pictura lui Mircea Nicolau zbuciumul materiei, respirația cosmosului, nevoia de echilibru, aspirația spre o mare libertate a imaginii și spre zonele eterate ale spiritului. Multe lucrări ale sale, deși abstracte, prin titlurile foarte sugestive, în consonanță cu iconica plăsmuită, deschid porți de interpretare nebănuită, care îndeamnă să dai frâu imaginației, să faci asociații. [...] Nu lipsesc din unele lucrări ale pictorului nici undele de ironie, aluziile la fragilitatea și limitele ființei umane. Catalogat ca suprarealist de către critica de artă germană, Mircea Nicolau este greu de încadrat într-o singură formulă stilistică, el și-a creat o mitologie proprie în pictura sa, se exprimă după cum simte și îi dictează frământările propriului eu, fiind și dramatic, tensionat, dar și senin și liniștit, preocupat să-și obiectiveze într-un limbaj personal propriile idei, senzații, sentimente și trăiri sufletești.

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Fata morgana, tehnică mixtă

Holban Eugen

n. 26 iulie 1935, la Vâlcele, județul Buzău

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția artă monumentală, clasa profesorului Costin Ioanid (1967). Este membru al U.A.P., secția pictură, din 1996. [...]”

Creația sa a pendulat între temele de inspirație folclorică și compoziția abstractă. Un timp, citatul folcloric a fost pregnant și lucrul acesta este foarte vizibil în tablouri precum „Festival folcloric gălățean”, „Legendă”, „Baladă”, „Sărbătoarea recoltei”, „Grup de femei”, „Sărbătoare la Roșcani” ș.a. În „Baladă”, tablou pictat în ulei pe carton, într-o dominantă de griuri, pe lângă motive ca pomul vieții, calul și călărețul, păpuși stilizate, romburi în cârlige, pictorul aduce în prim-plan și imaginea abia conturată a Cavalerilor Danubieni. Personajele din „Grup de femei” alcătuiesc o compoziție monumentală, fiind așezate în pagină într-o formă de piramidă. Broboadele mari, care rețin insistent atenția pictorului, îi dau posibilitatea folosirii unor motive decorative specifice artei populare. În alte lucrări ca „Primăvară”, „Dimineți”, „Germinație”, „Mirabila sămânță”, „Solstițiu”, „Plăsmuiri interastrale” sau cele din ciclul „Jocuri secundare” formele sunt abstractizate, doar ritmul de desfășurare a acestora și masele cromatice sugerează ideea cuprinsă în titlu. La fel procedează artistul și în „Întâmplare cu Erinii”, lucrare în care pictorul reușește să sugereze ingenios dezlănțuirea unei furtuni, grație acordurilor de negru, galben, roz și albastru, culori așezate cu virtuozitate în straturi transparente, de mare rafinament. În ultimii ani, Eugen Holban a expus mai ales lucrări realizate în tehnica pastelului („Vremea cuibăritului”, „Marțaloii și Joimărița”, „Neliniște III, IV”, „Liniște”, „Danubiu” ș.a.). Sunt structuri abstracte, aflate în zodia poeticului. Influența artei populare abia mai poate fi sesizată în subtilitățile și rafinamentele cromatice, în acordurile surdinizate de griuri, în atmosfera de nobilă spiritualitate pe care o creează.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Paul Petrescu, *Arcade în timp*, Editura Eminescu, București, 1983; Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura „Sinteze”, Galați, 2013.

Măști populare, u/p

Tiron Napoleon

n. 26 februarie 1935, în comuna Rediu (fostă Oasele), județul Galați

“[...] A absolvit, în 1970, Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția sculptură, clasa profesorului Boris Caragea. Este profesor la Universitatea Națională de Arte din București. A debutat la Bienala din 1970, participând apoi la anualele de stat și la alte manifestări naționale și ale municipiului București. [...]”

Napoleon Tiron s-a manifestat încă din primii ani ai carierei sale artistice ca unul dintre cei mai înzestrați sculptori care în deceniul al optulea al secolului trecut a adus un suflu cu totul nou în statuara românească. Alături de George Apostu, Gheorghe Iliescu-Călinești, Ovidiu Maitec, Horia Buculei etc., el a evoluat în spiritul școlii brâncușiene, nu copiindu-l pe meșterul din Hobița, ci adoptând spiritul sculpturii sale, simplificând și sintetizând formele și volumele până la esență. Sculptura sa, originală ca viziune și concepție, afirmă un constructivism geometric de o profundă modernitate, înscriind în spațiu forme rectangulare sau ovoidale expresive, bine articulate, ritmuri care impun prin rigoare și echilibru. „Construcții de o simplitate extremă, notează Octavian Barbosa, stau alături de altele mai complexe, îndelung elaborate, mărturisind o înclinație specială pentru rectitudinea geometrică a liniilor și planurilor, cărora tind să le inculce sensuri simbolice umane. Integrându-se în spațiu, structurile sale nu se supun pasiv acestuia, ci își afirmă cu fermitate natura lor proiectivă spirituală”. La o structură geometrică apelează Napoleon Tiron și-n lucrarea din metal de mari dimensiuni de la Galați, amplasată în Parcul „Cloșca”, intitulată „Valuri sarmatice”. Ea este alcătuită din trei moduli rectangulari, înclinați într-o parte, plasați simetric în spațiu și sudați între ei, vopsiți într-o culoare de verde intens. Acești moduli desfășurați pe orizontală, cu forme stilizate, sugerează mișcarea valurilor, creând un tot armonios cu forma de relief și vegetația parcului.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Octavian Barbosa, *Dicționarul artiștilor români contemporani*, București, 1976; Mircea Grozdea, *Sculptori români contemporani*, Editura Meridiane, București, 1984; Constantin Prut, *Dicționar de artă modernă și contemporană*, Editura Univers Enciclopedic, București, 2002; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Semn, lemn

Cionca Dumitru

n. 2 februarie 1936, la Pojejena, județul Caraș-Severin

“[...] A absolvit Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București (promoția 1962), unde a avut profesori pe gravorii Iulius Podlipny, Gheorghe Ivancenco și Vasile Kazar. Din 1962 participă la expozițiile Filialei Galați a Uniunii Artiștilor Plastici (al cărei președinte a fost între 1964-1973), precum și la toate saloanele republicane de grafică sau la unele expoziții festive organizate la București. [...]”

Ceea ce dă trăinicie creației acestui gravor este acea preocupare majoră pentru problematica atât de complexă a omului contemporan, exprimată într-un limbaj propriu, care s-a impus prin insolitul și noutatea mijloacelor întrebuințate. Artist reflexiv, cerebral prin viziunea plastică, Cionca apelează în lucrările sale la metaforă și simbol. Semnele sale grafice ascund în țesătura liniilor, petelor și hașurilor un lirism grav, meditativ, întotdeauna însă comunicând sensuri profunde ale existenței umane, pe care artistul o investighează în toată complexitatea ei. Demersul plastic al lui Dumitru Cionca converge către abstracția lirică, pentru el arta abstractă fiind o vocație. Abstracționismul său însă nu este un produs al unor stări impulsive, ci rezultanta unui îndelung proces de decantare lăuntrică a subiectului cules din lumea realului. Deși în mare parte optimistă, creația sa nu exclude drama. Și tocmai acest din urmă aspect ni se pare că Cionca îl exprimă într-un mod foarte personal și cu un vocabular plastic ce-i este propriu. Artist care pune mai presus de orice raționalitatea omului, dar care nu renunță și la alte elemente ale umanului precum emoția, sensibilitatea, inteligența, Dumitru Cionca are capacitatea transcenderii aparențelor, propunând un nou mod de a privi realitatea de la care inițial pornise. În acest mod de a sonda lumea și a o reflecta pe planul creației artistice trebuie să căutăm sensurile majorității lucrărilor sale de desen și gravură. „Registrul pe care s-a mișcat artistul în creația sa, notează Negoită Lăptoiu în cartea sa „Profiluri grafice contemporane” (Editura „Dacia”, Cluj, 1971), a fost acela de la realitatea imediată, nudă și aspră, la fabulos, de la lirismul intim, la unul cosmic, de la seninătate, la deznădejde și tragic ... Umanitatea cuprinsă în vârtoarea permanentei devenirii universale i-a fost subiectul preferat”. [...] Referindu-ne la limbajul gravurilor lui Cionca, reținem ținuta elevată în care artistul și-a realizat lucrările, rafinamentul, forța expresivă a sintezelor la care a ajuns. Configurarea elementelor din cuprinsul imaginii este rezolvată uneori printr-o țesătură deasă de linii, alteori, prin pete ce înscriu în spațiu forme geometrice impresionante prin finețea și precizia construcției. Remarcabile sunt întotdeauna echilibrul compozițional al stampelor sale, arhitectura desăvârșită a acestora, dozarea armonioasă a luminii și umbrei pe întreaga suprafață.

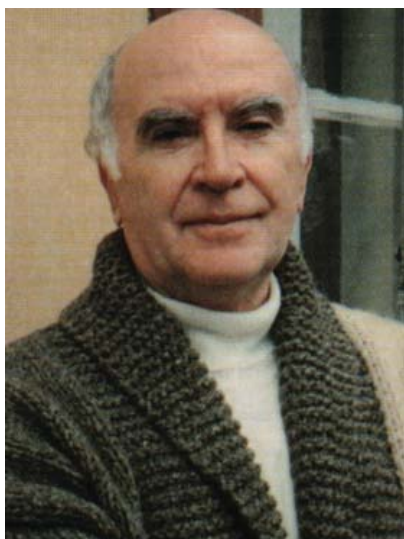
Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Betoniştii, u/p

Bejan Marcel

n. 12 februarie 1937, la Stăniliești, județul Vaslui.

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu”, București, secția pictură, clasa profesorului Octavian Angheluță, promoția 1965. Este repartizat la Galați, funcționând ca profesor la mai multe școli. Este membru al U.A.P. din 1968. [...]”

Pictura lui Marcel Bejan se revendică în ceea ce are ea esențial de la lumea reală, pe care o transfigurează, o ridică la rangul de metaforă sau de simbol, îi imprimă pecetea propriei fantezii. A cultivat cu precădere peisajul, compoziția cu mai multe personaje, natura moartă, florile și portretul. În pictura de șevalet a realizat și o combinație a genurilor: natură statică-peisaj, portret-peisaj-natură statică. În arta peisajului a abordat îndeosebi tematica citadină. Trăind într-un oraș precum Galațiul, pictorul a surprins în pânzele sale și unele aspecte ale peisajului industrial, dar cel mai mult l-au atras străzile și casele vechi, unele de-a dreptul umile, cărora le-a restituit acel parfum și acea poezie de odinioară. L-au atras de asemenea arhitectura lăcașurilor de cult ortodox, atmosfera încărcată de mister divin din preajma lor, albul zăpezilor căzute pe malul înalt din stânga Dunării. [...] Florile lui Marcel Bejan sunt adevărate poeme cromatice. Le-a immortalizat în multe naturi statice, grupate în buchete, crescând în ghivece, vecine cu fel de fel de fructe, cu albume de artă și cu alte elemente de recuzită, emanând lumină și prospețime, candoare și grație, totul exprimat cu un penel sigur, în forme clare, într-o cromatică sensibilă, cu grafisme de mare finețe și modulații tonale ce ating rafinamentul. Cu pasiune s-a apropiat și de figura umană. Și-a pictat mama, fiicele (Simona și Diana), soția (conf. univ. dr. Doina Bejan), surorile, vecinii de atelier (pictorul Gheorghe Mihai-Coron și sculptorul Silviu Catargiu), prietenii sau unele personalități ale istoriei și culturii românești. A surprins omul în ipostaze ale muncii, în procesul creației sau în momente de relaxare. A adus de asemenea în prim-plan chipuri de rapsozi populari, de instrumentiști, de oameni simpli sau pur și simplu a configurat personaje alegorice. Tablourile lui Marcel Bejan, indiferent de motivele pe care le conțin, farmecă ochiul, sunt rezultatul unei stăpâniri depline a meșteșugului, a orchestrării culorilor în armonioase acorduri tonale, a unor clar-obscururi subtil realizate, a respectului pe care artistul îl manifestă pentru știința compoziției, pentru echilibrul ansamblului, dar și pentru figurarea elementelor de detaliu atunci când acestea sunt necesare.

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați 1999; Corneliu Stoica, *Întâlniri confortante*, Editura Sinteze, Galați, 2007; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Strada Veche, u/c

Costescu Pia Simona

n. 6 ianuarie 1937 la Arad.

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, clasa profesorului Catul Bogdan, promoția 1962. După terminarea facultății s-a stabilit cu soțul său, Napoleon Costescu, la Galați. A debutat în 1963 în expoziția Cenaclului U.A.P.R. de aici. A continuat să participe la manifestările acestuia, iar din 1968, ale Filialei Galați a U.A.P.R., instituție nou creată. Din 1970 începe să practice tapiseria, iar din 1976 și xilogravura. Este prezentă cu lucrări la expozițiile republicane de la București. În 1974 se transferă în Capitală, iar în 1984 se stabilește în Germania, la Köln.

Ca și în cazul soțului său, creația Piei-Simona Costescu a traversat drumul de la figurativ la abstract, artista procedând astfel mai ales după contactul avut cu arta Occidentului în timpul unei călătorii făcută în 1969 în Franța. Din acest an, tapiseria o acaparează, simte că aceasta și arta abstractă îi oferă o mai mare libertate de exprimare. „Am utilizat în această nouă tehnică, ține să sublinieze artista, o gamă cromatică mai restrânsă, care mi-a permis să ajung la o formă de expresie mai simplă, mai directă, orientată spre esențial. Ca material, am preferat părul de capră. Textura tapiseriilor mele, realizate în culori naturale, cu o alternanță de tonuri reci și calde, pe un fond alb, a contribuit la sobrietatea limbajului plastic și la simplitatea lui. Astfel, motivul apare ca un desen colorat cu tuș, într-o scriitură calmă, evocând spontaneitatea unei arte gestuale. Motivele din tapiseriile Piei Costescu se revendică în principal de la natură, unul dintre cele mai des folosite fiind cel al copacului, fie configurat realist, fie doar sugerat. În concepția artistei arborele reprezintă misterul aspirației umane către înalt și un simbol al uniunii dintre pământ și cer. Lucrările de artă monumentală ale Piei Costescu realizate în România sunt cele enumerate în articolul dedicat soțului său. În plus, a realizat o tapiserie din păr de capră pentru un restaurant din municipiul Tecuci.

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Copaci singuratici, u/p

Costescu Napoleon

n. 6 februarie 1938 la Dumbrăveni, Sighișoara

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, clasa profesorului Catul Bogdan, promoția 1962. Din toamna acestui an s-a stabilit la Galați, unde debutează în 1963 în cadrul expoziției anuale a Cenaclului U.A.P.R. de aici. Continuă să expună la manifestările colective ale acestuia, iar din 1968 ale Filialei Galați a U.A.P.R., organizate pe plan local și în alte centre culturale din țară. Participă, de asemenea, la expoziții cu caracter național. Realizează scenografia pentru piese din repertoriul național și internațional la teatrele din Galați, Brăila, Iași, Teatrul Municipal și Teatrul „Constantin Nottara” din București. La Galați, de pildă, potrivit arhivei de pe sitte-ul Teatrului Dramatic „Fani Tardini”, între anii 1963-1969, a semnat scenografia la un număr de 15 piese, printre care: „Oameni care tac” de Al. Voitin, „Taina” de Horia Stancu, „Duminică fără fotbal” de Aurel Storin, „Se caută un mincinos” de Dimitris Psathas, „Comedia zorilor” de Mircea Ștefănescu, „Ramura de măslin” de Ewan Mac Coll după Aristofan, „Jupiter se amuză” de A. J. Cronin, „Bietul meu Marat” de Alexei Arbuzov, „Un loc rămas liber” de Ionel Hristea etc. În 1974 se mută la București, iar în 1984 părăsește definitiv România, stabilindu-se în Germania, la Köln.

Pictura lui Napoleon Costescu a evoluat de la figurativ la abstract. Nu s-a îndepărtat însă, așa cum mărturisește, „de om”. A fost atras de acel mister al invizibilului, și chiar dacă omul, de la un timp nu mai apare în tablourile sale, prezența lui este mereu sugerată. „Abstracția lui Napoleon Costescu, notează Gabriela Carp, nu este nici geometrică, nici lirică, nici programată în vreun fel. Ea exprimă prezența unui mister în existența noastră, tinde să ne dezvăluie forța ascunsă a lucrurilor”. De reținut și declarația artistului făcută autorilor dicționarului „Artiști români în Occident”: „Arta mea și-a păstrat identitatea românească. Născut, hrănit și crescut de poporul pe care nu am încetat să-l iubesc, nu am fost interesat de aspectul decorativ al existenței sale, ci de motivațiile profunde care l-au determinat. Și conform acestor aspirații, încerc să trec din petecul meu de pământ românesc în vasta întindere universală”.

Lucrări de artă monumentală realizată în România: „Zbor”, mozaic, Cartierul „Hipodrom” Brăila, 1967 (în colaborare cu soția sa, Pia-Simona Costescu); „Comunicații”, mozaic, Palatul Telefoanelor Tecuci, 1972 (în colaborare cu soția, Dumitru Cionca și Ana Maria Andronescu), „Triptic”, mozaic, Biblioteca Municipală din Piatra Neamț, 1980 (în colaborare cu Gheorghe Iacob); „Recoltă”, mozaic, Casa de Cultură din Sarighiol – Tulcea, 1978 (în colaborare cu Gheorghe Iacob).”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Uzina de apă, u/c

Anghel I. Gheorghe

n. 7 aprilie 1938 în Cluj

“[...] De la vârsta de 10 ani a luat lecții cu pictorița Dorothea (Lola) Schmierer-Roth. A absolvit Liceul militar de marină din Galați, Școala de marină comercială din Constanța, Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, promoția 1964, clasa profesorului Ion Marșic și Catul Bogdan. Membru al U.A.P.R. din 1967. Profesor la Universitatea Națională de Arte din București. În anul 2005 a obținut titlul de doctor în Arte Vizuale cu teza „Obiectul arheologic și importanța lui estetică”. [...]

De la debutul de la Galați din 1968, cu o expoziție deschisă în foaierul Teatrului Dramatic, creația sa, care atunci se situa în limitele unui figurativ de esență realistă, cu vădite influențe din arta populară românească, în care trăia amintirea vestigiilor dobrogene și un lirism de natură reflexivă, a evoluat spre o pictură abstractă, cu o încărcătură profund filozofică. Și-a conceput pictura în cicluri: „Anotimpuri”, „Ploaia”, „Amintiri despre locuri necunoscute”, „Marea”, „Nostalgia orizontalelor”, „Insula”, „Monument bizantin”, „Castrul roman”, „Cariatide”, „Iubirile unui centaur”, „Povestea minotaurului și a preafrumoasei Pasiphae”, „Iubire mitologică”, „Câteva întâmplări din viața pescarului Crisanti”, „Cavalerul bizantin” etc. A procedat astfel, după propria-i declarație, din nevoia „de-a măcina, de-a epuiza - pe cât posibil – fiecare moment, fiecare stadiu prin care trec”. Pictorul este un excelent constructor al spațiilor ample, cu o organizare arhitecturală unitară stilistic, în ciuda diversității tematicе și a stării de spirit care generează această diversitate. Temperament poetic meditativ, artistul folosește în pânzele sale formele stilizate, reduse la esențial, culorile dozate cu rafinament și discreție, în tonuri calde sau reci, din care se revarsă efluviile unei poezii sobre. „Lumea pe care o evocă pânzele lui Gheorghe Anghel, notează Constantin Prut, este a spațiilor vaste, încercând să facă palpabile orizonturi îndepărtate, nostalgice, să fixeze ceea ce aparține fluidității timpului. Marea, norii, cerul, vestigiile antice sau umbrele mitologice par să ofere acestei viziuni cadrul de realizare pentru că și temele sunt proiectate dincolo de contingent”. În ciclurile cu tematică mitologică amintite, precum și-n alte cicluri mai noi, „Lecția de singurătate”, „Triclinium pentru Melisa”, „Noaptea mea”, „Iubirile unui metec” se simt ecouri din spațiul mirific al Greciei, ca și din poezia erotică și de meditație filozofică a poetului Konstandinos Kavafis, pentru care artistul manifestă un adevărat cult. Materia picturală este acum mai rugoasă, negrul este folosit mai mult, artistul apelează și la colaj, introduce înscrisuri cu semnificații enigmatice, compozițiile, deși abstracte, nu exclud prezența figurativului.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Alexandra Titu, 13 pictori români contemporani, Editura Meridiane, București, 1983; Modest Morariu, Gheorghe I. Anghel, București, 1987; Vasile Drăguț, Medalioane în cerneală, Editura Meridiane, 1988; Constantin Prut, Dicționar de artă modernă și contemporană, Ed. Univers enciclopedic, București, 2002; Răzvan Theodorescu, Gheorghe I. Anghel, album de artă, Editura Semne, București, 2006; Gheorghe I. Anghel, album de artă, Editura Institutului Cultural Român, București, 2010; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Lecția de singurătate I, u/p

Mihai-Coron Gheorghe

n. 19 aprilie 1938 în comuna Todireni, județul Botoșani

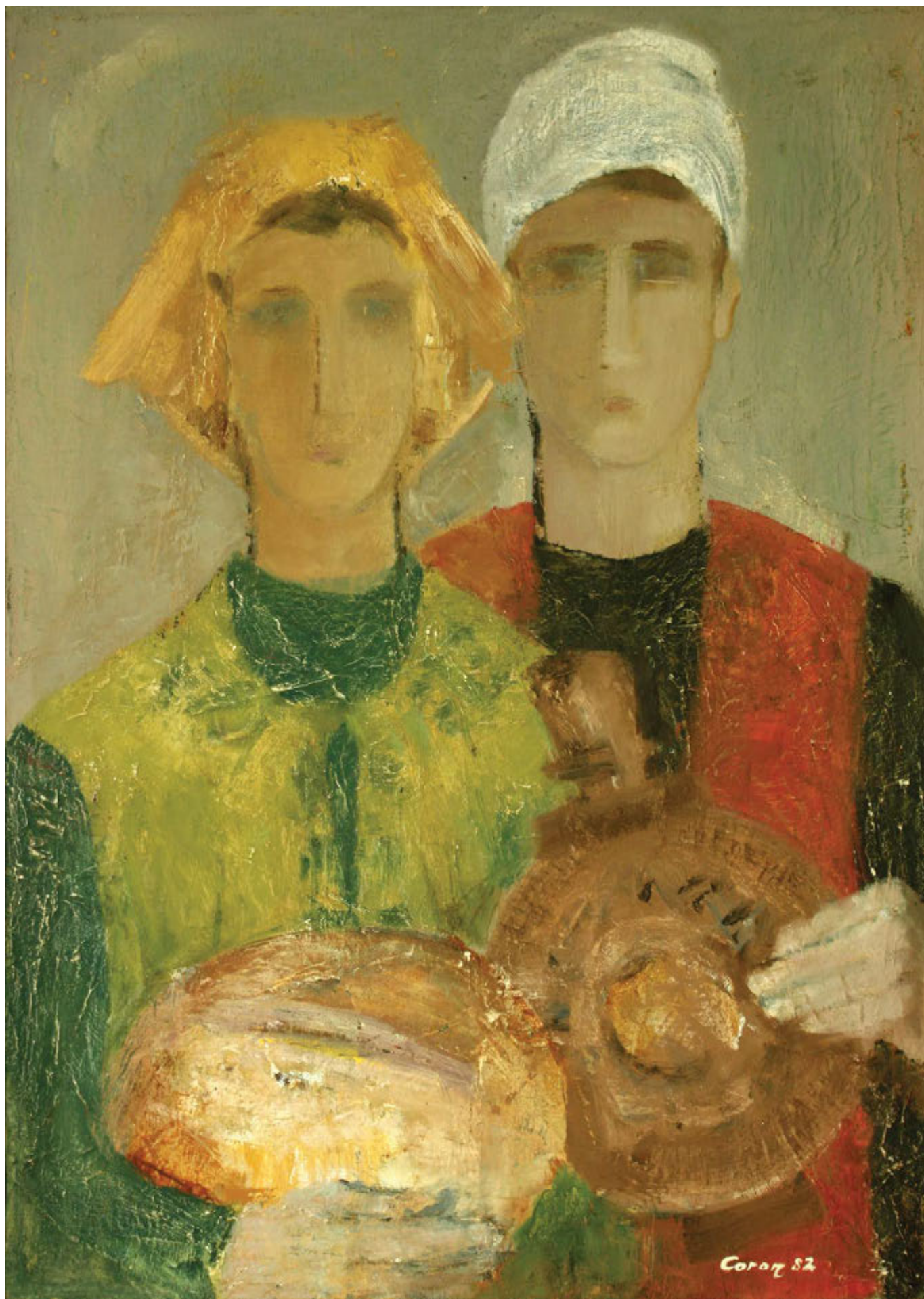

“[...] După ce a urmat Institutul Pedagogic de Învățători din Bârlad, a absolvit Academia de Arte Plastice din Iași (profesori, Adrian Podoleanu și Petru Hârtopeanu) și Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, Facultatea de Muzeologie. Este membru al U.A.P., din 1990. [...]”

Gheorghe Mihai-Coron a început să se afirme expunând îndeosebi peisaje. În paralel a cultivat și portretul, compoziția, natura statică cu flori, nudul. În genul peisajului, două sunt motivele care apar cu pregnanță: satul din nordul Moldovei, aparținând unor zone colinare aducătoare de calm, liniște, pace sufletească, și priveliștile acvatice, surprinse pe spații vaste, unde de cele mai multe ori nu știi unde se termină apa și de unde începe cerul. Cultivă un lirism cald, reținut, emanator de poezie și euritmii parcă desprinse din șoapta izvoarelor sau freamătul codrilor. În fața marelui spectacol al naturii el nu devine exuberant, nu urmărește înregistrarea frustră a datelor realului. Impresiile nu violentează spațiul tablourilor, ele sunt supuse cenzurii propriului eu, astfel că peisajele par mai degrabă niște meditații asupra naturii, totul învăluit în hlamida unei melancolii ce-și are originea în structura intimă a ființei artistului. Priveliștile natale și-au pus în așa măsură amprenta pe anii copilăriei și adolescenței artistului, încât, reîntâlnindu-se cu ele la altă vârstă, el nu poate să le picteze decât păstrând regretul și nostalgia adultului pentru planeta părăsită („Satul copilăriei”, „Dorul meu”, „Lumea satului”, „Șapte fântâni”, „Tăcere adâncă”, „Loc natal”, „Lumină lină”, „Bătătura satului”, „Ora amurgului” etc.). Culorile predominante sunt brunurile, griurile colorate, verzele aluziv sau limoniurile nostalgice. Aceleași imagini, surprinse iarna sau vara, sunt pictate în culori mai luminoase, iar formele sunt conturate atât prin modulații tonale cât și prin grafisme. Albul și galbenul dau o notă distinctă tablourilor, creând senzația de puritate. Există în aceste peisaje o ritmică a petelor de culoare, o așezare a elementelor în așa fel încât spațiul bidimensional câștigă în adâncime, oferind privitorului ample deschideri perspective. [...] Motivul floral l-a preocupat și el în permanență și întotdeauna i-a surprins cu ingeniozitate gingășia și inepuizabila poezie. Culorile au o prospețime deosebită, sunt intense, strălucitoare, ordonarea compozițională a lujerelor și corolelor este făcută numai pe verticală. În multe tablouri florile sunt grupate în două-trei până la patru-cinci sau chiar mai multe vase de forme diferite și din material diferit. Efectul obținut este al unei simfonii cromatice bine orchestrate, în care albul, violetul, roșul, verdele, galbenul, oranjul dialoghează într-o armonie firească. Uneori, lujerele sunt întrerupte și reluate, încât corolele răsar ca niște inflorescențe. Se creează astfel în spațiul plastic o atmosferă de imponderabilitate, florile par a ieși din materialitatea lor, tinzând să zboare, să se înalțe.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Corneliu Stoica, *Identități artistice*, Editura Alma, Galați, 2004; Corneliu Stoica, *Întâlniri confortante*, Editura Sinteze, Galați, 2007; Corneliu Stoica, *Interferențe*, Editura Sinteze, Galați, 2009; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Întâmpinare, u/p

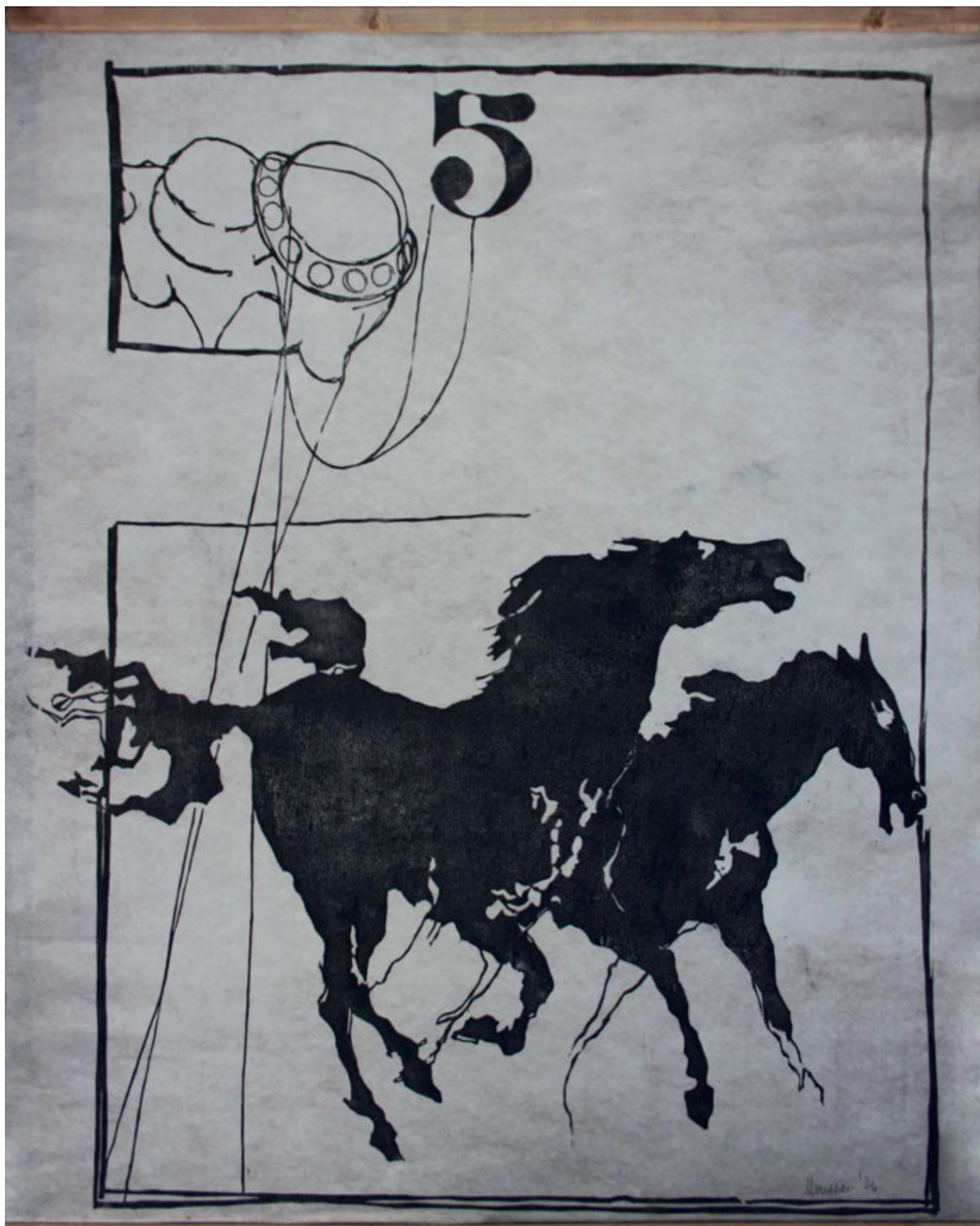
Mureșan Horia

n. 12 aprilie 1939 în orașul Tecuci

“[...]A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, Secția Grafică, promoția 1966. Funcționează ca redactor la TV, apoi muzeograf la Oficiul de Expoziții din Capitală. Din 1980 lector la Universitatea Populară „Ioan I. Dalles” din București, unde ține cursuri de Grafică, Bricolaj (arta de a confecționa ceva frumos din nimicuri) și Design vestimentar. A debutat în 1969 la Salonul Republican de Desen și Gravură. Și-a deschis expoziții personale în București (1969), Constanța (1970), Brașov (1979), a expus în cadrul manifestărilor colective municipale, la Saloanele de carte interne și internaționale, a participat la expoziții de grafică românească organizate la Roma, Egipt, Coreea, Japonia, Filipine, Republica Africa Centrală, Franța, Germania, India. A expus, de asemenea, fotografii la Saloanele Internaționale de Artă Fotografică din Belgia.

Stăpân pe fundamentele științei desenului, Horia Mureșan și-a făcut din limbajul acestuia un mod esențial de exprimare vizuală, care l-a condus în timp la performanțe profesionale demne de luat în seamă. Linia, punctul, virgula, hașurile, valoarea (redarea volumetriei cu ajutorul umbrelor și luminilor) sunt la el elemente ale unui instrumentar care i-au individualizat stilul și au dat creațiilor sale rezistența artei adevărate. „Horia Mureșan, notează criticul de artă Valentin Ciucă, a reușit să facă din xilogravură, desen sau tehnicile culorilor de apă, un mod de a asigura, simultan, spontaneității și îndelungatului travaliu pe suprafața lemnului sau metalului statutul unei fertile complementarități. Dotația pentru desen motivează toate celelalte modalități de expresie grafică, fapt evident și ca o veritabilă constantă estetică. De obicei, în câmpul imaginerii mișcarea elementelor figurate determină starea de tensiune emoțională a privitorului. De pildă, într-o alertă compoziție ce poate fi numită «Cavalcadă», câțiva cai priviți în raccourci asigură prim-planului o nestăvilă energie. Sunetul copitelor face parte din lectura vizuală a ansamblului. Tehnica îndelung exersată a graficii și în spațiul ilustrației de carte face din opera sa o demonstrație de rigoare profesională și de spirit artistic creator de valori simbolice”.

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Cai, xilogravură

Catargiu Silviu

n. 8 ianuarie 1939, la Capul Codrului, județul Suceava

“[...] . A absolvit Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca, promoția 1965, secția sculptură, clasa prof. Romulus Ladea. Din același an s-a stabilit la Galați și participă la toate expozițiile Filialei Galați a U.A.P., la manifestările interjudețene. Până la pensionare a funcționat ca profesor la mai multe școli. Membru al U.A.P. din 1968 și președinte al Filialei din Galați între anii 1974 - 1990. [...]”

Sculptura sa a evoluat organic de-a lungul anilor, rămânând în zonele unui lirism de foarte bună substanță, care-și are izvorul în însăși structura sufletească a artistului. Catargiu nu s-a lansat în experimente sterile, a pătruns creația marilor maeștri ai artei românești, și-a însușit vocabularul sculpturii moderne, promovând o estetică a lucrurilor în sine, în deplină consonanță cu materialul și ceea ce se poate obține din acesta. Afișând de la începutul carierei sale un discurs plastic bazat pe pătrunderea sensurilor majore ale existenței umane, ale materializării în lemn, marmură, piatră sau metal a unor teme permanente ale artei („germinația”, „zborul”, „geneza”, „devenirea” ș.a.), dar și a altora ce țin de realitatea noastră istorică sau socială, artistul a cucerit de la primele sale prezențe în expoziții, lecția lui Romulus Ladea a fost dusă mai departe ca urmare a asimilării atente a cuceririlor artei moderne, a opțiunii pentru forme sintetice, a creării unor lucrări deschise la nivelul limbajului. Manifestând un interes deosebit pentru finisarea lucrărilor, înțelegând că arta nu este numai reflectare, ci și expresie și invenție, Catargiu a știut să-și adecveze tehnica materialului sculptural și calitățile acestuia la conținutul pe care l-a dorit să-l comunice. [...] Și în lucrările de artă monumentală Silviu Catargiu cultivă aceleași metafore plastice sugestive, capabile să exprime idei profunde, originale, într-o tratare sculpturală ce-l individualizează pe artist. Materialele în care sunt realizate aceste sculpturi, deși sunt diferite (fier, inox, bronz, piatră, marmură), se dovedesc credincioase temperamentului liric al artistului, mai bine zis el știe să le înobileze, să le facă purtătoarele unui mesaj pornit din adâncul forumului său lăuntric.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Compoziție, lemn

Glass Ingo

n. 9 aprilie 1941, în Timișoara

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj, promoția 1967, unde a studiat cu profesorii Elisabeta Popper și Artur Vetro. Între 1967-1971 a funcționat ca muzeograf la Muzeul de Artă Românească Modernă și Contemporană din Galați, apoi a lucrat ca asistent universitar la Institutul de Arhitectură „Ion Mincu” (1971-1973) și metodist la Casa de Cultură „Friedrich Schiller” din București (1973-1978). În 1979 a părăsit România și s-a stabilit la München (Germania). [...]”

Încă din expoziția deschisă în 1968, împreună cu pictorul Ioan Simion Mărculescu, în foaierul Teatrului Dramatic din Galați, Ingo Glass își arăta predilecția sa pentru materiale ca fierul și betonul folosite în lucrări precum „Cetatea omului” sau „Clopotnița”. Ele deschideau de fapt seria lucrărilor sale concepute în forme arhitecturale. „Simple linii și suprafețe geometrice, notează Octavian Barbosa, compozițiile sale de mici sau mai mari dimensiuni, se înscriu fără efort în natură, ca și în contexte urbanistice moderne, sugerând volumetria unui spațiu în extensiune și ascensiune. Puritatea mijloacelor la care apelează conferă acestor sculpturi un aer de severă noblețe, amintind de expresivitatea arhitecturii gotice, pe care cu franchețe o evocă. Mai întâi betonul, apoi fierul constituie, pentru el, nu numai elemente și materiale primare de construcție mai mult sau mai puțin arhitecturală, ci mijloace de autentică modernitate ale expresivității plastice”. La rândul său, Constantin Prut, arată că Ingo Glas a folosit unele soluții formale din arta constructivistă, așa cum este ea reprezentată de sculptorii Naum Gabo, Anton Pevsner și Alexander Calder, reușind să creeze în lucrările sale „un spațiu solemn, preluând în sistemul de arcaturi și în planimetrie ceva din morfologiile gotice”. Vocația artistului pentru arta monumentală este ilustrată și de cele două lucrări de la Galați, „Septenarius” și „Piramida Soarelui”, ambele de o rigoare geometrică impecabilă, dezvoltând forme ascensionale subsumate simbolului înălțării, al zborului, al aspirațiilor omului spre perfecțiune, și având la bază, construită din beton, un fel de „masă a tăcerii”, omagiu adus meșterului din Hobița, Constantin Brâncuși, părintele sculpturii moderne. Ele se integrează în spațiul ambiental al Falezii Dunării, întreținând un permanent dialog cu apa fluviului, cu cerul, cu arborii, cu trecătorii, cu tot ce le înconjoară.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Eliberare, fier

Einhorn Nicolae

n. 7 septembrie 1943, în Galați

“[...] A absolvit Facultatea de Arte Plastice din Iași, clasa profesorului Dan Hatmanu, promoția 1970. Este membru al U.A.P., Filiala Galați, din 1993. [...]”

Debutând cu lucrări în scriitura și coloritul cărora critica de specialitate a remarcat influența icoanelor pe sticlă de la Mănăstirea Nicula sau ale celor din Maramureș, Nicolae Einhorn s-a afirmat mai ales în ipostaza de peisagist. Ca fiu al Galațiului, a reținut în pânzele sale imagini ale orașului vechi, ale străzilor și cartierelor mărginașe (el s-a născut în Vadul Ungurului), surprinzând poezia melancolică și parfumul specific al acestora. L-au atras însă și Dunărea, și portul fluvial și cel mineralier, și Faleză, și noile arhitecturi urbane. În fața lor artistul se bucură, sufletul său vibrează cu intensitate, iar sentimentele și trăirile încercate de el caută să i le transmită și iubitorului de artă. Totul este văzut cu o privire ageră, exigentă și redat cu un penel sigur, în tablouri bine organizate compozițional, echilibrate și armonios colorate. Cromatica lui Nicolae Einhorn nu este șocantă, ea are o luminozitate ce vine din însăși materia picturală, formele sunt clare și precis delimitate. Cu aceeași plăcere se îndreaptă artistul și asupra unor aspecte din satele județului Galați (mai ales din comuna Cuca) sau din orașe aparținând unor alte zone geografice, precum Sighișoara, Arad, Tg. Mureș sau Iași. O atmosferă de liniște și calm, de adâncă pace se degajă din aceste pânze, o poezie care izvorăște parcă de undeva din adâncuri milenare. Priveliștile din Delta Dunării sunt înfățișate în desfășurări ample, cu orizonturi pierdute în fundalul tablourilor, cu ape contopite cu cerul. Când abordează figura umană, pictorul, dincolo de asemănarea personajului portretizat cu modelul, urmărește să pătrundă în psihologia acestuia și să-i dezvăluie anumite trăsături morale. Personajele sale sunt înfățișate în atitudini meditative, par îngândurate, fie că ele sunt niște copii căutând cu uimire în jur, fie adulți pe umerii cărora apasă responsabilități majore. În paralel cu pictura de tip realist practică, artistul a fost tentat și de abstracția lirică. Din punct de vedere cromatic, tablourile din această categorie sunt mai luminoase, pasta este mai strălucitoare. [...]”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Corneliu Stoica, *Identități artistice*, Editura Alma, Galați, 2004; Năstasă Forțu, *Orizonturi artistice contemporane*, Editura Pan Europe, Iași, 2006; Corneliu Stoica, *Nicolae Einhorn*, album de artă monografic, Editura Centrului Cultural „Dunărea de Jos”, 2008; Corneliu Stoica, *Interferențe*, Editura Sinteze, Galați, 2009; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura “Sinteze”, Galați, 2013.

Autoportret, u/p

Murariu-Neamț Ioan

n. 24 iunie 1943, la Spiridonești, comuna Icușești, județul Neamț

“[...] A absolvit Facultatea de Arte Plastice din Iași, clasa profesorului Constantin Radinschi (1966). Membru al U.A.P. din 1980. [...] A debutat cu o expoziție personală în iunie 1970, găzduită de Clubul Ziariștilor din Galați. Expunea atunci peisaje realizate îndeosebi în tehnica acuarelui, lăsând să se vadă un pictor sensibil la variațiile luminii, capabil să dialogheze cu natura, să rețină din diversitatea ei imagini semnificative, emoționante. În anii care au urmat, Murariu a abordat și alte genuri (compoziția, natura statică, portretul), dar s-a manifestat și ca sculptor. În pictură a reținut atenția prin lucrările din ciclurile „Din lumea cercului” și „Concertul”. Motivele picturale, deși se repetă, nu creează impresia de monotonie, ele sunt tratate de fiecare dată

din altă perspectivă, în fiecare tablou pictorul își pune și rezolvă noi probleme. Personajele din seria „Concertului” au în înfățișarea lor un anumit hieratism, par coborâte din icoanele noastre pe lemn sau pe sticlă. Geometrizarea formelor, culoarea dispusă pe o dominantă de ocru-auriu, ritmarea gamelor de roșu, albastru sau alb sugerează chiar cadențele muzicii. [...] În sculptură, creația lui Ioan Murariu-Neamț a trecut prin două etape esențiale. Una ce ține de explorarea calităților plastice naturale ale lemnului, pietrei și marmurei, iar alta impunând o viziune constructivistă, dezvoltând o geometrie spațială apropiată de cea a arhitecturii. Primei etape îi corespund sculpturi precum „Clepsidra”, „Grup”, „Echilibru”, „Ritmuri I, II”, „Forme”, „Inspirație”, „Devenire” în care euritmia liniilor și volumelor este elegantă, compozițiile sunt epurate de detaliile ne semnificative. Golurile ovoidale dau impresia unor ferestre prin care se privește parcă înlăuntrul materiei. Fibrele lemnoase, nervurile descriu jocuri armonioase. Sculpto-construcțiile („Compoziție cu arc”, „Alcătuire”, „Fluier de vânt”, „Compoziție cu moduli I, II”) sunt concepute ca niște coloane, ca niște troițe sau ca niște stâlpi de pridvor. Accentul artistului cade pe ritmarea volumelor. Geometria obținută se apropie mai mult de arhitectură. Sunt imagini care încântă ochiul, cu atât mai mult cu cât posibilitatea de multiplicare ipotetică este nelimitată. Compoziția este armonioasă, centrul de interes variază. Unele lucrări sunt alcătuite numai din moduli, ceea ce creează putința ca ele să fie desfăcute și montate în noi ipostaze. Intervine aici, desigur, o solicitare a fanteziei, dar și nevoia unui ochi de geometru. Și în lucrările din marmură și piatră se simte mâna artistului din sculpto-construcțiile cioplite în lemn, în modul de dispunere arhitecturală a elementelor, în geometrizarea și ritmarea formelor și volumelor și chiar în organizarea structurii compoziționale. Sintetismul și calitatea finisajului imprimă sculpturilor un aer de puritate, de vibrație poetică, dând senzația desprinderii de teluric și înălțării într-un spațiu al deplinei libertăți.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Natură statică cu fazani, u/p

Tomaselli Angela

n. 5 noiembrie 1943, în localitatea Brezoi, Vâlcea

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția artă monumentală, promoția 1967, unde a studiat cu Simona Vasiliu Chintilă, Gh. Popescu și Costin Ioanid. În același an s-a stabilit în Galați, lucrând ca muzeograf principal la Muzeul de Artă Vizuală și profesoară la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin”. În 1993 se transferă la București. Membru al U.A.P., din 1971. [...] În universul picturii sale, în care figurativul nu este totuși abandonat, sunt de recunoscut multe elemente aparținând realului (chipuri umane, balauri, pisici cântând la chitară, păsări, flori, pești, instrumente muzicale etc.), însă felul cum ele sunt înfățișate și încorporate în compoziții par mai degrabă din sfera imaginariului. Este o lume simbolică, ce concură la crearea unei mitologii și a unei

morfologii stilistice proprii autoarei. Viziunea pictoriței este expresionist-abstractă, cu ecouri din arta suprarealistă sau gestualistă. Expansiunea fantasticului îi conduce demersul Angelei Tomaselli către reprezentări desprinse din vechi mituri și legende, din iconografia religioasă, din tradiții, obiceiuri și practici ritualice ce-și au originea în vremuri imemorabile. Măiestria și originalitatea artistei constau în aceea că deși în tablourile sale transpar unele influențe stilistice ale mișcărilor artistice amintite, acestea au fost absorbite, asimilate, sunt folosite într-un mod personal, astfel că ansamblurile obținute sunt unitare, coerente, calități rezultând atât din țesătura grafismelor cât și din orchestrația rafinată a petelor de culoare. Chipurile umane sunt construite adesea simplificat, cu contururi geometrice, la fel ca în motivele antropomorfe ce populează câmpul covoarelor românești, alteori sunt deformate până la grotesc. Cu unele excepții, spațiul plastic al lucrărilor pictoriței este în general aglomerat, fapt care le imprimă și un ton mai narativ. Linia este sinuoasă, condusă cu nerv, parcurgând trasee neașteptate. Uneori ea înscrie în spațiu figuri ce amintesc de arta primitivă și iconografică. Întotdeauna însă este dezinvoltă, spontană. Vocația pentru culoare, dezvăluită încă de la începutul carierei sale, se manifestă plenar. Pictorița folosește puternice accente de roșu, verde, albastru, galben, negru, alături de griuri de diferite nuanțe, așezate în pete ingenios armonizate, astfel că imaginile dobândesc strălucire și o sonoritate muzicală. Este multă mișcare în lucrările Angelei Tomaselli, un dinamism pe măsura elementelor ce alcătuiesc structura compozițională a tablourilor. Suprafețele agitate alternează cu altele liniștite, pasta este așternută cu savoare, devenind un mod de exprimare subiectivă, ce luminează ființa lăuntrică a artistei, starea de spirit și intensele ei trăiri sufletești.”

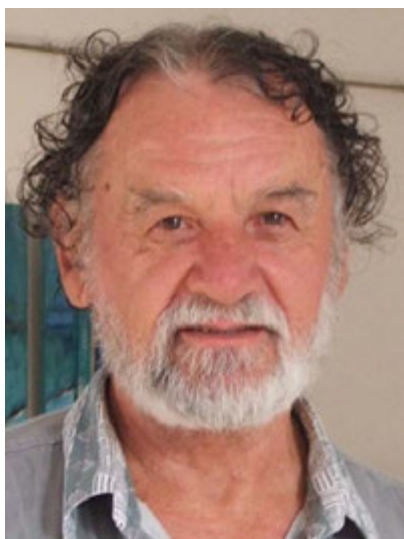
Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Compoziție, u/c

Mateescu Dan

n. 8 aprilie 1943, la Moinești, județul Bacău

“[...] Este absolvent al Facultății de Arte Plastice din Iași, clasa profesorului Vasile Florea, promoția 1973. A funcționat ca profesor, apoi, până la pensionare, ca muzeograf la Muzeul Mixt din Tecuci. Membru al U.A.P., Filiala Galați, din 2001. [...]”

Sculpturile de interior ale lui Dan Mateescu sunt axate pe generoasa temă a maternității, dezvoltă într-un întreg ciclu motivul „scării” sau își au sorginea în tehnologia populară și în diferite obiecte cu caracter etnografic. Nota lor vădit simbolică este evidentă. Stăpân pe tehnica ciopririi în lemn, artistul înscrie în spațiu forme și volume de o mare simplitate, cu o încărcătură semantică relevantă. Tăietura lui Dan Mateescu nu este sofisticată, ea se apropie de cea a meșterilor populari, numai că artistul știe să folosească și câștigurile artei și tehnologiilor moderne. Știe să folosească de asemenea calitățile și imperfecțiunile masei lemnului pentru a obține anumite efecte vizuale, pentru înlăturarea monotoniei și dinamizarea discursului plastic. Sculpturile sale se caracterizează printr-un echilibrat simț al ritmurilor, prin dezvoltarea lor în desfășurări spațiale expresive, care să permită privitorilor receptarea conținutului ideatic și a sentimentelor de care artistul este animat. Apelând la geometrizare și stilizare, la perforarea după un calcul aproape matematic a trunchiului sau, dimpotrivă, la implantarea în acesta a unor accesorii, Dan Mateescu realizează o sculptură sensibilă, coerentă, redusă la esențial, dovedindu-se un continuator în spirit modern al tradiției. Unele dintre lucrările sale din ciclul „Scara” sunt ecouri ale iconografiei religioase pe această temă, având semnificația purității și tăriei credinței, a treptelor urcate în drumul spre mântuire și îndumnezeire, a aspirației și setei omului de înălțare, de autodepășire, a eforturilor sale de a sparge barierele care limitează cunoașterea umană. Alte lucrări își au geneza în unele elemente de cultură materială întâlnite în gospodăria țărănească: raghila, căușul, rășnița, piatra de moară, roata, maiul etc. Chiar modul de sprijinire a lucrărilor pe trei picioare amintește de scaunele țărănești din jurul mesei rotunde tradiționale care i-a inspirat lui Brâncuși „Masa tăcerii” de la Târgu-Jiu, sau, rămânând în domeniul sacralului, am putea spune că fac aluzie la Trinitate. Formele și volumele înscrise de Dan Mateescu în spațiu își pierd arhaicitatea și atributele obiectului utilitar, dobândind valențele artei. [...]”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: D. N. Zaharia, Iașul vernisajelor II, Editura Dosoftei, Iași, 2000; Corneliu Stoica, Monumente de artă plastică din județul Galați, Editura Alma, Galați, 2003; Corneliu Stoica, Identități artistice, Editura Alma, Galați, 2004; Corneliu Stoica, Întâlniri confortante, Editura Sinteze, Galați, 2007; Traian Nicola, Valori spirituale tecucene, Editura Grapho Press, Tecuci, 2008; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, Popasuri ale privirii, Editura „Sinteze”, Galați, 2013

Portret, lemn

Cărbunaru Nicolae

n. 1 ianuarie 1944, la Urleasca, județul Brăila

“[...] A absolvit Facultatea de Arte Plastice din Iași, clasa profesorului Constantin Radinschi (1967) și Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, Facultatea de Muzeologie (1983). Membru al U.A.P., Filiala Galați, din 1983. [...] Creația lui Nicolae Cărbunaru cuprinde un repertoriu tematic bogat, subsumat tuturor genurilor picturii: peisaj, natură statică, portret, compoziție, nud. Peisajele sunt rodul deplasărilor în Deltă, în bălțile Dunării și în lunca Siretului, a popasurilor din timpul vacanțelor de vară prin zonele montane sau colinare ale țării. Promovând o artă realistă, în strânsă legătură cu datele oferite de plaiurile străbătute, artistul aduce în tablourile sale imagini tonifiante, de un deosebit efect stenic, ipostaziind în culori calde și

luminoase locuri de o frumusețe nealterată. [...] Spontan în execuție, știind să fructifice deplin virtuțile culorilor de apă, Nicolae Cărbunaru este precis în desen, mânuiește linia cu siguranță, iar materia picturală își păstrează întotdeauna transparența și fluiditatea, marea capacitate de a declanșa stări afective și trăiri consumate la un înalt diapazon emoțional. Verzurile, albastrul, galbenul, violetul, roșul, griurile de diferite nuanțe sunt culorile des folosite, orchestrate armonios, până la sugerarea sunetelor din natură. În compoziții, personajele au în atitudinea lor un anumit hieratism, alteori sunt stăpânite de o concentrare provocată de îndeletnicirile practicate. Naturile statice sunt construite apelând la o recuzită simplă. Atunci când pictează icoane pe lemn, chipurile de sfinți, arhangheli sau îngeri dobândesc o patină coloristică de frescă. Nicolae Cărbunaru a expus sporadic și unele lucrări din zona abstracției lirice. Culoarea este mult mai intensă, chiar șocantă, imaginile din zona centrală se desfășoară spre extremități sub forma unor valuri impetuoase sau a unor trasee ce înscriu în spațiu o mișcare centrifugă. Predomină roșul aprins, galbenul intens, oranjul. Ansamblurile sunt dinamice, se simte parcă pe undeva zbuciumul materiei aflată într-o continuă mișcare. Cu toate aceste încercări de abstractizare a discursului plastic, în care nu a stăruit, Nicolae Cărbunaru, în esența sa, rămâne un pictor de viziune tradițională, pentru care tabloul păstrează în datele lui elementele recognoscibile ale realității.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Maria Magdalena Crișan, *Artiști gălățeni*, Editura Meridiane, București, 1986; Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați 1999; Toader Buculei, *Prezențe brăilene în spiritualitatea românească*, Editura Ex libris, Brăila; Corneliu Stoica, *Întâlniri confortante*, Editura Sinteze, Galați, 2007; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. I, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura “Sinteze”, Galați, 2013.

Natură statică, u/p

Turcu Gheorghe

n. 24 aprilie 1945, în Brăila

“[...] . A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția sculptură, clasa profesorului Boris Caragea, promoția 1970. Din același an a funcționat, pentru o perioadă, ca profesor în învățământul liceal din Galați și la Școala de Arte. [...]”

Atât portretele unor personalități aparținând culturii și istoriei României (Alec Russo, Theodor Pallady, Alexandru Ioan Cuza, Generalul Alexandru Cernat, Valter Mărăcineanu), cât și statuia domnitorului Moldovei Ion Vodă cel Viteaz sunt modelate cu un deosebit simț al monumentalului, distingându-se prin expresivitatea viguroasă și prin capacitatea cu care artistul reușește să detalieze și să individualizeze psihologia personajelor. Ion Vodă cel Viteaz domină platoul de lângă pădurea Breana de lângă

Roșcani. Vigoarea și forța voievodului, demnitatea, spiritul de sacrificiu, siguranța și tăria de sine, dar și inteligența, aptitudinile și calitățile sale de bun strateg militar sunt ingenios puse în evidență de Gheorghe Turcu. În alte lucrări, adevărate metafore plastice, Ionel Jianu a remarcat, ca o adevărată dimensiune spirituală a sculpturii sale, preocuparea artistului de a releva forța ascunsă a lucrurilor, întrucât aceste sculpturi implică într-un grad foarte înalt meditația asupra destinului uman. În același timp, Dan Grigorescu subliniază că Gheorghe Turcu „crează o mișcare ondulatorie în jurul obiectului, conducând la structuri neconvenționale ce asociază sugestiile fragmentului cu structurile abstracte”. Critica australiană a remarcat rafinamentul și ineditului lucrărilor sculptorului, pe care le colorează cu ajutorul unor tratamente chimice speciale, subliniind că uneori formele acestora amintesc de Brâncuși.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Personaj, lemn

Turcu Iuliana

n. 26 mai 1945, la Oradea

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția sculptură, promoția 1970. În același an se stabilește la Galați. Până în 1980 lucrează ca muzeografa Muzeul de Artă Contemporană Românească din Galați. Membră a U.A.P. din România din 1975. Participă la toate expozițiile județene organizate de Filiala Galați a U.A.P., la cele interjudețene de la București și Suceava, la expozițiile republicane din 1972, 1973, 1975, 1976. Peste hotare a expus la Novi-Sad. În Tabăra Națională de Sculptură de la Măgura Buzăului a realizat lucrările „Mit” (în ediția a IV-a, 1973) și „Tors” (în ediția a IX-a, 1978). În 1980, dimpreună cu soțul său, sculptorul Gheorghe Turcu, pleacă în Germania, apoi în 1982 s-a stabilit la Melbourne (Australia).

Cât a trăit în Galați, Iuliana Turcu a expus lucrări reprezentând portrete și compoziții axate pe alegorie sau pe un simbol plastic. În ambele genuri predominante sunt formele pline și robuste, modelajul generos, evident romantic. Portretele reprezentând figuri feminine au o încărcătură poetică, o lumină ce izvorăște din ființa intimă a personajelor. În compoziții formele și volumele sunt mai tensionate întrucât și ideile materializate în lemn și piatră (descătușarea, devenirea, meditația) solicită o astfel de exprimare. Aspirația spre monumentalitate este și ea vizibilă, după cum la fel de vizibilă este preocuparea artistei pentru un limbaj sintetic, redus la esențial.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Compoziție, lemn

Andreescu Gheorghe

n. 29 iulie 1946, în Galați

“[...]A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, promoția 1973, clasa profesoarei Ileana Balotă. A urmat cursuri de perfecționare în restaurarea ceramicii, sticlei, metalelor și sculpturii, Muzeul Peleş, Sinaia (3 ani) și Muzeul Național de Artă al României (1 an). Din 1975 muzeograf la Muzeul de Artă Vizuală Galați. Este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România, secția grafică, din 1996. [...]”

Manifestat în pictură, grafică, sculptură, metaloplastie, artă monumentală decorativă, scenografie, Gheorghe Andreescu a abordat în creația sa teme profund umane, exprimând tensiuni interioare puternice sau stări sufletești antinomice, s-a inspirat din mitologia egipteană, greacă și romană, a dezvoltat în compoziții de accentuat dramatism urmările distrugerii, răului din natură și

societate, stagnării. În același timp și-a populat grafica și pictura cu piese de mobilier vechi, elemente de arhitectură antică și medievală, a cultivat motivul calului, scării, scaunului, copacului, al ruinelor, al bufniței etc., evoluând spre un stil în care ecourile gramaticilor expresionismului și suprarealismului sunt evidente. La Gheorghe Andreescu trunchiurile copacilor sunt răsucite pe verticala vreunei coloane antice, uneori au aripi de vultur, sau crengile lor țâșnesc prin ferestrele și acoperișul edificiilor. Alteori, arborii contorsionați sunt încolăciți de reptile stranii, care mișună ca într-un bestiariu, producând groază și anxietate. Reprezentărilor iconice dramatice le este asigurată o cromatică sobră, pasta este densă, așezată în tușe dinamice sau luând forma unor înscrisuri hieroglifice. Aplecat mai mult spre ilustrarea cu mijloacele ce-i stau la dispoziție a laturii dramatice a vieții, a tensiunilor unei lumi în destrămare, artistul știe să fie uneori și optimist. Atunci paleta sa se luminează, culorile sunt mai vii, iar transparențele devin tot mai vizibile. Metafora și simbolul sunt la Gheorghe Andreescu precumpănitoare. Sub haina lor descoperim sensuri și semnificații ale unei existențe complexe, tumultuoase, care este de fapt a planetei pe care trăim și ne mișcăm. Descoperirea luminii Balcicului, prin participarea la edițiile din 2009 și 2010 ale Taberei internaționale de pictură „Orizonturi europene”, a dat un nou impuls creației sale, pictorul reținând imagini în care frumusețea unică a acestui peisaj este exprimată cu forța unui vitalist stăpân pe desen și culoare.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați 1999; Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, *Enciclopedia artiștilor români contemporani*, vol. V, Editura Arc 2000, București, 2003; Corneliu Stoica, *Întâlniri confortante*, Editura Sinteze, Galați, 2007; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Universul cailor sălbatici, u/p

Neagu Vasile

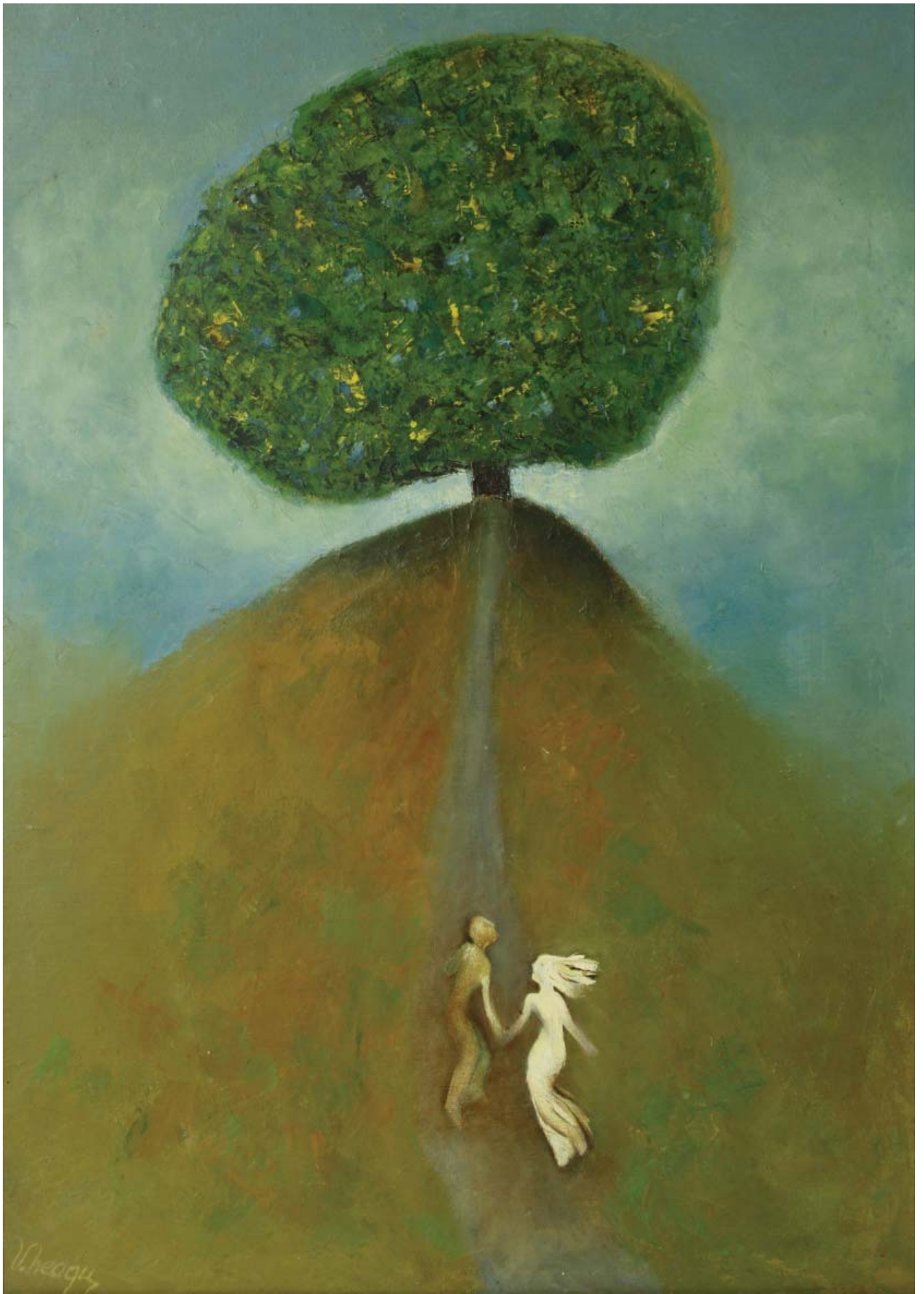
n. 16 iulie 1946, în Galați

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca, secția pictură, promoția 1971. Membru al U.A.P. Filiala Galați, din 1993. Profesor la Liceul de Arte “Dimitrie Cuclin” din Galați în perioada anilor 1971-2011. [...]”

Un tablou pictat de Vasile Neagu are valoarea unui poem simbolist scris de Ștefan Petică sau de George Bacovia. Pictura sa este recognoscibilă prin stilul inconfundabil al artistului, la care el a ajuns prin suprimarea spontaneității în favoarea unei autocenzurări a sentimentelor, a impunerii unor rigori cerute de lexicul exprimării prin linii, forme, culori. Trăsătura dominantă a lucrărilor sale este discreția, chiar și atunci când motivul pictural apare ca o explozie de lumină. Două teme preferă pictorul: cea a florilor și cea a arborilor. Dar acestea sunt doar puncte de la care se pornește inițial, fiindcă pe parcursul travaliului creator, fantezia sa operează în așa fel încât tablourile se încarcă de semnificații, unele vizibile, altele numai sugerate. Pânzele sale iradiază o atmosferă de mare puritate, noblețe spirituală, calm, seninătate. Păpădia, cu lujerul ei mlădios și puful vaporos, gata să cadă la cea mai mică adiere de vânt, e pictată într-un gest elegiac. Ea este un simbol al fragilității, al fulgurației, al efemerului. Tufănele devin expresii plastice ale tristeții destrămarilor din natură, după cum firul de iarbă este vestitorul marilor germinații, al bucuriei înălțării sevelor pământului. Fără a da impresia de rigiditate, Vasile Neagu este un constructor ingenios și aceasta nu în dauna lirismului, a poeziei. Spațiul său pictural nu este încărcat, elementele sunt puține, bine așezate în pagină, reduse la esențial. Suprafața pictată dă impresia unei mase compacte, contururile nu sunt înscrise grafic, ci pictural, prin modulații cromatice de un deosebit rafinament. Există mult sentiment în picturile lui Vasile Neagu, o lumină ce izvorăște de undeva din interior („Coloane”, „Clopote vegetale”, „Mausoleu pentru eroi”, „Floare-copac”, „Iarnă” ș.a.). O lucrare se intitulează „Descătușare” și este de fapt un omagiu coloristic conceput în două registre ce parcă dialoghează între ele. Calul, imaginat în punctul cel mai de sus, este o făptură albă, de vis, surprins într-o mișcare evanescentă, aparținătoare cosmosului. Arborii din pânzele lui Vasile Neagu sunt și ei simboluri ale vieții sau ale drumurilor noastre în istorie. Unii sunt abia sugerați, alții au ramurile invadate de albul imaculat al florilor, după cum alții ne poartă pe tărâmurile basmului. Urmărind cu predilecție primatul culorii, Vasile Neagu nu neglijează forma, este atent la raporturile de intensitate armonică, la relațiile cromatice, dar și la cele de proporționalitate a elementelor. Pictura sa, limpede, senină, calmă, este expresia unei meticuloase elaborări, a credinței artistului că numai lucrul făcut cu temeinicie, cu totală pasiune, dobândește atributele valorilor menite să rămână.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Optimism, u/p

Terescenco Gheorghe

26 februarie 1947, în Galați

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, clasa sculptoriței Geta Caragiu, promoția 1976. Membru al U.A.P., secția sculptură, din 1996. În 1978 a beneficiat de o bursă din partea U.A.P. pentru sculptură. [...]”

Spirit neliniștit, artistul s-a preocupat în permanență de aprofundarea și stăpânirea limbajului plastic, a mijloacelor tehnice specifice sculpturii, reușind să creeze lucrări variate ca tematică, bogate în idei și semnificații, asigurându-le o rezolvare plastică expresivă. „Atât sculptura de interior, cât și cea monumentală, de for public, ne spunea Gheorghe Terescenco, trebuie să se integreze unui anumit spațiu, să se armonizeze cu el, să-l cucerească, să-i sporească frumusețea. Atunci când mă aflu în fața unei noi lucrări, aceste probleme mă obsedează, îmi direcționează întregul meu efort creator”. Într-adevăr, sculpturile de interior, fie că sunt cioplite în lemn de migdal, nuc sau mahon, fie în piatră, marmură sau turnate în bronz, realizate la dimensiuni în general reduse, sunt lucrate cu finețe, șlefuite până la perfecțiune, pretându-se foarte bine unui spațiu intim, unei atmosfere calme, liniștite. [...] Respectul pentru meșteșug, echilibru, zveltețea sau, dimpotrivă, moliciunea formelor, ritmica volumelor, centrarea axială verticală sunt calități care sporesc forța artistică și emoțională a lucrărilor. Aceeași puritate o exprimă și ronde-bosse-ul „Mesagerul păcii”, înfățișând un copil ce ridică în mâna dreaptă, spre un cer ipotetic, un porumbel. Noblețea materialului, luciul catifelat al marmurei, șlefuirea desăvârșită, ca de altfel întreaga înscriere compozițională în spațiu, sunt expresii ale exigenței cu care artistul înțelege să lucreze. Sculpturile realizate în bronz, având ca motiv zborul, au la bază o riguroasă geometrie, detaliile sunt înlăturate, suprafețele polisate până la dispariția oricărei neregularități, formele și volumele urmează o linie ascensională, dinamică. În sculptura monumentală, Terescenco este același artist laborios, urmărind ca lucrările sale să răspundă și să se integreze cât mai bine spațiului în care sunt amplasate, să-l domine. [...] Busturile concepute pentru spații de for public, reușesc să sintetizeze în expresia exterioară a fizionomicului chipul interior al personajelor portretizate, personalități celebre ale culturii românești.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Maria Magdalena Crișan, *Artiști gălățeni*, Editura Meridiane, 1986; Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Năstasă Forțu, *Orizonturi artistice contemporane*, Editura Pan Europe, Iași, 2006; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Fata Dunării, piatră

Dumbravă Maria

5 septembrie 1949, în comuna Independența

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice din București, secția pictură, clasa profesorului Ion Sălișteanu, promoția 1972. Din 1974 participă la Saloanele de toamnă și de primăvară ale Filialei Galați a U. A. P., la unele manifestări colective ale acesteia. Realizează ilustrații pentru diferite reviste și edituri. Până la plecarea din țară, întâmplată prin 1984, și-a deschis o singură expoziție personală la Galați. S-a afirmat în special în domeniul graficii, expunând desene realizate în tuș și cerneală tipografică. Temperament prin excelență liric, predispus spre poezie și visare, Maria Dumbravă surprinde în lucrările sale aspecte ale peisajului natural văzut în succesiunea anotimpurilor, secvențe urbanistice ale Galațiului edilitar și industrial, dă aripi fanteziei imaginând teritorii stelare, găsește echivalențe plastice la unele din poeziile lui Eminescu. În același timp, în urma unor călătorii întreprinse în Franța, Tunisia, Cehoslovacia, U.R.S.S., Mexic, Polonia, S.U.A., a reținut imagini ale unor orașe prin care a trecut, căutând să redea cât mai veridic atmosfera specifică locurilor. Lucrările sale de grafică se caracterizează printr-un desen sensibil, sincer și spontan, cu o linie de mare finețe, prin folosirea ingenioasă a hașurilor, punctelor și petelor. Uneori spațiul plastic este prea încărcat, dar în cele mai multe cazuri el este destul de aerisit, astfel că imaginile (construcții, străzi, oameni, animale, păsări, arbori, ape) respiră dezinvolt în cadrul patruleterelor desenate, creând impresia unor spații în care poezia, echilibrul și armonia conviețuiesc într-un deplin acord.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Compoziție, tuș

Andreescu Jana

n. 6 iulie 1951 în Brăila

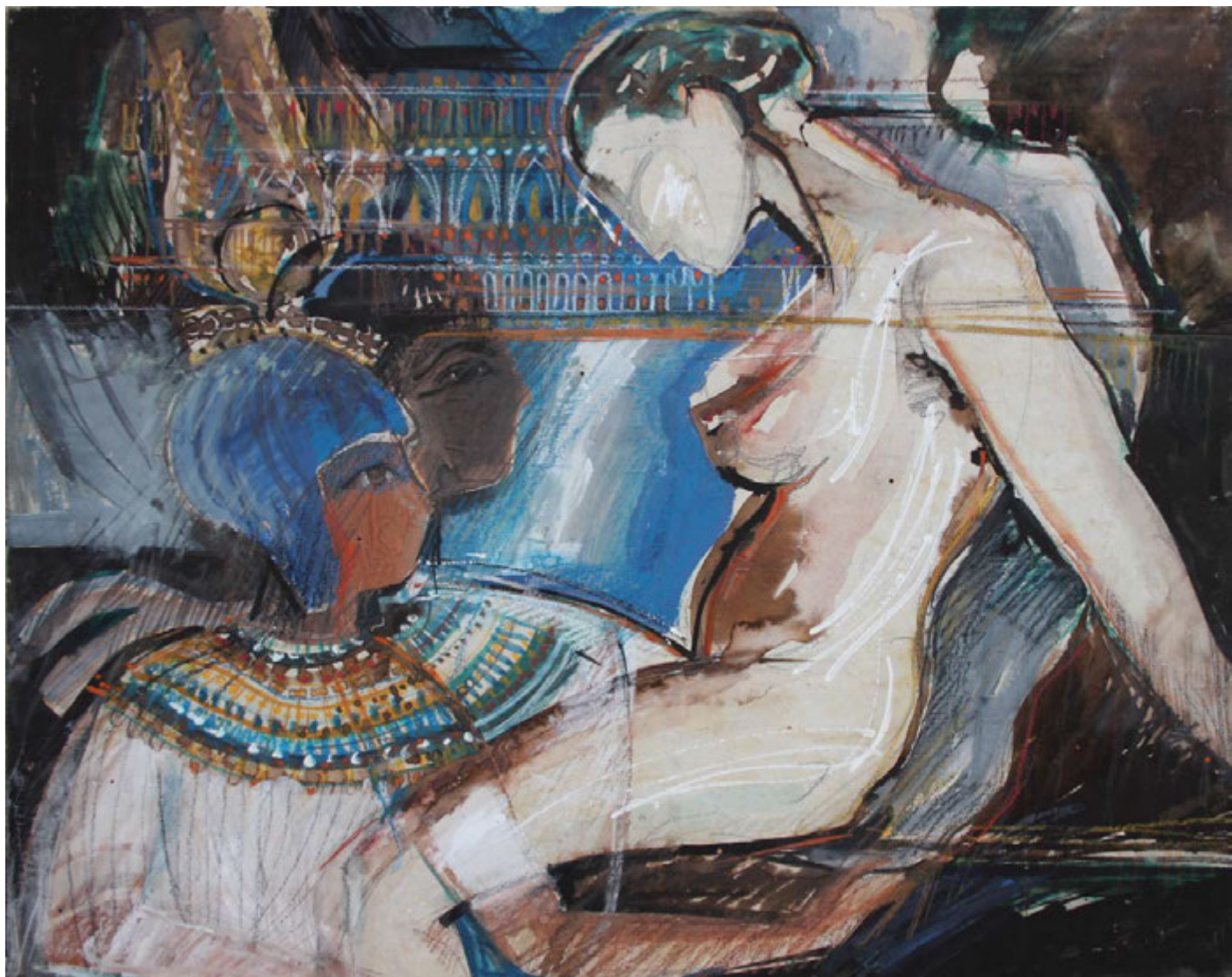

“[...] Este absolventă a Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București (1973), unde a avut profesori pe Ileana Balotă, Traian Brădean și Ion Țarălungă. Membră a UAPR din 1991. [...]

Creatoare de mare sensibilitate, Jana Andreescu practică o pictură cu rezonanțe poetice, în care lirismul nu este debordant, ci reținut și reflexiv. Imaginile plăsmuite de ea își găsesc repede drum spre sufletul iubitorilor de artă. Lucrările se disting prin unitate stilistică, acuratețe, ancadrament îngrijit, dar mai ales prin calitatea și expresivitatea execuției. Artista stăpânește știința compoziției, a organizării suprafețelor și maselor de culoare, o rețea de curbe străbate spațiul plastic, ansamblurile rezultate sunt întotdeauna coerente și echilibrate. Cochilii de scoici și de melci marini, arcade semicirculare și ogivale, fructe, frunze, flori în ghivece, obiecte de uz casnic și de mobilier, fragmente arheologice sunt motive care apar des în picturile sale, dar de fiecare dată sunt grupate într-un anumit fel, configurate într-o anumită gamă cromatică. Totul este făcut cu o stare de spirit dominată de liniște, în care tensiunile și conflictele sunt excluse. Explorând cu pasiune lumea realului, pe care nu o abandonează niciodată, artista extrage „ipostaze” (acesta este și titlul unui ciclu de lucrări), secvențe pe care le recrează conform viziunii sale, adesea cu valențe decorative, restituindu-le înnobilate de propria sensibilitate. Tușele sunt dinamice, viguroase sau suple, mâna graficienei se simte și în pictură în felul în care ea plasează elementele în spațiu, în ritmul scriiturii, în felul cum desenul susține discursul cromatic. Acuarelele ei au transparență și fluiditate, sunt executate dintr-o suflare, spectacolul policrom al naturii este sugerat cu un penel proaspăt și sigur. În arta decorativă s-a afirmat în domeniul tapiseriei (tehnica „hautte-lisse”) și a imprimeului. Lucrările sunt mai toate compoziții abstracte, realizate în tonuri de un subtil rafinament coloristic (în tapiserie) sau mai vesele și exuberante (în imprimeuri). Uneori apelează și la alte materiale ca, de pildă, pielea („Oglindirea lui Icar”), fragmente de catifea, șnur, cuburi („Gând”, „Eclipsă”). Jana Andreescu este o excelentă constructoare de imagini. Lucrările ei poartă însemnele unei personalități lucide, echilibrate, animată în ceea ce creează de sentimentul perenității operei de artă.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați 1999; Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, *Enciclopedia artiștilor români contemporani*, vol. V, Editura Arc 2000, București, 2003; Corneliu Stoica, *Identități artistice*, Editura Alma, Galați, 2004; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura “Sinteze”, Galați, 2013.

Compoziție II, tempera

Manole Aurel

n. la 17 aprilie 1953, în satul Adam, comuna Drăgușeni, județul Galați

“[...] A absolvit Facultatea de Arte Plastice din Iași, secția Pedagogia artei și desen (1978); Licențiat în arte decorative și design (1996). Doctor în arte vizuale, Universitatea Națională de Arte, București. Profesor la Liceul de Artă din Brăila; 2002-2003, Profesor invitat la cursurile de vară, Universitatea Cornell, New York, S.U.A. Membru al UAPR, secția pictură, din 1990. Președinte al Filialei Galați a UAPR din 2006. Studii în domeniul artelor decorative aplicate, concretizate în brevetul de invenție nr. 112176/1995, înregistrat la OSIM București cu titlul „Amestec de fuziune cromatică, procedeu de realizare și instrumente de lucru”. Membru al mai multor asociații și fundații din țară și din străinătate: AFRA, Paris, Franța; Asociația Europeană de Science

Fiction; președinte al Fundației „Astralis”, Galați; președinte onorific al Cenaclului „Sfera”, Brăila.

Creația sa a străbătut câteva etape fără prea mari diferențe în privința temelor abordate, ci doar cu câștiguri ce privesc mai ales aprofundarea limbajului plastic. Aurel Manole a cultivat deopotrivă pictura și grafica, dar s-a manifestat cu reușite de-a dreptul impresionante și-n arta decorativă (tapiseria tridimensională). În pictură, ciclurilor „Efemeride”, „Engrame”, „Orașul”, în care artistul pornea de la datele realului, dar le transfigura, ridicându-le la rangul de metaforă și simbol, le-au urmat o serie de tablouri grupate sub genericul „Structuri”. Ele conțin imagini ale unei lumi fantastice, ireale, vecine cu arta science-fiction, evidențiind cât de bine se simte artistul în lumea nemărginită a imaginarului. Câteva elemente-simbol revin și aici ca adevărate lait-motive: calul, inorogul, fluturii, lumea acvatică sau minerală, cosmosul. Ca limbaj pictural ele sunt cu totul deosebite. Pasta este fluentă, proaspătă, uneori ea este astfel așezată încât să impresia reliefului. Alteori capătă o patină de frescă. La tehnica pictografiei, Aurel Manole a ajuns pornind nu de la monotipie, cum au crezut mulți, ci de la o tehnică mult mai veche, aceea a encausticii. Pictate pe lemn cașerat, pentru ca astfel să fie înlăturată orice urmă de porozitate a materialului, tablourile din ciclul „Structuri” sunt de fapt niște peisaje imagine, proiecții ale unei lumi posibile dincolo de cunoștințele noastre sau dincolo de actualele limite ale cunoașterii umane. Culoarea nu este niciodată aspră, rugoasă, ci dobândește sonoritate și strălucire, tonurile se întrepătrund întocmai ca-n encaustică. [...]”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Corneliu Stoica, *Identități artistice*, Editura Alma, Galați, 2004; Corneliu Stoica, *Întâlniri confortante*, Editura Sinteze, Galați, 2007; Corneliu Stoica, *Interferențe*, Editura Sinteze, Galați, 2009; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura „Sinteze”, Galați, 2013.

Portul, u/p

Tudorache Aurelia

n. 22 decembrie 1953, în Tecuci

“[...] A absolvit Liceul de Artă din Ploiești și Institutul de Arte Plastice din Iași, clasa profesorului Dan Hatmanu, promoția 1976. Este membră a U.A.P. din 1990. Funcționează ca profesor de educație plastică în învățământul preuniversitar din Buzău. [...]”

Tablourile Aureliei Tudorache se impun de la primul contact prin unitatea viziunii, prin modul organic în care pictorița a dezvoltat de-a lungul anilor motive generoase, inspirate din arhitectura lăcașurilor sfinte, din iconografia religioasă, ajungând la plăsmuiri imagistice cu o înaltă încărcătură filozofică și morală. Am putea spune că pictura ei constituie un adevărat elogiu adus spiritului constructiv al omului, capacității sale de a ctitori, de a zidi sub semnul durabilului. Rostirea plastică a Aureliei Tudorache este una simbolică, metaforică. În formele și culorile din tablourile sale se ascund tâlcuri ce pot vorbi despre condiția existențială a omului, de forța acestuia de a ajunge la esență printr-un profund proces de analiză și sinteză. Trimiterile culturale ale Aureliei Tudorache sunt foarte evidente, sacrul trăiește în pânzele sale într-o simbolistică ce nu reprezintă o noutate în pictura românească, dar care este îmbrăcată de artistă într-o haină ce-i este proprie. Imaginile sale închipuie structuri morfologice generate de elemente arhitecturale ca poarta, fereastra, ocnița, absida, tronul, ușile împărătești, bolta, inscripțiile, care sunt de fapt metafore ale zidirii, edificării, construcției, simboluri ale jertfei, sacrificiului, ale deschiderilor spre necunoscut, ale comunicării cu lumea din jur și cu cei care s-au perindat pe acest pământ, ale ascensiunii, armoniei și echilibrului, ale neuitării trecerii omului prin această lume. [...] Mai rar, artista apelează și la introducerea în ulei a unor ingrediente, care îi dau o anumită rugozitate. Pasta în relief este și ea folosită pentru redarea materialității obiectelor. Pe unele suprafețe întâlnim și subtilități cromatice, după cum de multe ori artista ajunge să se apropie de patina frescelor și a icoanelor pe lemn. Dezvoltarea geometrică a compozițiilor, conjugată cu preponderența gamei cromatice reci, conferă tablourilor tensiune și o accentuată notă dramatică. Aurelia Tudorache, despre care s-a spus că este „vizibil adeptă a picturii cu program” (Virgil Mocanu), este o artistă dăruită total profesiei sale, care în liniștea atelierului său de creație, fără zgomotul celor care urmăresc succesul cu orice preț, zămislește frumuseți sortite să străbată timpul.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Semn, u/p

Enache Mircea

n. 3 februarie 1953 în Galați

“[...] A absolvit Liceul de Muzică și Artă Plastică din orașul natal, după care și-a continuat studiile la Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București (1975-1979). Aici i-a avut profesori pe Lucia Ioan și Nicolae Adam. Este membru al UAPR din 1979 și membru fondator al Fundației H.A.R.(1997). În 1990 s-a stabilit în municipiul Constanța. [...]”

Aparținând sculptorilor din generația '80, pentru care unul din reperele programatice de atins a fost și reinterpretarea corpului uman, Mircea Enache a evoluat în direcția unui neoexpresionism de foarte bună calitate, lucrările lui exprimând prin formele și volumele înscrise în spațiu probleme profunde ce țin de condiția umană, de destinul omului în univers. Ajutat de o deplină stăpânire a tehnicilor sculpturii, de un excelent meșteșug, el a realizat de-a lungul anilor opere reprezentative, care îmbogățesc zestrea muzeelor, a unor colecții particulare sau sunt instalate în spații de for public. Personajele create de artist au înfățișări ciudate, stranii, uneori chiar grotești, sunt descărnate, masele volumetrice sunt șlefuite câteodată până la obținerea unor străluciri de oglindă, alteori rămân rugoase, macerate, accidentate. Sculptorul este un maestru în exprimarea mișcării și dinamismului, fie că este vorba de lucrări de interior sau de lucrări monumentale. De altfel, ceea ce caracterizează chiar și lucrările lui de mici dimensiuni este tocmai monumentalitatea, fapt ce permite ca ele să fie reluate și executate oricând la o altă scară. [...] Un alt critic de artă, Luiza Barcan, notează: „Lucrările în bronz ale lui Mircea Enache sunt rodul unor metamorfozări ale formei anatomice până la găsirea aceluia tip de stilizare și descătușare de materialitate care să exprime clar și articulat latura nepieritoare a ființei umane. Mircea Enache nu ezită să prezinte omul în adesea inutila lui zbatere tragic-grotescă. Expresii ale zădărnicii care deformează, personajele sale sunt oglindiri ale eului. Separat și laolaltă ele reiterează povestea fără de sfârșit a omului înfricoșat de singurătate, moarte și uitare. Dincolo de virtuozitatea tehnică, personajele lui Mircea Enache nu pot lăsa pe nimeni indiferent cât timp mesajul lor dramatic este și va fi întotdeauna actual. El se adresează prezentului etern” („Contemporanul”, 15 iunie 2009).”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Compoziție I, bronz

Pamfil Alexandru

n. 24 februarie 1953, în satul Orzeni, comuna Holboca, județul Iași.

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca, secția sculptură, clasa profesorului Koss Andras, promoția 1979. Membru al U.A.P. Filiala Galați, din 1990. Muzeograf principal la Muzeul de Artă Vizuală Galați. [...]”

Sculptura realizată de Alexandru Pamfil lasă impresia unui artist neliniștit, a unui spirit iscoditor, aflat într-o perpetuă căutare, care își pune mereu alte și alte probleme, cărora le găsește soluții originale de rezolvare plastică. Demersul său plastic este al celui care, cu mijloacele proprii sculpturii, configurează un univers populat uneori de fapte frumoase, alteori stranii, primele exprimând calm, liniște, bucurie, speranță, celelalte, dimpotrivă, neliniște, îndoială, teamă. Dacă o bună perioadă de timp a fost preocupat de portret, realizând o adevărată galerie de personaje, arătându-se interesat de exprimarea naturii psihologice a modelelor („Mircea cel Bătrân”, „Episcopul Melchisedec Ștefănescu”, „Mihail Sadoveanu”, „Avram Iancu”, „Tenorul Nae Leonard”, „Cărturar”, „Ancuța”, „Sergiu”, „Istoricul Paul Păltănea” etc.), mai apoi a fost acaparat și de compoziția semiabstractă, rod al strădaniilor sale de a exprima frământările omului contemporan. O serie de lucrări din această categorie se numesc „Umbre”, „Dialog”, „Metamorfoză”, „Duet”, „Paravan”, „Conflict” și au ca trăsătură dominantă o vădită notă de mister, sugerată atât de titulatura sculpturilor, dar și de modul de transpunere plastică. Artistul renunță într-un fel la formele și volumele rotunde în favoarea celor alungite, unghiulare, fapt care face ca personajele să pară descărnate, ușor expresioniste, traducând mai bine tensiunile interioare ale ființei umane, anxietatea, nesiguranța. Rondebosse-urile sale sunt epurate de detalii, ele se înfățișează ca o sinteză a datelor esențiale, capabile să dobândească sensuri pe care doar metafora sau simbolul le pot sugera. Aceste calități ale sculpturii lui Alexandru Pamfil au fost apreciate și de juriul Bienalei de la Ravenna. În catalogul cuprinzând lucrările premiate, în dreptul numelui său, juriul justifică astfel acordarea premiului III: *Pentru redarea în material definitiv a senzației dramei umane, obținută într-o compoziție figurată, personajele fiind înscrise în spațiu ca într-o rugă, sprijinite unul de celălalt. Linia ascuțită și descărnată accentuează tragedia, evidențiind sensurile solidarității pe verticala compoziției*”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Maria Magdalena Crișan, *Artiști gălățeni*, Editura Meridiane, 1986; Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Alexandru Pamfil, *album de artă*, Editura Dana Art, Iași, 2009; Corneliu Stoica, *Interferențe*, Editura Sinteze, Galați, 2009; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, Editura Art XXI, Iași, 2009; Alexandru Cebuc și Negoită Lăptoiu, *Enciclopedia artiștilor români contemporani*, vol. VI, Editura Arc 2000, București, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura „Sinteze”, Galați, 2013.

Portret, piatră

Dumitrescu Sergiu

n. 23 decembrie 1954, în Galați

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția sculptură (promoția 1981), unde a studiat cu profesorii Vladimir Predescu și Marin Iliescu. Este membru al U.A.P. din 1991. Din 1979 a început să expună în cadrul manifestărilor colective ale Filialei Galați a U.A.P. [...]

Înclinat spre expresionism, tendință vizibilă în unele din lucrările sale („Îmblânzitorul de păcate”, „Incertitudinea existenței”, „Gulag”, „Trauma Ianus” etc), Sergiu Dumitrescu a optat mai mult pentru cultivarea formelor pure, în care materialul sculptural (lemn, marmură, bronz) este șlefuit sau polisat până la desăvârșire. Motive cu semnificații biblice sau inspirate din mitologia greco-romană și egipteană stau la baza unor lucrări pe care artistul le-a denumit „Supliciu”, „Înălțare”, „Arhanghel”, „Geneză”, „Prometeu”, „Icar”, „Sibilă”, „Iris”, „Nimfă”, „Centaur”, „Orion”, „Danaidă”, „Medeea”, „Dioscurii” etc. Ele sunt de fapt metafore ale existenței umane, simboluri ale unor idei și adevăruri eterne. Se disting prin eleganța ritmurilor și tehnica execuției. Ca și alți confrăți, Sergiu Dumitrescu preferă formele și volumele sintetice, esențializate, rigoarea geometrică, un joc subtil al luminilor și umbrelor, al plinurilor și golurilor. Linia sculpturilor sale este fluidă, imaginile sunt materializate printr-un superior dialog cu spațiul, într-o ordonare armonioasă a suprafețelor. Deși destinate interioarelor, lucrărilor sale nu le lipsește monumentalitatea, putând fi transpuse la mari dimensiuni și amplasate în spații de for public. De apreciat la acest sculptor este și ingeniozitatea cu care folosește în aceeași lucrare combinații de materiale diferite, unele neconvenționale, îmbinându-le armonios, făcându-le purtătoarele unor mesaje profund umane. Seria lucrărilor inspirate de muzică și de instrumentele muzicale, unele foarte vechi, reține de asemenea atenția prin ineditul formelor, prin delicatetea curbilor, dar mai ales prin felul în care Sergiu Dumitrescu știe să sugereze chiar ritmurile și vibrația muzicii.”

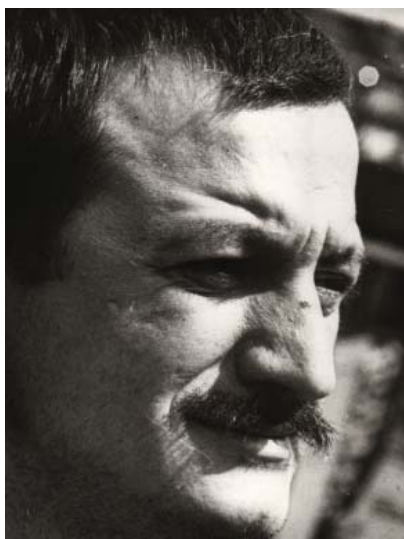
Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Tors, piatră

Vlad Aurel I

n. 31 martie 1954, în Galați

“[...] “[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, clasa prof. Geta Caragiu Gheorghiu și prof. Marin Iliescu, promoția 1984. Conferențiar univ. dr. la Universitatea Națională de Artă din București. Membru al U.A.P.R. din 1990. [...]”

Aurel Vlad este unul dintre cei mai interesanți reprezentanți ai postmodernismului din arta românească. S-a scris despre el că ar fi chiar „un fenomen” al sculpturii postmoderne. Original în abordarea unor subiecte de natură mistică, în tratarea unor probleme ce țin de existența omului contemporan, el este la fel de original și în utilizarea unor materiale neconvenționale. În repertoriul mistic al sculpturii sale întâlnim Criști, Cruci, Altare, Troițe, simboluri religioase din mitologia bizantină și tradițional românească, figuri hieratice de o frumusețe austeră. Scriind despre Aurel Vlad, criticul de artă Pavel Șușară arată că „deși este un artist robust, din specia celor care visează monumental și meditează frust asupra materialului și a disponibilităților sale, acesta și-a construit personalitatea și s-a impus în conștiința publică printr-un fel de arhitecturi ale vidului, de frize realizate prin decupaj, la limita eposului etnofolcloric cu ironia ludică și cu pietismul unui meșter de iconostase”. Folosind tehnica traforajului, atât pentru lucrări realizate în lemn cât și în metal, el a creat un univers de imagini cu semnificație biblică și mitologică, sau care au dat viață unor teme aflate în strânsă relație cu existența și condiția umană. Ulterior artistul a simțit nevoia abordării și a rondbosse-ului, îndreptându-se spre o sculptură bazată spre un modelaj cu accente din stilistica expresionistă. Personaje prezentate individual sau în grup, în atitudini și gesturi diferite, trăiesc tensiuni interioare sfâșietoare, sunt mistuite de drame sufletești puternice. Elocvent în acest sens este grupul statuar „Cortegiul Sacrificațiilor”, realizat în bronz, amplasat în una din curțile interioare ale Memorialului victimelor comunismului și al rezistenței de la Sighet. [...] De altfel, una din expozițiile sculptorului, cea de la „Simeza”, din 2005, s-a intitulat chiar „Laboratorul gestului”. La Galați, în edițiile din 1991 și 1995 ale Taberei de sculptură în metal, Aurel Vlad a realizat lucrările „Suflet pe ape” (Faleză inferioară a Dunării) și „Taurul roșu” (Parcul „Cloșca”), ambele bazate pe decuparea și sudarea elementelor în forme care pun în evidență prevalența planului asupra volumului.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

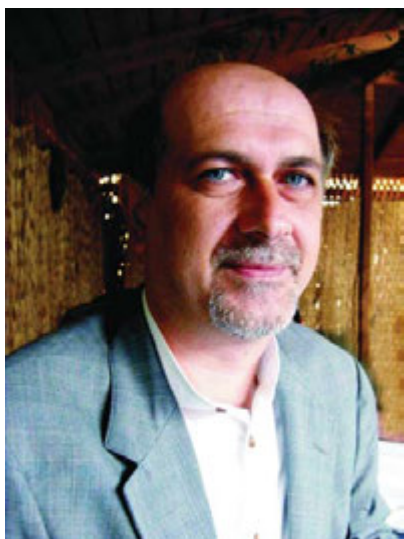
Bibl.: Constantin Prut, Dicționar de artă moderă și contemporană, Editura Univers Enciclopedic, București, 2002; Mihai Oroveanu, Ateliere de artiști din București, Editura Noi media print, București, 2008; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, Editura Art XXI, vol. II, Iași, 2009; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Paternitate, bronz

Botezatu Pavel

n. 11 mai 1955, în Galați

“[...] A absolvit Liceul de Muzică și Artă Plastică din Galați. A debutat cu caricaturi în revista „Urzica” în 1973, pe când era elev în clasa a XII-a. Este membru al Clubului Caricaturiştilor „Sorin Postolache” din Bucureşti. S-a afirmat cu grafică de carte realizată pentru diferite edituri din Galați, Bucureşti și Chişinău, ca și prin participarea la numeroase expoziții de caricatură din țară și din străinătate. În 1983 a organizat la Galați primul Salon de Caricatură „Omnium”. Preşedinte al Asociației Culturale „Punct”, organizator, din 2000, al Salonului Național al Caricaturii de Presă de la Galați. A lucrat ca redactor artistic la editurile „Porto-Franco”, „Academica” „Econsulting”, iar în prezent activează ca grafician la Editura Episcopiei Dunării de Jos și art director la „Europrint” Galați. A fost caricaturist editorialist la ziarele „Acțiunea” din Galați, „Libertatea” din Brăila, „Ziua” (ediția de Galați). [...] Din 1972 a publicat peste 3000 de desene. Foarte multe au apărut în ziare, reviste, albume și calendare de grafică satirică din Belgia, S.U.A., Italia, Republica Moldova, Bulgaria, U.R.S.S., Cehoslovacia, Iugoslavia și Olanda. Are lucrări în muzee și colecții particulare din România, Canada, Italia, S.U.A., Germania, Elveția, Franța, Belgia, Israel, Olanda, Turcia, Nigeria.

Grafica satirică a lui Pavel Botezatu are o tematică largă, ancorată în realitatea societății contemporane sau este inspirată din universul literaturii românești și universale. El este în stare, după afirmația lui Valentin Ciucă, să ilustreze în registru ironic orice text de la Mark Twain la Miguel de Cervantes. Artistul are un stil original, construiește cu rigoare, are tendința alungirii personajelor, acestea căpătînd foarte des înfățișări suprarealiste. La fel de riguros este și în grafica de carte, unde linia desenului său este suplă și fluentă, iar elementele de detaliu sunt puse în evidență cu minuție. În pictura de șevalet manifestă un deosebit respect pentru formă și culoare, tablourile sale apropiindu-se prin modul de execuție de arta renascentistă.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Metamorfoză III, grafit

Burlacu-Nicolaescu Cornelia

n. 11 decembrie 1955, la Sf. Gheorghe, județul Covasna.

“[...] A absolvit Academia de Arte Plastice din București, secția Grafică, clasa profesorului Mircea Dumitrescu (1997). Membră a U.A.P. Filiala București. [...] Atât în gravură cât și în lucrările realizate în tehnică mixtă, Cornelia Nicolaescu-Burlacu abordează o problematică ce ține de existența umană. La ea omul se află într-o permanentă și strânsă comuniune cu natura, indiferent că este vorba de peisaj sau de natura statică. Grafica ei se caracterizează prin precizia și finețea execuției, fiecare linie, fiecare pată, fiecare ton par gândite îndelung, elaborate meticolos. Artista nu exclude însă spontaneitatea și o anume libertate a expresiei ce conduce la abstractizarea ansamblului, la exprimarea prin metaforă și simbol. Obiecte cu întrebuințări și semnificații diferite, de la poal la cruce, de la floare la tocul de ușă sau la frontonul triunghiular, sunt întâlnite alături de figura umană, îndemnând la meditație și la o receptare atentă a conotațiilor cu care artista și-a investit lucrările („Om în natură”, „Natură și spirit”, „Dedublare”, „Peisaj dunărean”, „Apă și cer”). Și în acuarele, elementele ce formează substanța tablourilor, inspirate de realitatea meleagurilor gălățene și dobrogene, sunt metamorfozate până când devin aproape de nerecunoscut. Uneori configurarea, mai mult sugerată, evocă motive perceptibile: rădăcini, fragmente de bărci, podețe, punți, trepte ale unor edificii, ghivece cu flori, frunze. Alteori artista conferă imaginilor o notă decorativă cu sonorități de vitraliu. Cornelia Nicolaescu-Burlacu este o artistă laborioasă, cu disponibilități reflexiv-lirice, iubește rigoarea și ordinea, fantezia și știința stăpânită a compoziției o ajută să-și creeze un discurs coerent, modern, sintetic, în care abstractul nu exclude prezența figurativului.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Viziune II, gravură

Codreanu Cătălina

n. 12 iulie 1955, în Galați

“[...] A absolvit Academia de Arte „Nicolae Grigorescu” din București, secția Creație vestimentară, promoția 1989. Între anii 1989-1992 a lucrat ca designer vestimentar la CENTROCOOP, iar din 1992 funcționează ca profesoară de Educație Plastică la Școala Gimnazială nr. 71 „Iovan Ducici” din București. Este membră a U.A.P.R. din 1994. [...]”

Atât în pictură cât și în grafica de până acum, Cătălina Codreanu a pendulat între realism și expresionism. Adesea răzbat în creația sa și ecouri ale gramaticilor suprarealiste și abstracte, după cum se observă și alunecări în fantastic și oniric. În pictură a immortalizat aspecte urbanistice ale unor metropole prin care a trecut, manifestând interes pentru redarea specificului arhitectural, pentru punerea în evidență a unor elemente de detaliu stilistic. Peisajele sale urbane se desfășoară uneori pe spații întinse, ce se pierd în fundalul tablourilor, alteori imaginile rețin doar un grup de clădiri sau un singur edificiu. [...] În grafică, temele dezvoltate țin mai mult de-o abordare filozofică a acestora. Pornind de la un desen aproape hiperrealist, în care dovedește o excelentă stăpânire a mijloacelor de exprimare plastică, artista ajunge la crearea unei atmosfere cvasiireale. „Oniricul și fantasticul, notează pictorul Horea Cucerzan în prefața catalogului expoziției personale din iulie-august 2009 (Galeria Galateca, București), se regăsesc uneori cu rigoare, alteori abia sugerate în desenele Cătălinei Codreanu. Artista sublimează ideile care-i traversează interioritatea în geneze surprinzătoare uneori, alteori prezente într-un context explicit”. Prozatorul și criticul Grid Modorcea arată că unele lucrări ale Cătălinei Codreanu au ceva din exotismul vegetal și animalier al pictoriței mexicane Frida Kahlo, considerând „că dacă ar fi imprimate pe diverse materiale, imaginile pline de culoare, imaginație și poezie ale acestor tablouri, ar crea cel mai fascinant spectacol oniric, suprarealist sau fovist”. Conținând imagini în care antropomorful, zoomorful, avimorful, vegetalul etc. trăiesc în compoziții bine închegate, învăluite într-o atmosferă enigmatică, lucrările de grafică ale Cătălinei Codreanu sunt mai degrabă metafore plastice care invită la meditație și la descifrarea unor semnificații care țin de existența umană și de destinul omului în univers („Vârtelnița vieții”, „Fâlfâiri”, „De veghe la porțile lumii”, „Tărâmul tainic”, „Țestoasa fovă”, „Ritmuri vegetale”, „Zbor irizat”, „Marele melc”, „Capătul lumii” etc.). „Dumnezeu face risipă de culoare, spune artista. Creația Lui e colorată. Și nu s-a terminat. Continuă”. În ultimul timp, ea a abordat și o tehnică mai dificilă, trencadis, încercând să imite mozaicul obținut din faianță spartă, tehnică utilizată pentru prima dată de renumitul arhitect spaniol Antoni Gaudi, cea mai cunoscută creație a acestuia fiind Parcul Güell din Barcelona.”

Autoportret cu zodiac, desen

Bădălan Sterică

n. 27 mai 1955 în comuna Pisica, județul Tulcea.

“[...] A absolvit Liceul de Artă din Galați și, ulterior, a urmat studii libere de pictură. Este membru al Uniunii Artiștilor Plastici, Filiala Galați, din 1999. [...]”

După un debut în care se simțea influența marile lecții ale picturii unor maeștri din perioada interbelică, Sterică Bădălan a evoluat spre un discurs semiabstract. Genurile cultivate cu predilecție sunt peisajul și natura statică cu flori. Motivele de la care inițial pleacă – sălcii, case, bărci, stufăriș, grinduri, ghioluri – sunt astfel metamorfozate încât doar foarte vag ele mai amintesc de elementele care au stat la baza lucrărilor. Formele au în majoritatea cazurilor un joc capricios, sunt contorsionate, asemănătoare uneori cu niște vietăți stranii. Doar cromatica mai sugerează imensele lanuri de grâu ale Dobrogei, structura geologică a Munților Măcinului, poezia apelor Dunării, farmecul zorilor și înserării în Deltă sau limpezimea Magistralei Albastre. Artistul preferă spațiile mari, pe care le umple mai întâi cu o culoare dominantă (verde, albastru, roșu, galben, oranj), netedă sau vibrată, după care construiește imaginile propriu-zise, folosind o pastă în relief. Uneori aceasta este amestecată cu ghips, ciment și nisip, de unde și acea rugozitate atât de prezentă. O rețea de linii străbate spațiul plastic formând un sistem de nervuri în care se simte parcă structura geologică a pământului, viața care pulsează în priveliștile imaginate. În ultimul timp artistul a adoptat în locul picturii în ulei pe pânză o tehnică mixtă mai complicată. Pe suport de placaj sau O.S.B. el pictează cu acrilice, după ce mai întâi, în funcție de subiectul tablourilor, a realizat un adevărat eșafodaj compozițional apelând la ghips, aracet, sfoară, colaje din carton de ambalaj, pânză de sac și tifon. Efectul rezultat este obținerea unor picturi în relief, ingenios arhitecturate, meticuloase și sensibil elaborate. Folosirea unor culori mai închise, alături de auriuri, sporește atmosfera de mister a tablourilor. Lirismul capătă accente din registrul grav, reflexiv. Este cultivat cu mai mult curaj motivul portalului și al arcadei și aduce pentru prima dată în pictura sa personaje din mitologia populară, pe care le configurează într-o manieră fantast-ironică („Păcală”, „Cosânzeana”, „Țărăncuță”). Naturile statice în care este dezvoltat motivul floral sunt luminoase, echilibrate compozițional, așezarea în pagină este făcută cu știință, lujerele, frunzele, corolele, petalele sunt despovărate de formele lor concrete și așezate pe suprafața tablourilor după modalități ieșite din tiparele clasice ale genului. Petele de culoare sunt când intens strălucitoare, șocante, când așezate în tonuri mai potolite, întotdeauna însă emanând prospețime, gingășie și poezie.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, Ariști plastici de la Dunărea de Jos, Editura Alma, Galați, 1999; Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, Enciclopedia artiștilor români contemporani, vol. IV, Editura Arc 2000, București, 2001; Corneliu Stoica, Identități artistice, Editura Alma, Galați, 2004; Corneliu Stoica, Întâlniri confortante, Editura Sinteze, Galați, 2007; Corneliu Stoica, Interferențe, Editura Sinteze, Galați, 2009; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, Popasuri ale privirii, Editura “Sinteze”, Galați, 2013.

Grind, u/p

David Sava

n. 30 octombrie 1957 în comuna Cosmești, județul Galați

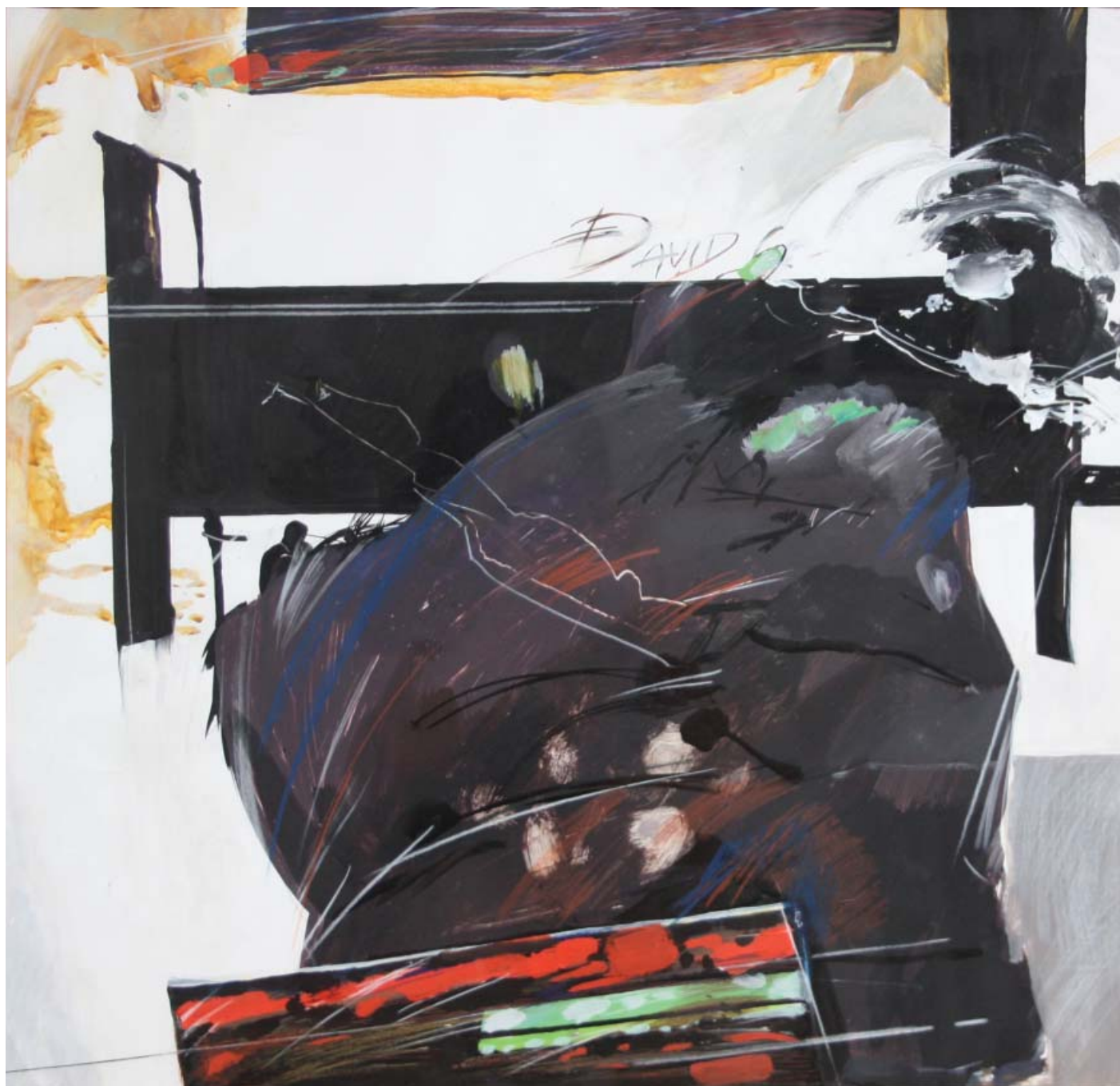

“[...] Este absolvent al Institutului de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, Secția Artă Monumentală-Restaurare, clasa profesoarelor Rodica Lazăr și Simona Vasiliu Chintilă, promoția 1982. Este membru al U.A.P., Filiala Galați, din 1991. [...]”

Într-o primă fază a evoluției sale, Sava David s-a afirmat ca un autentic poet al florilor. Ipostază deloc ușoară, dacă avem în vedere că motivul floral a fost pictat de peneluri celebre ale artei românești. Trei sunt modalitățile de abordare a acestora. Într-o primă serie de tablouri, buchetele florale sunt proiectate pe fundaluri neutre, ușor decorative. Predomină alburile cu nuanțe reci sau calde, limoniurile, griurile deschise. În cromatica lor se află germenii care fac trimiteri la unele tonalități ale buchetului, tratat pictural, elaborat cu meticulozitate, cu un deosebit simț al echilibrului, al așezării în pagină. Într-o a doua categorie sunt incluse pânzele în care fondul este foarte bine lucrat, formând un tot unitar cu buchetul, iar în a treia, florile sunt doar pretexte, motive de la care artistul pornește pentru a exprima o largă claviatură sufletească, tablourile constituindu-se de fapt ca niște metafore plastice („Poem vegetal”, „Flori în verde sonor”, „Flori în lumină”). După o serie de lucrări inspirate de arhitectura și gondolele Veneției, artistul își orientează discursul plastic spre zonele picturii abstracte. Ceea ce îl preocupă mai mult acum este culoarea, explorarea virtuților simbolice ale acesteia. De altfel, două din expozițiile sale chiar s-au intitulat „Culoarea, ca expresie” și „Culoarea”. [...] Colorist sensibil, mânuind gama griurilor delicate dar și a tonurilor șocante, puternice, Sava David este în același timp un explorator redutabil al spațiului oferit de suprafața picturală. Lucrările sale au o arhitectură echilibrată, spontaneitatea apare mai mult ca efect al elaborării atente. Combustiile lăuntrice puternice, stările antinomice trăite creează conflicte și tensiuni disputate între masele de culoare. Acestea însă asigură dinamismul formelor ce ocupă suprafața spațiului plastic, creează acele ritmuri cromatice care fac să ne gândim la o structură simfonică a pânzelor sale, capabilă să încânte, să pună pe gânduri, să neliniștească, să declanșeze întrebări. Pictura lui David Sava nu este comodă, nu se parcurge cu ușurință, ea solicită efort intelectual, ridicarea în zonele superioare ale gândirii.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, *Enciclopedia artiștilor români contemporani*, vol. V, Editura Arc 2000, București, 2003; Năstasă Forțu, *Orizonturi artistice contemporane*, Editura Pan Europe, Iași, 2006; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. I, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura „Sinteze”, Galați, 2013.

Peisaj, acrilic

Chiriac Ion

n. 20 ianuarie 1957, la Focșani, județul Vrancea.

A absolvit cursurile Liceului de Arte “Dimitrie Cuclin” din Galați, promoția 1976, apoi a urmat cursurile Institutului de Arte Pactice “Nicolae Grigorescu”, secția pictură monumentală - restaurare, pe care le-a absolvit în 1981. Patru ani mai târziu, în 1985, primește atestatul din partea Patriarhiei Române pentru restaurarea picturilor murale la monumentele istorice. Este membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România – secția restaurare, precum și membru al Uniunii Naționale a Restauratorilor din România.

Activitatea sa profesională abundă în lucrări de conservare și restaurare asupra unui număr impresionant de biserici și clădiri ale statului ori intrate deja în proprietate privată, în marea lor majoritate fiind declarate monumente de arhitectură.

Rodul muncii și al talentului său a putut fi observat și cu prilejul unor expoziții privind intervențiile de conservare - restaurare pe monumente istorice, cum ar fi cea de la Muzeul “Nicolae Grigorescu” din Câmpina, ori cea despre conservarea și restaurarea picturilor murale realizate de Nicolae Grigorescu în 1857 la Mănăstirea Zamfira, Jud. Prahova, ambele expoziții fiind realizate în 1994.

În cadrul Uniunii Artiștilor Plastici din România a expus în anii:

- 2013 – Trienala UNRMI – Alba Iulia
- 2006 – Chișinău
- 2005 – Ministerul Culturii și Cultelor
- 2002 – București – Sala Apollo
- 2000 – Direcția monumentelor istorice - Budapesta
- 1999 – Patriarhia Română
- 1998 – Institutul de Arhitectură Ion Mincu – București

Premii și distincții: Premiul Ministerului culturii și cultelor , Direcția generală a patrimoniului cultural național -“Vasile Drăguț”- pentru conservare – restaurare pictură murală Biserica Sfinții Trei Ierarhi – Filipeștii de Pădure, Jud. Prahova; Diplomă de performanță U.N.R.M.I. – 1999 – Restaurarea Bisericii Sf. Nicolae – Vălenii de Munte – jud. Prahova; Diplomă de performanță U.N.R.M.I. – 1998 – Proiectare arhitectură – Restaurarea Bisericii Mănăstirii Agapia – Jud. Neamț; Diplomă de onoare U.N.R.M.I. pentru întreaga activitate dedicată protecției, conservării și restaurării monumentelor istorice; Diplomă pentru locul 1 în domeniul Activități ale muzeelor conservarea monumentelor și clădirilor istorice – Consiliul național al întreprinderilor mici și mijlocii din România – Topul național al firmelor private, anii 2002, 2003, 2004; Act de recunoștință – Arhiepiscopia Bucureștilor, Sf. Mănăstire Cernica.

Adormirea Maicii Domnului, frescă

Georgescu Gabriela

n. 16 ianuarie 1957, în Dudești, județul Brăila

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția Artă Monumentală - Restaurare, promoția 1980, clasa profesorului Vasile Celmare. Profesor la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” și Seminarul Teologic Liceal „Sf. Apostol Andrei”. Membru al U.A.P.R., Filiala Galați, din 1996. [...]”

Temperament liric, Gabriela Georgescu a cultivat compoziția decorativă, bazată pe un desen riguros, mergând până la redarea celor mai mici detalii, și pe o cromatică sensibilă, cu sonorități muzicale. Nudurile din pânzele sale sunt voluptuoase, linia este fluentă, predomină curbele, formele sunt rotunde și incitante. Oricât de fidelă rămâne artista datelor realității, pictura sa alunecă în ireal și fantastic. Lumea miturilor o conduce la găsirea unor soluții plastice ingenioase, cum se întâmplă, de pildă, în tabloul intitulat „Caleidoscop”. Motive din mitologia greacă, romană, egipteană, orientală, din mitologia biblică sau populară sunt contopite într-un spațiu plastic modular. Închipuind o formă circulară, asemănătoare corolei unei flori, tabloul este lucrat în registre în care motive antropomorfe, zoomorfe, avimorfe, fitomorfe, alături de edificii antice, corăbii etc. conviețuiesc într-o compoziție echilibrată, armonioasă, pictată în culori sobre, reținute. [...] Pictorița manifestă interes pentru scoaterea în evidență a detaliului floral, pentru plasarea în spațiul plastic a unor construcții cu arhitectură fastuoasă, precum și a unor elemente ce evocă frumusețea și perenitatea creației omului. Formele rețin prin geometria și claritatea construcției, prin cromatică luminoasă, proaspătă, transparentă, răspândind vitalitate și optimism. [...] Acuarelele, realizate în taberele de creație, ne pun și ele în fața unei sensibilități aparte, calde, îndatorată mai mult înregistrării concretului, configurând ansambluri în care se simte respirația naturii iar liniștea și echilibrul sunt dominante. Mori de vânt, păuni, ctitorii de cult ortodox, arbori, dealurile cu spinări domoale ale Dobrogei sunt pictate cu plăcerea unei ființe care se simte o parte din natură și trăiește la un înalt diapazon sentimentul frumosului. Altădată, folosindu-se de creioane, pastel și sepia, alcătuește într-o suită de tablouri un adevărat arbore genealogic al familiei („Genealogii”). Bunici, părinți, frați, unchi, mătuși, propriii copii sunt configurați în imagini statice, care amintesc de fotografiile din vechile albume de familie.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, *Enciclopedia artiștilor români contemporani*, vol. V, Editura Arc 2000, București, 2003; Corneliu Stoica, *Dicționar al artiștilor plastici gălățeni*, Editura Terra Focșani, 2007; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Caleidoscop, tempera

Jorică-Negoescu Liliana

n. 15 decembrie 1957, în Galați

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, promoția 1980. Profesoară la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin”, catedra pictură. Membră a U.A.P. din România, secția artă decorativă, din 1996. [...]”

Dacă un timp a cultivat o pictură strâns legată de repere ale realității, materializată mai ales în peisaje și naturi statice, ulterior Liliana Jorică-Negoescu și-a canalizat demersul artistic spre explorarea universului uman, apelând la imagini cu o adâncă încărcătură metaforică, transpuse plastic într-un limbaj modern, sintetic, de o mare forță emoțională sub raport cromatic. „Suntem asemenea unor cristale vii, se confesa artista, prin care lumina albă și pură se răsfrânge într-o infinitate de lumini colorate. Dar, dincolo de multiplicitate, trebuie să căutăm continuu unitatea. Eterna întoarcere la origini - ca o perpetuă recuperare a imaginii-simbol, a imaginii-metaforă, este acel exercițiu care, paradoxal, îți permite explorarea lumii exterioare plonjând în adâncul propriului univers interior”. Așadar, sondându-se pe sine, în străfundurile forumului său lăuntric ea descoperă o lume pe care o vizualizează pe pânză, placaj sau carton cu ajutorul metaforei și simbolului. Tablourile sale se numesc „Izvorul tainelor”, „Axis Mundi”, „Poarta Paradisului”, „Ispita cunoașterii”. Arcada, pomul vieții, scara, crucea, nimbul sunt motive care revin ca un leitmotiv. Culorile reci sunt alternate cu cele calde, distribuite în registre verticale și orizontale ce depășesc uneori rama tablourilor. Se creează astfel un fel de curgere perpetuă, o împlinire a formelor dincolo de limitele posibilităților ființei umane. Un aer de mister divin învăluie compozițiile ei, pictate meticolos, în care pasta apare uneori distribuită pe suprafețe mari, alteori apare ca-n tehnica mozaicului. În unele lucrări, chiar materialele folosite sparg tiparele clasice. Peste suportul de placaj, artista așează suprafețe de hârtie pe care pictează imagini abstracte, dar sugestive pentru cel care încearcă să descopere sensuri ale misterului vieții. În colajele din hârtie, tifon sau pânză, tratate cu aracet, creând senzația pergamentului, motivele la care se oprește sunt selectate din registrul biblic. [...]”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Maria Magdalena Crișan, *Artiști gălățeni*, Editura Meridiane, 1986; Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, *Enciclopedia artiștilor români contemporani*, vol. V, Editura Arc 2000, București, 2003; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Zidul, tempera

Ioan Tudor

n. 28 februarie 1958, în București

[...] După ce a trăit o perioadă de timp la Tecuci, pe când era elev în clasa a V-a, și-a urmat părinții la Galați. A urmat Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” apoi, după ce a luat lecții cu pictorul Ion Gânju, s-a înscris la Facultatea de Arte Plastice din Iași, pe care a absolvit-o în 1983. Aici a studiat mai întâi, timp de doi ani, sculptura cu Florea Vladimir și Dimitrie Căileanu, după care a trecut la pictură, atras de profesorii Corneliu Ionescu, Ion Neagoe și Dimitrie Gavrilean. Este membru al U.A.P., Filiala Galați, din 1990. Doctor în arte vizuale. Profesor și director la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin”, profesor, din 2008, la Facultatea de Arte Plastice din cadrul Universității „Dunărea de Jos” Galați. [...]

Începuturile sale în pictură și grafică stau sub semnul școlii ieșene de artă, pictorul cultivând în lucrările sale un lirism cald și discret, cu vădite accente simbolice. Ca genuri preferă compoziția cu mai multe personaje, portretul și mai puțin natura statică. Sub raport cromatic predomină griurile sensibile, gama de ocruri, Siena naturală - culori care imprimă tablourilor o muzicalitate autumnală, nostalgică. Încet, încet, mai ales după constituirea grupului „Axa” (1995), Tudor Ioan se îndepărtează de școala ieșeană de pictură, în spiritul căreia se formase, căutând noi tehnici, noi mijloace de exprimare plastică. Îl satisface suportul acoperit cu ipsos, preparat pentru a deveni permeabil pentru culoare. Influențat de gestualism (action painting), creează o serie de lucrări în care pensulația este largă, spontană și nervoasă. Cromatica rămâne la fel de sobră („Înger căzut”, „Armură”, „Compoziție I, II”). Apelează însă și la culori puternice, de contrast, folosind roșul și galbenul intens pe care le alătură foitei de aur („Natura statică, altfel”, „Oedip și Sfinxul”, „Venus din Milo cu floare”, „Cuibul”). Structuri ale corpului uman descompus, ale corpului animalelor și păsărilor îi dau posibilitatea folosirii unui desen viguros, cu forme contorsionate, ce trezesc un sentiment de neliniște. [...] Deși în majoritate de mari dimensiuni, pânzele lui Tudor Ioan nu sunt încărcate, ansamblurile sunt aerate, formele sunt de cele mai multe ori tumultuoase, energice, rigurose construite, trădând un spirit interiorizat, neliniștit, care în forumul său interior se frământă, se zbuciumă, eliberarea găsind-o în opera picturală. Tablourile de pictură abstractă, create în ultimii ani, deschid o nouă etapă în evoluția sa, confirmând vocația pentru culoare și capacitatea acestuia de a exprima o claviatură întreagă de sentimente și de emoționale. Artistul a realizat și câteva basoreliefuri, ca și bustul monumental al prof. univ. Vintilă Dongoroz, semn că nu a abandonat definitiv sculptura.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, *Enciclopedia artiștilor români contemporani*, Editura Arc 2000, vol. V, 2003; Corneliu Stoica, *Identități artistice*, Editura Alma, Galați, 2004; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Pădurea nebună, acrilic

Miron Gheorghe

n. 12 aprilie 1958, la Galați

“[...] A absolvit Academia de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția Artă Monumentală-Restaurare, clasa profesoarei Rodica Lazăr (promoția 1982). Din 1983 participă la expozițiile colective ale Filialei Galați a Uniunii Artiștilor Plastici, al cărei membru a devenit în 1991, lucrează ca muzeograf la Muzeul de Artă Vizuală și ca profesor asociat la catedra de grafică-desen din cadrul Liceului de Artă „Dimitrie Cuclin” între anii 1992-1997. [...]

Atât expozițiile personale cât și participările sale la manifestările colective sau de grup au evidențiat în persoana lui Gheorghe Miron un artist frământat, neliniștit, capabil să realizeze în sculptură, pictură și grafică lucrări care să impresioneze sub raport ideatic, dar mai ales prin noutatea limbajului plastic. Sculpto-construcțiile sale, menite să decoreze un spațiu ambiental modern sau să evoce o atmosferă de recviem, icoanele lucrate într-un registru grav au adus în peisajul plasticii gălățene un plus de inedit. În grafică a abordat o tematică variată, mergând de la natura moartă până la explorarea unor detalii ale corpului uman, în special al celui feminin. Interesant de observat este faptul că în alcătuirea imaginilor artistul pornește în general de la un fond negru, pe care mai apoi, cu penița sau cu acul, prin scrijelare, creează partea luminoasă. Rezultatul este o dozare echilibrată a luminilor și umbrelor, obținută prin suprafețe hașurate, prin valorări de mare finețe ale liniilor, prin racursiuri sugestive. Arta sa se apropie de cea a marilor gravori, tradiția dându-și mâna cu modernul. Aceasta se vede atât din modul în care artistul construiește compoziția, cât și din concepția de ansamblu a lucrărilor. [...] Fin cunoscător al anatomiei corpului uman, Gheorghe Miron surprinde femeia în diferite ipostaze, reținând elemente sau detalii menite să lumineze anumite trăsături ale frumuseții interioare sau exterioare a acesteia. Linia desenului este șerpuitoare, elegantă, transpunând uneori rotunjimea formelor, suplețea, alteori ea este mai incisivă, cu accente ironice. O lucrare ca cea intitulată „Panică” ne duce cu gândul la „Capriciile” lui Goya, după cum altele ne amintesc de arta olandezului Rembrandt van Rijn. Învățând din lecția marilor maeștri ai gravurii, Gheorghe Miron știe să preia ceea ce convine personalității sale, știe să rămână el însuși. Chiar în lucrări ca „Atitudini” și „Expresii”, în ciuda imaginilor aproape hiperrealiste, el dezvăluie un nou mod de abordare a autoportretului, graficianul fixându-și propria imagine a chipului când cu o precizie aproape fotografică, când alungindu-și în manieră expresionistă ovalul feței. În ultimul timp lucrările de pictură și grafică ale lui Miron sunt executate cu o minuție renaștentistă, preocuparea pentru corpul feminin rămânând constantă, femeia apărând fie în compoziții cu mai multe personaje, fie singură, întotdeauna însă bine studiată, în ipostaze dintre cele mai diferite („Dorință, gând, împlinire”, „Mireasă”, „Până ce moartea ne va despărți”, „Nud” ș.a.).

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

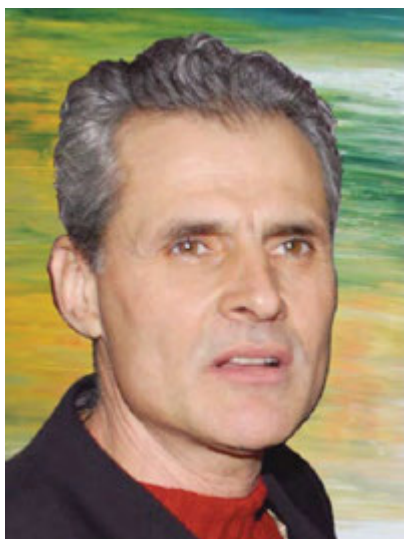
Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Năstasă Forțu, *Orizonturi artistice contemporane*, Editura Pan Europe, Iași, 2006; Corneliu Stoica, *Interferențe*, Editura Sinteze, Galați, 2009; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Oglinda, u/p

Oană Neluș

n. 7 iulie 1958, în comuna Pechea, județul Galați

“[...] A urmat cursurile Liceului „Vasile Alecsandri”, apoi pe cele ale Facultății de Stomatologie din cadrul Universității de Medicină și Farmacie „Iuliu Hațieganu” din Cluj-Napoca, absolvind în 1981. În anii studenției l-a cunoscut pe pictorul Vasile Pop, cu care s-a împrietenit și sub influența și îndrumarea căruia a început să picteze. Este repartizat ca medic stomatolog la Galați. Aici, în paralel cu practicarea profesiei în care s-a specializat prin studii, frecventează atelierul pictorului Ioan Simion Mărculescu. În 1988 a emigrat în Insulele Canare din Spania, iar în 1989 s-a stabilit în Australia, la Melbourne. În acest oraș, în 1992 a absolvit Colegiul de Arte Vizuale (Moorabbin College of T.A-F.E.), după care s-a înscris și a frecventat până în 1996 Melbourne Monash University,

secția ceramică. [...]

Pictura practică de Neluș Oana este a unui artist care iubește natura, căruia îi place să străbată plaiurile montane sau acvatice ale țării de adopție, reținând imagini ce încântă prin pitoresc, prin vegetația abundentă, prin imensitatea întinderilor de apă și a cerurilor. Tablourile sale se impun de la prima vedere prin dimensiunile mari și ancadramentul excepțional (rame masive, acoperite cu foiță de aur), prin savoarea și dărnicia cu care pictorul așează pasta, prin formele simplificate (lucru deloc ușor de realizat pe suprafețele plastice mari ale uleiurilor), prin linia viguroasă, tratată cu dezinvoltură. „Eu nu pictez, ne spunea artistul într-un scurt dialog avut cu prilejul vernisajului din 2003, de la Muzeul Județean de Istorie, ci lovesc”. Când afirma aceasta, el avea în vedere tocmai modul său de a picta, prin așezarea pastei direct din tub sau prin răspândirea ei, cu cuțitul de paletă, cu pensula și cu degetul în starturi groase, uneori cu pronunțate reliefuri. [...] Interesante prin aspectul lor decorativ, prin atmosfera de liniște pe care o degajă sunt și tablourile cu imagini ale peisajului Munților Dandenong-Eucalipti. Expoziția din 2007, de la Muzeul de Artă Vizuală, a confirmat vocația artistului pentru culoare, fervoarea cu care așterne pasta din abundență, folosind tonuri pure, cu sonorități muzicale. Tematic, lucrările s-au diversificat, Neluș Oana apelând la memoria afectivă pentru a contura imagini ale locurilor copilăriei sau inspirându-se din realitatea culturală a spațiului dadubiano-carpato-pontic. Adesea își sondează propriul eu, exprimând stări antinomice, trăiri, unele tensionate, altele de chietudine și bucurie sufletească.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

La coasă, u/c

Tofan Anca

n. 28 iunie 1959, în Galați

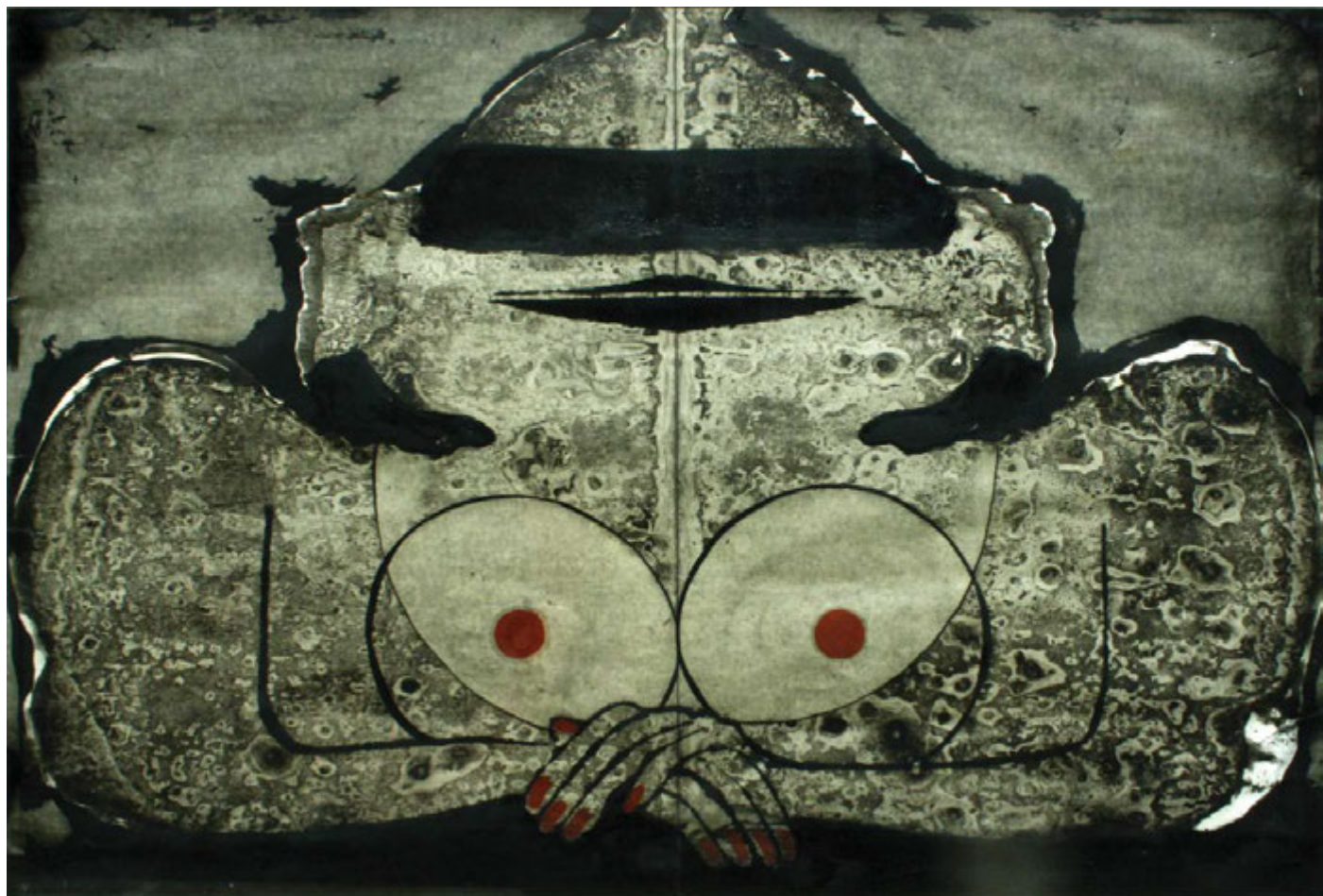

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca, secția Artă Decorativă, promoția 1982. Membru al U.A.P. Filiala Galați, din 1996. Din 1989 este muzeograf la Muzeul de Artă Vizuală Galați. [...]”

Anca Tofan s-a manifestat cu aceeași dărnicie în pictura și grafica de șevalet, în grafica publicitară, ilustrația de carte, a abordat happening-ul, instalația și arta ambientală, mânuiește cu pricepere aparatul de filmat, își exercită condeiul în articole de ziar întotdeauna când are ceva de spus despre artă sau despre o anumită problemă care o frământă. Ca muzeografă la Muzeul de Artă Vizuală organizează expoziții și alte manifestări, dovedindu-și din plin inventivitatea și capacitatea creativă. Este un spirit nonconformist, neliniștit, extraordinar de mobil. În pictură și grafică, lucrările ei de până acum au stat sub semnul expresionismului și pop-art-ului, constituindu-se în cicluri precum: „Curvete”, „Porcii I, II”, „Masculin”, „Masca”, „Mâțe”, „Africa”, „Clown”, „Jazz”, „Tango”, „Domnul Darwin de Veneția”, „Schițe”, „Păsărarii”. „Curvetele”, realizate în tehnica monotipului, sunt niște ființe ciudate, stranii, halucinante, o îmbinare între pisică și femeie. [...] Motivele întâlnite în pânzele pictate în stilul pop-art reprezintă figuri umane surprinse în ipostaze și atitudini diferite (înfățișate în întregime sau fragmentar), obiecte de vestimentație, instrumente muzicale, forme vegetale și florale, portrete ale pictorului Ioan Simion Mărculescu și interpreților Milles Davis, Robbie Williams, Colin Firth. Imaginile par decupate pe fundalul ecranului suportului. Culoarele sunt expresive și au la bază contraste puternice. Predomină albul, negrul, roșul, galbenul, oranjul și albastrul. Materia picturală este întinsă uniform, în mase compacte. Doar uneori pictorița intervine cu grafisme pentru exprimarea volumelor. Alteori ea obține, atunci când este cazul, și subtile transparente cromatice, așa cum se întâmplă, de pildă, în portretul cântărețului de muzică de jazz Milles Davais. Portretele interpreților de care se simte atrasă sunt elaborate atent, o notă de mister le învăluie chipul, trăsăturile fizionomice îi dau posibilitatea întreprinderii unei radiografii psihologice, aducându-i aproape de inima iubitorului de artă. Tablourile nu sunt încărcate, imaginile sunt foarte aerate, iar ținuta lor este de o acuratețe deosebită. [...] Dincolo de subtilitățile unui discurs preponderent ironic, desenele Ancăi Tofan sunt remarcabile sub raport al realizării plastice, mijloacele de expresie fiind corespunzătoare nu unui limbaj coroziv, ci unuia care se vrea mai întâi de toate aluziv. De aici o țesătură fină de linii cu traiectorii neașteptate, de pete distribuie cu economie.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Corneliu Stoica, *Întâlniri confortante*, Editura Sinteze, Galați, 2007; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura “Sinteze”, Galați, 2013.

Curvet, tehnică mixtă

Șușnea Valeriu

n. 6 martie 1960, în Berești, județul Galați

“[...] A absolvit Liceul de Artă din Galați (1979) și Institutul de Arte Plastice „Nicolae Grigorescu” din București, secția Artă Monumentală-Restaurare, promoția 1984. A studiat cu profesorii Vasile Celmare, Nicolae Groza, Oliviu Boldura și Ion Grigore. Doctor în arte plastice și decorative. Membru al U.A.P.R. din 1990. Din 1984 este vicepreședinte, iar din 2011 președinte al Filialei Buzău a U.A.P.R. Profesor la Liceul de Artă „Margareta Sterian” din localitate. În 1999 a obținut atestatul de restaurator pictură murală de epocă din partea Comisiei de Pictură Bisericească a Patriarhiei Române. [...]”

Pictor și restaurator muralist, Valeriu Șușnea este un artist viguros, cu o evoluție ascendentă, care s-a impus printr-un discurs plastic original, exprimat cu mijloace care îl individualizează în contextul artei buzoiene și naționale. La primul impact cu lucrările sale, pictura lui Valeriu Șușnea ar putea părea ciudată multora, date fiind imaginile ce o populează, ca și motivele ce apar cu o frecvență foarte mare, ele fiind reluate în noi organizări compoziționale, cu sensuri a căror profunzime trebuie descoperită treptat. Pictor nu numai de șevalet, dar și practician al picturii murale artistul a știut să folosească experiența sa de restaurator și pictor bisericesc, a învățat din arta iconarilor noștri, din frescele medievale și din ornamentica artei populare românești, a preluat motive din arta orientală și din basme, ajungând la o simbolistică și la un mod de reprezentare parabolică și alegorică ce suscită din plin capacitățile intelectuale ale receptorilor. Însuși felul de organizare a spațiului plastic, așezarea elementelor în pagină și cromatica trimit la sursele enunțate. Tablourile sale în ulei, precum și cele de grafică realizate în tehnici mixte sunt populate de zeități masculine și feminine, de îngeri, de instrumentiști și instrumentiste, de anahoreți, clovni, de oameni cu patru și șase brațe, de personaje mitologice și de basm, de păsări și animale ciudate. Cheia în care se exprimă artistul este una expresionistă, dar un expresionism pe care criticul de artă Virgil Mocanu îl caracterizează ca fiind „de conținut, profund ca o constantă existențială, nu declamativ sau retoric, asemenea unui manifest cu existență și eficiență limitate, ci intrinsec, difuz alarmant, codificat, încărcat de simboluri, sigle, aluzii și semnale, ca un perpetuu palimpsest capabil să ofere lecturii straturi iconografice acaparatoare”. Și tot Virgil Mocanu precizează: *Conținând memoria expresionismului paleocreștin, dar și a celui bizantin și romanic, pictura lui Valeriu Șușnea sugerează premonițiile unui nou nivel al angoaselor ce tulbură echilibrul ființei moderne”*.

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, Enciclopedia artiștilor români contemporani, vol. I, Editura Arc 2000, București, 1996; Corneliu Stoica, Interferențe, Editura Sinteze, Galați, 2009; Valentin Ciucă, Un secol de arte frumoase în Moldova, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Corneliu Stoica, Acorduri cromatice la Dunăre, Editura Sinteze, Galați, 2011; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-1010, Editura Art XXI, Iași 2011.

Măr, u/c

Panait Aurel Virgil

n. 9 februarie 1960, în Galați

“[...] A absolvit Academia de Arte „George Enescu” din Iași, secția sculptură, clasa profesorilor Vasile Condurache și Ion Antonică, promoția 1992.[...]”

A expus sporadic la unele manifestări colective ale membrilor Filialei U.A.P. Galați. În 2006 a participat la Tabăra de creație „Arta ca viață”, organizată de Muzeul de Artă Vizuală din Galați. A debutat cu o expoziție personală în octombrie 2000, deschisă la Galeriile „Nicolae Mantu”. Atent la mișcarea plastică contemporană, artistul nu s-a grăbit să apară în public, a aprofundat gramatica sculpturii, și-a însușit tehnicile de lucru în materiale definitive, prezentând o serie de lucrări care ne pun în fața unui sculptor matur, pe deplin format, capabil să exprime în lemn, piatră, metal sau marmură aspecte esențiale ale existenței umane. [...] lucrări, precum „Primul păcat”, „Adam și Eva”, „Altar”, „Nuntă în cer” sunt rodul unor meditații de factură biblică. Compoziția rondeboselului „Altar” este dezvoltată pe verticală, prezentând pe două laturi o suită de portrete cioplite în stilul meșterilor populari. „Nuntă în cer” domină prin monumentalitatea construcției și ar putea fi reluată la altă scară și destinată unui spațiu verde al Galațiului. Tot de inspirație biblică este și ansamblul sculptural „Toaca”, realizat în cadrul Taberei de creație „Arta ca viață”. Este o lucrare complexă, formată dintr-un rondebosse central, de aproape 2 m, înconjurat de alte 12 rondebosse-uri, de forma clepsidrei. Axul central, pe care este montată toaca propriu-zisă, și ea artistic construită, este un simbol al înălțării la ceruri a Mântuitorului Iisus Hristos și al sufletului omului după moarte. Pe el artistul a configurat în relief chipuri umane cu expresii hieratice. Cele 12 clepsidre sculptate în lemn de nuc, tratat după cioplire într-un mod complicat (galvanoplastie) au fiecare semnificațiile ei, simbolizând lumina și întunericul, pământul și apa, facerea lumii, cuplul Adam și Eva, Sfânta Treime, Buna Vestire, Cina cea de Taină, Trădarea lui Iisus de către Iuda, Răstignirea, Învierea, Sf. Petru, Mesagerul nopții-Moartea, Judecata de apoi etc. Este un ansamblu sculptural valoros, care dovedește o gândire profundă a lui Aurel Panaite.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Toca, lemn și metal

Pascu Nelu

n. 6 decembrie 1963, în comuna Cosmești, județul Galați

“[...] După absolvirea unui liceu industrial, face studii libere în atelierelor pictorilor gălățeni Sava David și Gheorghe Miron. În 1995 a părăsit România și s-a stabilit în Italia, la Padova. Aici a continuat pe cont propriu aprofundarea picturii. [...]

Nelu Pascu și-a câștigat o reputație deosebită în Italia. Repertoriul picturii sale cuprinde naturi statice cu flori, peisaje, portrete și compoziții. Cu aceeași fervoare cultivă și pictura abstractă. Artistul utilizează o cromatică bazată pe contraste puternice, șocante. Materia picturală este așezată cu cuțitul de paletă în straturi groase. Adesea, mai ales în compozițiile abstracte, ea formează o masă compactă, saturată, cu basoreliefuli ce ies pregnant în evidență. Tablourile cu flori sunt adevărate simfonii cromatice. Fondurile sunt mozaicate sau alcătuite din dreptunghiuri verticale de alb, roșu aprins și negru. Uneori suprafețele de galben sunt armonizate cu oranj, ocru și roșu cadmiu. Coloristica exprimă vitalitate, optimism. [...] Compozițiile aflate sub semnul picturii abstracte se impun prin cromatică de maximă intensitate, șocantă, materia picturală fiind exaltată până la violență. Există în aceste tablouri o ritmică și un dinamism de mare efect al petelor de culoare, grafisme de mare subtilitate. Un tablou de mari dimensiuni (2 x 3 m), intitulat „Din văzduh privind pământul”, realizat în Tabăra de creație de la Galați, este foarte sugestiv pentru ideea exprimată. Culoarea, așezată din abundență, în armonii muzicale, colajele introduse pe unele porțiuni, grafismele cu valoare decorativă, reliefurile, unele subtilități tonale, toate evocă diversitatea lumii vii, aspectul caleidoscopic al Terrei văzută de la mari înălțimi. Pictorul este un orchestrator de forță al materiei picturale (ulei și acrilice), un creator pentru care culoarea este o stare de suflet. Câteodată artistul se exprimă pe suprafețe mari doar într-o singură culoare, de pildă, alb sau negru, lăsând în compoziție unele reliefuri ce sugerează petale, corole de flori sau arbori. Nelu Pascu este un pictor viguros, spontan, impetuos, un artist cu un stil personal, a cărui operă se află în plin proces de elaborare.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Giovanni Faccenda, Nelu Pascu, *Colori come stati d'animo*, Editura Masso delle Fate, Padova, Italia, 2005; Giovanni Faccenda, *Capitali Interiori I Europa di Nelu Pascu*, 2008; Giovanni Faccenda și Alan Jones, *Fabbricanti di colori*, 2009; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, Editura Art XXI, Iași, 2009; Corneliu Stoica, *Acorduri cromatice la Dunăre*, Editura Sinteză. Galați, 2011; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Colț de inimă, a/p

Poenaru Carmen

n. 30 martie 1964, în comuna Barcea, județul Galați

“[...] A absolvit Institutul de Arte Plastice „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca, secția tapiserie-creație vestimentară, promoția 1989. Este membră a U.A.P. Participă la expozițiile colective ale Filialei Bacău a U.A.P., în cadrul căreia activează, precum și la alte manifestări de profil. [...]”

Împărțindu-se între creația vestimentară, pictură, grafică și icoane pe sticlă, Carmen Poenaru s-a afirmat ca o artistă cu o specatculoasă evoluție. Tablourile sale conțin imagini ale universului mirific al copilăriei sau sunt proiecții ale propriei fantezii, pictate într-o coloristică explozivă, rezultat al unui temperament impetuos, neliniștit, care caută întotdeauna să aducă ceva nou în ceea ce face. A immortalizat în același timp secvențe ale peisajului unic al Insulei Myconos din Grecia (expoziția Myconos, mirajul luminii”) sau aspecte ale Veneției, oraș despre care pictorița spunea că „este imposibil să nu fii contaminat de farmecul, ineditul, opulența acestuia, unde totul e un spectacol și o sărbătoare permanentă și unde pictezi chiar dacă nu ești pictor”. „Luminoasă, subliniază Carmen Mihalache Popa, pictura ei seduce prin formele explozive și prin tușele de o cuceritoare dezinvoltură, fiind confesiunea directă, netrucată a unei mari sensibilități. Aerul freamătă învăluitor în jurul lucrărilor, iar interferențele dintre real și oniric captivează spectatorul pentru că artista este, totodată, o natură intuitivă, dar mai ales un spirit cultivat care știe să folosească, într-un mod personal, vechi simboluri, motive ancestrale într-o tentație de a-și construi propria cosmogonie”. În aceiași termeni elogioși, pictorul Ilie Boca, scria în 1994: „Culori luminoase, galbenuri, roșuri reci, mângâiate și biciuite totodată, strunite cu știință și trăite, compun neașteptate spectacole. Materia colorată o utilizează cu plăcere, fără idei preconcepute, căutând expresivitatea. Darurile naturale combinate cu nemulțumirea creatoare și puterea de muncă a artistei, ne dau garanția drumului ascendent, garanția succesului”. În lucrările de pictură și grafică realizate pe batic din mătase naturală din India, Carmen Poenaru pendulează între figurativ și abstract. Motivele sunt dintre cele mai diverse, explorate în serii precum: „Zbor”, „Metamorfoze”, „Grădini”, „Femei pe terase grecești”, „Pictură abstractă”, „Oglinda magică”, „Ethnos”. Culorile sunt exuberante, linia desenului are fluiditate, artista își păstrează spontaneitatea și siguranța în configurarea elementelor ce alcătuiesc arhitectura compozițiilor decorative. Unele din aceste baticuri pot fi folosite de femei în diferite ocazii și sub diferite forme, pot fi chiar prelucrate având dimensiunile cuprinse între 2 x 1,20 m, altele pot fi utilizate pentru decorații interioare, conferind spațiului noblețea și căldura artei. Pictorița este și autoarea unei bogate colecții de icoane, dovedindu-se o bună continuatoare a celor mai bune tradiții ale artei iconarilor români care au dat strălucire acestui gen.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Alexandru Cebuc, Vasile Florea, Negoită Lăptoiu, Enciclopedia artiștilor români contemporani, vol. I, Editura Arc 2000, București, 1996; Năstasă Forțu, Orizonturi artistice contemporane, Editura PanEurope, Iași, 2006; Valentin Ciucă, Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Rituri de trecere I, tehnică mixtă

Macarie Crenguța Corina

n. 11 august 1965 în comuna Rădești, județul Galați

“[...] A urmat cursurile Școlii de Arte Galați, secțiile sculptură (1994-1997) și pictură (1995-1998). În 2008 s-a înscris la Facultatea de Arte Plastice, Decorative și Design, nou înființată în cadrul Universității „Dunărea de Jos” Galați, pe care a absolvit-o în 2011. [...]

După unele pendulări între figurativ și abstract, când utiliza culori ce șocau prin violență, Crenguța Macarie a optat pentru o reprezentare imagistică figurativă, temperându-și excesele cromatice. Formele sunt configurate în mod realist în culori armonioase, uneori cu o anumită discreție, întotdeauna însă ele alcătuiesc ansambluri bine arhitecturate. Genurile pe care le abordează cu precădere sunt natura statică, peisajul, portretul, florile și compoziția cu mai multe personaje. [...] Icoanele pictate în stil bizantin de Crenguța Macarie sunt și ele remarcabile. Însușindu-și cu temeinicie tehnica pictării acestora, respectând canoanele impuse de un astfel de gen, ea a reușit să realizeze lucrări la cote înalte de exigență, în care se simte dăruirea sa totală și acea stare specifică apropierei intimului sufletesc de zona divină. *Personal, în Icoană am găsit un sentiment armonic de împlinire în relația mea cu arta, ne-a spus artista. Ea m-a ajutat să înțeleg grația acestei lumi, să cunosc frumusețea flăcărilor interioare și mai ales m-a ajutat și m-a determinat să practic și pictura de șevalet. Icoana are numeroase canoane de reprezentare, care trebuie respectate pentru a se încadra în pictura cu specific bizantin. Trecerea la un alt fel de pictură am făcut-o și ca o evadare de sub acele încorsetări la care eram supusă. A fost o experiență diferită, însă ea a creat un echilibru în activitatea mea artistică. Eliberată de canoane și limite, am pătruns într-o zonă în care fantezia și gestul spontan se pot manifesta libere, fără bariere, în pictura de șevalet”.*

Extras din “Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Portret, tuş

Tudorache Lucian

n. 29 aprilie 1965, în comuna Independența, județul Galați

“[...] A absolvit Academia de Arte „George Enescu” din Iași, Facultatea de Arte Plastice, Decorative și Design, secția sculptură, clasa profesorului Vasile Condurache, promoția 1992. Este membru al U.A.P. Lucrează ca profesor la Liceul de Artă „Vicor Brauner” din Piatra Neamț. [...]

Bun cioplitor al lemnului, Lucian Tudorache a optat în sculptura sa pentru metafora plastică, reușind să găsească echivalențe expresive prin care să-și materializeze ideile. Lucrările create în taberele de creație de la Galați, „Paznicul luminii” (Muzeul de Artă Vizuală) și „Duhul apelor” (Inspectoratul Școlar Județean) ilustrează edificator afirmația noastră. Ultima, prin volumele și prin jocul formelor înscrise pe verticală, sugerează un spațiu acvatic, ce ar putea fi desigur al Dunării și al bălților sale, dar și al altor medii lacustre. Compoziția nu este complexă, ea degajă un aer de mister, de fabulos, amintind, într-un fel, de universul mitic al povestirii „Loștrița” de Vasile Voiculescu. „Paznicul luminii” este un ronde-bosse construit geometric. Partea superioară se termină cu un grup de unghiuri ascuțite sugerând razele soarelui. Lemnul este șlefuit până la dispariția oricărei urme a fibrei. Soclul este și el ingenios, fiind lucrat dintr-o țesătură de fire metalice care trimit tot la ideea razelor de lumină. Bustul lui Ștefan cel Mare din comuna Piscu este conceput în forma unei cruci. Voievodul Moldovei este un bărbat puternic, mândru, coroana îi strălucește peste părul ce-i cade unduios pe spate. Mustața este bogată iar privirile îi sunt ca ale unui șoim. Este surprins într-un moment de intensă concentrare, de luarea unei decizii importante pentru soarta țării. Poate se gândește la o nouă strategie militară, la cum să-și apere mai bine pământul strămoșesc, cum să-i răsplătească pe oștenii viteji și credincioși domniei, sau poate pune la cale ridicarea vreunei noi ctitorii de cult ortodox. Liniile puternice care îi brăzdează fruntea, arcadele îngroșate, sprâncenele ieșite în afară, obrajii contractați sunt expresii externe ale unor arderi lăuntrice puternice.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Paznicul lumii, lemn de nuc

Sandu Liviu-Adrian

n. 3 ianuarie 1968, în Galați

“[...] A absolvit Academia de Arte „George Enescu” din Iași, Facultatea de Arte Plastice, Decorative și Design, secția sculptură, clasa profesorului Ion Antonică, promoția 1997. A lucrat ca profesor asociat la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” Galați (2005-2009), lector universitar la Facultatea de Arte Plastice, decorative și Design Galați (2009-2011, 2013-2014), iar din 2005 este muzeograf la Muzeul de Artă Vizuală.

Liviu-Adrian Sandu s-a afirmat prin lucrări cioplite în marmură și piatră, materiale tradiționale ale sculpturii pe care le preferă din motive lesne de înțeles. A apelat însă și la modelaj, cu reușite la fel de meritorii. A debutat și a rămas credincios unei statuare de tip clasic prin proporții și armonii, prin forme și volume în care se simt respectul și prețuirea pentru Rodin sau pentru Brâncuși din prima sa perioadă de creație. În portretistică s-a străduit să ajungă la un acord deplin între exprimarea caracteristicilor fizionomice și psihologice ale personajelor, a reliefării bogăției interioare a acestora. Expoziția sa „Emoții, expresii, fizionomii”, cuprinzând lucrări realizate în teracotă, l-a definit ca un redevabil portretist. Personajele sunt inspirate din mitologie, din universul literar („Gorgonă”, „Admirație”, „Satir”, „Scroage”, „Războinicul”), din lumea imaculată a copiilor („Nedumerire”, „Nani, nani, pușor”, „Bucurie”), dar și din rândul personalităților culturale ale Galațiului („Pictorul Gheorghe Miron”, istoricul „Dan Basarab Nanu”, „Actorul Lică Dănilă”, „Scriitorul Corneliu Stoica”). Și când transpune în material definitiv anumite idei, gânduri și sentimente, sculptorul nu părăsește figurativul, însă imaginile, de o vădită forță realistă, sunt ridicate la rangul de metaforă și simbol, astfel că ele sunt investite cu conotații ce depășesc aparențele („Studiu pentru Regăsire”, „Universul din Piatră”, „Plămadă”, „Geneză”, „Devenire”, „Desprinderea din clipă” etc.). Ronde-bosse-ul „Plămadă”, de pildă, creat în cadrul ediției a II-a a Taberei de creație „Arta ca viață” (Muzeul de Artă Vizuală Galați), pornește de la un fapt aproape de neluat în seamă: facerea pâinii. Marmura este cioplită și șlefuită pe suprafețele netede cu atâta perfecțiune, încât lucrarea cucerește prin puritate, elevație, transparență. În mâinile care prelucrează plămada se simt pasiunea și căldura celui care dă formă pâinii noastre cea de toate zilele, dragostea cu care practică o meserie foarte veche și mereu actuală. Este multă viață în sculpturile lui Liviu-Adrian Sandu, un lirism profund și vibrant, o rigoare ce ține de stăpânirea meșteșugului și de dorința artistului de a construi imagini tridimensionale în care pulsează armoniile clasice. În expozițiile Grupului „Axa”, sculptorul a prezentat și lucrări de grafică executate pe computer, în care se simte viziunea sa sculpturală, dar și unele accente expresioniste.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura „Sinteze”, Galați, 2013.

Plămăda, marmura

Vrânceanu Mugurel Aurelian

n. 11 februarie 1968, în Galați

“[...] A absolvit Academia de Arte Plastice din Iași, clasa profesorului Dan Covătaru, promoția 1996. Profesor la Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin”, Galați. Membru al U.A.P., din 1999. [...]”

Sculpturile din expoziția personală din 1997 au fost reunite sub genericul „Chipuri”. [...] Chipurile prezentate de Mugurel-Aurelian Vrânceanu sunt ale lui Iisus Hristos, ale Maicii Domnului, Îngerilor, Heruvimilor, Apostolilor, călugărilor. Pornind de la arta iconografică românească și bizantină, artistul a ajuns la lucrări în care lemnul și metalul își dau mâna într-o fericită simbioză. Arhaicul se îmbină cu modernul, sacrul este caracteristica fiecărei sculpturi, comunicarea cu iubitorii de artă se face la nivel simbolic. Una dintre cele mai reușite lucrări este o compoziție ce creează un ambient parcă de capelă. Un sistem de linii, realizate din sfoară, închipuie un fel de triunghi isoscel, unde la unul din vârfuri, cel perpendicular cu simeza, se află chipul Mântuitorului Iisus Hristos în ipostaza crucificării. La baza de jos, pe pardoseala sălii de expoziții, autorul a așezat un strat de ipsos, pe care a imprimat niște urme de pași venite dinspre Cel Răstignit. Lucrarea amintește într-un fel de una dintre ultimele poezii ale lui Marin Sorescu, „ Scară la cer „, pe care poetul o încheie astfel: „ Deși am slăbit îngrozitor de mult/ mă gândesc că trupul meu/ este totuși prea greu/ pentru scara asta delicată.// - Suflete, ia-o tu înainte,/ Păș, Păș!”. Așadar cel care l-a cunoscut cu adevărat pe Iisus Hristos și s-a pătruns de credința învățaturii Lui, poate părăsi liniștit lumea pământească spre viața cea veșnică. Urmele pașilor imprimați pe stratul de ipsos nu sunt altceva decât niște amprente care au ca punct de plecare pașii lui Iisus sau poate o aluzie la urmele lăsate în piatră de tălpile Acestuia în momentul înălțării la cer. Alteori, în construcția compozițiilor lucrărilor, Mugurel-Aurelian Vrânceanu pornește de la ferecăturile metalice ale cărților bisericești („Adormirea Maicii Domnului”, „Ceii 12 Apostoli”, „Heruvim I, II”, „Sfânta Treime I, II”. Ceea ce este de remarcat, e că din bogăția ferecăturilor metalice, din fastul lor, sculptorul nu reține decât modalitatea de suprapunere a metalului peste lemn. Imaginile construite de el sunt simplificate, chipul apostolilor, de pildă, este redus doar la niște linii de contur. Uneori, când lucrează numai în metal, imaginea este doar sugerată de decupajul și inciziile făcute în placa metalică. O lucrare ca cea intitulată „Înălțare” poate fi reluată oricând la o altă scară mărită, putând constitui o Troiță sau un monument al jertfei, al sacrificiului, amplasat într-un spațiu de reculegere. Și în alte sculpturi create în anii ce au urmat debutului, artistul a abordat tema religioasă, alături de cea a reclusiunii, a limitelor cunoașterii umane sau cu trimitere la o simbolistică a spiritualității meleagurilor dunărene.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Artiști plastici de la Dunărea de Jos*, Editura Alma, Galați, 1999; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. II, Editura Art XXI, Iași, 2010; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011.

Cei 12 Apostoli, lemn și inox

Vădeanu Adrian

n. la 29 decembrie 1968, în Galați

“[...] A absolvit Universitatea „George Enescu” din Iași, Facultatea de Arte Plastice, Decorative și Design, secția sculptură, promoția 1998, clasa profesorului Ilie Bostan. Este profesor în învățământul gimnazial din Galați. [...]

Adrian Vădeanu cioplește în lemn, în piatră, în marmură, modelează lutul, taie și sudează metalul, combină lemnul cu fierul și chiar cu pictura, realizând lucrări armonios înscrise în spațiu, fie acesta un spațiu de for public, fie de interior. Se apropie întotdeauna cu înțelegere de fiecare material, îl studiază, îi folosește în mod creativ structura sa intimă, calitățile și defectele, posibilitățile sale expresive. Geometrizarea îl ajută să ajungă la forme sintetice, care dau senzația de avânt în spațiu, de curgere melodioasă, de existență statornică. Îl preocupă energetica formelor și volumelor și caută să creeze ritmuri care sunt expresii ale unei sensibilități moderne. Metaforele sale plastice poartă denumiri precum: „Dansul materiei”, „Himeră”, „Cavaler”, „Familie”, „Prințesa”, „Zeită”, „Gheorghe Zamfir”, „Materie și spirit”, „Vis”, „Exteriorizare” etc. Uneori, sculpturile sunt investite cu conotații biblice. În acest sens configurează imagini pictate ale lui Iisus Hristos, ale sfinților, îngerilor sau introduce în compoziția lucrărilor motive care țin de arhitectura religioasă. Alteori, sugestiile converg spre teme mitologice sau care evocă obiecte vechi din gospodăria țărănească.

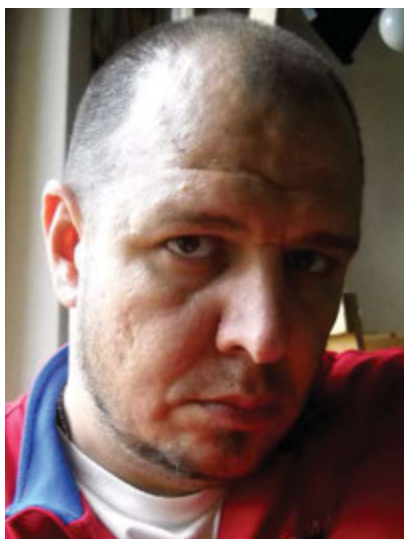
Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Copaci singuratici, u/p

Popa Raul

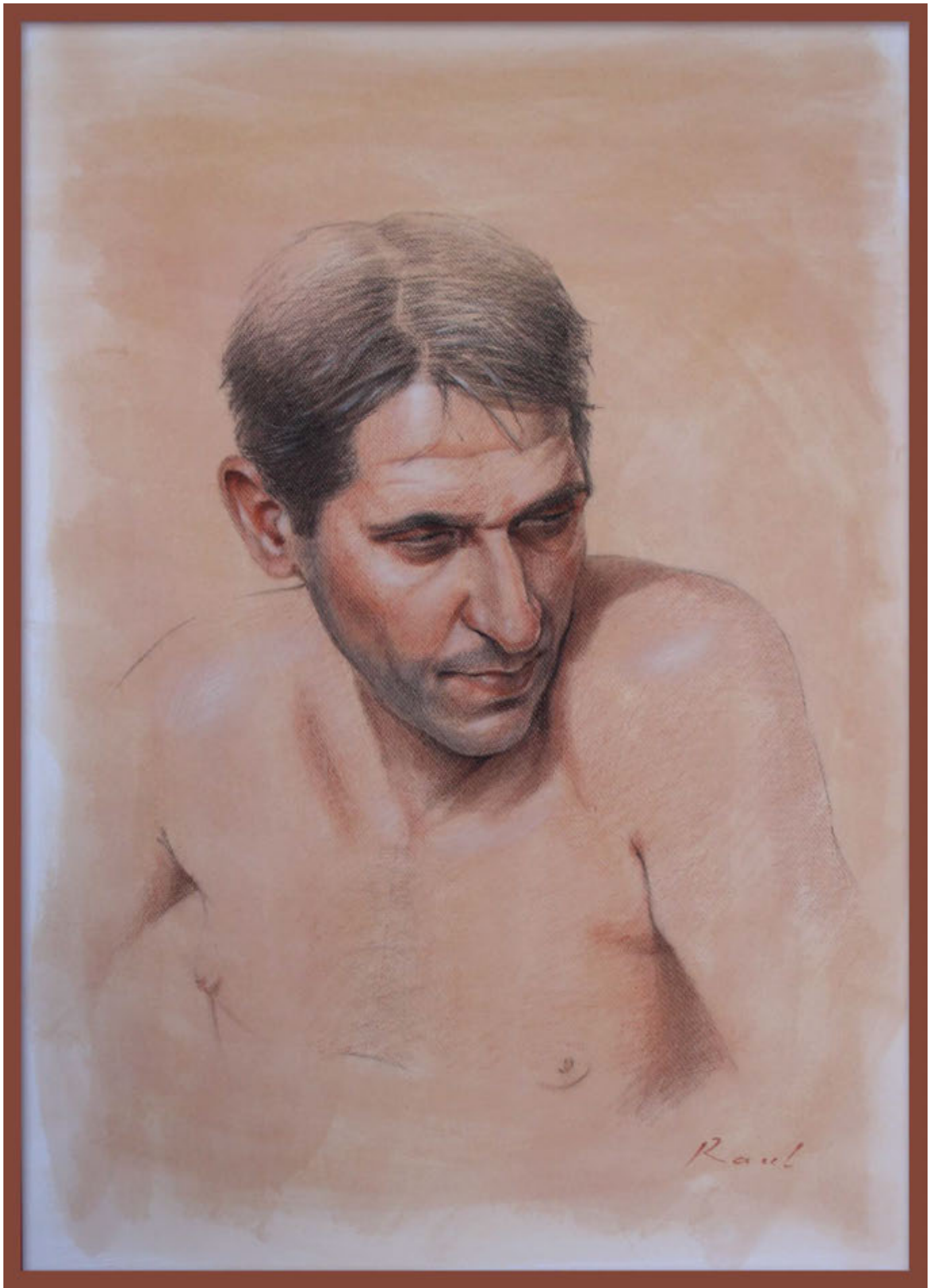
n. 28 iunie 1969 în orașul Galați

“[...] A absolvit Liceul Nr. 6 C.F.R. (1987), Școala de Arte (1994), Universitatea Dunărea de Jos Galați, Facultatea de Mecanică (2004), iar în toamna lui 2008 s-a înscris la nou înființata Facultate de Arte Plastice, Decorative și Design de la aceeași instituție de învățământ superior, pe care a terminat-o în 2011, clasa profesorului Tudor Ioan. [...]

Lucrările expuse de când s-a consacrat picturii reprezintă îndeosebi portrete individuale și de grup, executate în ulei, creion, cărbune, conte și tehnici mixte pe suporturi de pânză, carton și hârtie. Un gen al artei plastice deloc ușor, care presupune pe lângă realizarea asemănării fizice cu modelele și întreprinderea unor incursiuni în psihologia personajelor, în forumul lăuntric al acestora. Henri Matisse, spunea că „a face portretul să semene cu modelul este un dar special, pe care nu-l au decât o mică parte dintre artiști”. Raul Popa este înzestrat cu acest dar, are o pasiune deosebită pentru figura umană. Modelele alese de el pentru a fi portretizate sunt adolescenți, tineri și adulți, fie de sex masculin, fie de sex feminin. Uneori, însuși chipul său și-l scrutează cu atenție, căutând să pună în evidență frământările creatorului, bonomia, încrederea în potențialul de care dispune, gândul că numai lucrul bine făcut îi va asigura rod bogat muncii sale. Portretele lui Raul Popa sunt intitulate fie după dominantă cromatică („Griuri”), după numele personajelor („Cori”, „Ioana”, „Laura”, „Andrei”, „Teo”), dar cel mai adesea după starea și sentimentele pe care acestea le exprimă („Nostalgie”, „Dialog mut”, „Romantică”, „Inocență”, „Eterna căutare”, „Miraj”, „Bună dimineața”). Artistul studiază cu minuțiozitate modelele, este atent la detalii, la modul diferit de a construi fundalurile pe care sunt proiectate, la gesturi, la atitudini, la întregul lor comportament. Ele au individualitate, comunică stări și trăiri profunde, se emoționează, gândesc, simt lipsa comunicării și apăsarea durerii, se neliniștesc sau visează. Pictorul știe să nu fie monoton, își surprinde personajele în varii ipostaze, își alege unghiurile cele mai potrivite, acordă importanță suprafețelor luminoase și celor umbrite. Femeile au ochi mari, larg deschiși asupra lumii din jur, chipul lor emană lumină, puritate, căldură, încredere în viață. Adesea el este învăluit într-o undă de mister. Raul Popa este un foarte bun desenator și colorist, imaginile sale sunt clare, fundalurile sunt construite cu pensulații largi, în care se simte spontaneitatea gestului. Într-o perioadă când tot mai mulți artiști evită să abordeze portretul, tocmai pentru dificultățile pe care le implică, sau îl împinge spre caricatural, el s-a axat pe acest gen, dovedind calități creative superioare.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Dialog mut, conte

Purcaru George Sorin

n. 21 iunie 1971, în Galați

“[...]A absolvit Universitatea de Arte „George Enescu” din Iași, secția sculptură, clasa profesorului Simion Cristea, promoția 2001. Master în arte plastice (2003). Asistent la Academia de Arte „George Enescu” din Iași. Este membru al U.A.P. din 2002 și al Fundației AX-art. [...]”

George Sorin Purcaru a adus un aer primenitor în peisajul sculpturii create de tânăra generație. Lucrările lui, subsumate unei vechi teme ce ține de condiția omului, șochează prin insolitul și ciudățenia imaginilor. Pornind de la figura umană, materializată sculptural din tablă neagră sudată, el înscrie în spațiu forme și volume neașteptate, stranii, care atrag, dar și intrigă. Ciudățenia este cu atât mai mare, cu cât în aceste sculpto-construcții sunt folosite piese vechi, provenite de la instalații sanitare, obiecte de uz casnic sau de la automobile. Sorin Purcaru are un deosebit simț al volumului, este inventiv, ironic, uneori chiar grotesc („Zeița apa – Canal I”, „Zeița apa – Canal II”, „Marele instalator”). Unele elemente de instalații sanitare îl ajută să facă trimiteri în zona muzicii („Instalator cantator”, „Mița trompetista”), la sexualitate, după cum altele îl ajută să dea viață artistică și altor idei („Distilator de oameni”, „Zburător căzut”, „Fata zburătorului”, „Integrare prin absorbție”, „Clopotăreasa roșie”, „Mașină de forfecat”). „Sorin Purcaru, scrie criticul de artă ieșean D. N. Zaharia, tensionează la maximum două aspirații divergente în sculptură: vrea să rămână sculptor, dar probează aversiune pentru ticurile profesioniștilor mai vechi (modelaj, cioplit, polizat) ca și pentru formele agreabile și volumele voluptuoase. Supralicitând tehnici neconvenționale care favorizează exploatarea hazardului, precum sudura unor aglomerări de «căzături» metalice, el obține structuri spațiale de o frapantă prospețime, care-l singularizează deja în expozițiile colective de sinteză”. La rândul său, Eugen Ciucă, apreciind puterea de sugestie, calitățile plastice remarcabile ale plăsmuirilor artistului, nota în volumul său „Un secol de arte frumoase la Iași”: *Manualitatea lui, dublată de fantezie, poate genera o relație profitabilă pe termen lung, iar soluțiile ready-made i se potrivesc. Tânărul sculptor mi se pare încă de pe acum o certitudine a artelor de azi*”.

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Clopotărese, acrilic

Popa Valentin

n. 10 februarie 1972, în Galați

“[...] A absolvit Școala de Arte (1992), după care a urmat cursurile Universității de Arte „George Enescu” din Iași, unde a studiat sculptura cu Dan Covătaru. În vara anului 1998 și-a luat licența în arte plastice, având ca lucrare un bust monumental al pictorului Corneliu Baba. Membru al U.A.P., Filiala Galați, din 2001. [...]”

Lucrările expuse până acum au fost executate în lemn, piatră și mai ales în metal. Realizate în spiritul sculpturii figurative, el a optat pentru forme sintetice, urmând lecția unor măștri ca George Apostu, Ovidiu Maitec, Gheorghe Iliescu-Călinești, nume ce sunt tot atâtea statornice repere în sculptura românească contemporană. În cele cioplite în lemn preferă uneori un limbaj mai aspru, o tăietură apropiată de cea a meșterilor populari („Brâncuși”, „Băiat ghemuit”, „Melancolie”), alții își șlefuieste lucrările până la obținerea unui finisaj de mare finețe („Cuplu I”). În compoziția semiabstractă „Germinație”, pe suprafața lemnului de cireș patinat, artistul, prin striatții, adâncituri în direcții diferite, sugerează însăși procesul încolțirii semințelor. Lucrarea este o metaforă plastică ingenios concepută, desfășurată în spațiu pe orizontală. Adesea Valentin Popa asociază lemnul cu metalul („Compoziție spațială”) sau cu piatra („Pasăre”). În lucrări precum cele intitulate „Geneză”, „Mască”, „Arca lui Caron” sau „Rugăciune” sculptorul apelează la un material cu nu prea multe virtuți plastice - fierul -, dar pe care-l prelucrează în așa fel încât îl înobilează, îi dă valențele remarcabile ale artei, făcându-l purtătorul unui mesaj artistic de substanță.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Jertfă, lemn

Corcăcel Cornel

17 septembrie 1972, în localitatea Negrești, județul Vaslui

“[...] A absolvit Universitatea de Arte „George Enescu” din Iași, Facultatea de Arte Plastice, Decorative și Design, secția Grafică, clasa profesoarei Atena Elena Simionescu (promoția 2000). Este profesor de specialitate în Liceul de Arte “Dimitrie Cuclin” din Galați. [...]”

S-a afirmat cu lucrări realizate în tehnica pastelului, folosită îndeosebi în tablouri în care a cultivat portretul. Lumea din mijlocul căreia și-a selectat cu precădere modelele este cea a cercului și a personalităților culturale. Din prima categorie a preferat clovnul, personaj vesel-trist, care sub strălucirea vestimentației intens colorate, șocante, a măștii, a mișcărilor și gesturilor ce stârnesc hazul celor din jur, ascunde tristeți și suferințe nebănuite, neliniști, semne ale unei existențe care contrastează cu aparența. Uneori, clovnul din imagine este chiar Cornel Corcăcel, autorul prezentându-se în ipostaze și atitudini în care umorul și ironia sunt asociate cu bonomia, cu îngândurarea, cu o anumită retragere în sine. Din punct de vedere coloristic, artistul folosește o gamă cromatică șocantă, cu accente din sintaxa fovistă și expresionistă, adecvate modelelor și motivelor alese. Roșul, galbenul, albastrul de cobalt, violetul, negrul sunt folosite cu generozitate, în tonuri și mase bine articulate, răspândind lumina bucuriei, a succesului, sau, dimpotrivă, umbrele melancoliei, deprimării. Din rândul personalităților culturale, remarcabile sunt acele portrete prin care a immortalizat chipurile colegilor din Tabăra de creație „Arta ca viață”, ediția 2004: Dan Basarab Nanu, Gheorghe Miron, Sava David, Gabriela Georgescu, Eduard Costandache, Mihaela Lefterache, bulgarul Yordan Kissiov, Adrian Vădeanu, Alina Anton, Ileana Răducanu etc. Artistul și-a studiat cu atenție modelele, le-a pătruns în universul sufletesc și dincolo de asemănarea fizică a căutat să le pună în evidență trăsături importante ale firii lor. A făcut aceasta cu un deosebit respect pentru cei portretizați, apelând la o linie largă și generoasă, la un desen clar și precis, lipsit de prea multe detalii, la o cromatică ce are vioiciunea și prospetimea specifică pastelului. Fondurile lucrărilor, ipostazele în care cei portretizați sunt înfățișați sunt și ele diferite, contribuind la înlăturarea monotoniei și la crearea unor imagini atrăgătoare. Nimic nu este distonant în aceste tablouri, chiar și atunci când autorul adaugă chipului un accent expresionist sau o notă ușor șarjată. Tot în tehnica pastelului a realizat un ciclu de peisaje din Viena, atenția fiindu-i reținută de elementele de arhitectură ale marilor edificii ale acestei metropole europene, de stilurile atât de diverse ale construcțiilor, de unele monumente și lăcașuri de cultură. L-au atras, de asemenea, birja și birjarul pe străzile capitalei Austriei, surprinzând imagini ce aduc parfumul unei civilizații ce nu se consideră încă anacronică în era computerilor și a tehnologiilor ultraperformante („Birjar vienez”, „Birja”, „Caleașcă”, „Birjă în ploaie”).”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Bibl.: Corneliu Stoica, *Întâlniri confortante*, Editura Sinteze, 2007; Corneliu Stoica, *Interferențe*, Editura Sinteze, Galați, 2009; Valentin Ciucă, *Un secol de arte frumoase în Moldova*, vol. I, Editura Art XXI, Iași, 2009; Valentin Ciucă, *Dicționarul ilustrat al artelor frumoase din Moldova 1800-2010*, Editura Art XXI, Iași, 2011; Corneliu Stoica, *Acorduri cromatice la Dunăre*, Editura Sinteze, Galați, 2011; Corneliu Stoica, *Popasuri ale privirii*, Editura „Sinteze”, Galați, 2013.

Autoportret, pastel

Costandache Eduard

n. 27 mai 1975, în Galați

“[...] A absolvit Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” din Galați (1994), Universitatea de Arte și Design din Cluj-Napoca, clasa profesorului Aurel Terec, promoția 2001, iar între 2004-2005 a făcut studii aprofundate la Universitatea Națională de Arte din București, clasa profesorului Adrian Popovici. Membru al U.A.P. din 2005. [...]”

Eduard Costandache s-a remarcat printre confrății săi din tânăra generație prin practicarea unei sculpturi de bună calitate, realizată în bronz, piatră, lemn sau în unele materiale neconvenționale. Preferă metalul turnat și lemnul, deoarece, declară el, „sunt materii care permit un mod de tratare mai fluidă”. Pentru el, sculptura înseamnă în primul rând spațiu, iar misiunea sculptorului este „să modeleze acest spațiu”. [...] Ca mai toți tinerii artiști, a optat pentru forme și volume sintetice, cu foarte mare putere de sugestie („Soldat”, „Catedrală”, „Coif”, „Cămașă”, „Instrument muzical”, „Autoportret”). Uneori pornește de la ideea conceperii sculpturii ca joc („Moară”, „A-muza”) sau urmărește metamorfozele obiectelor în spațiu sub influența unor factori meteorologici și climatici („Formări-deformări”). Alteori sculptura sa este investită cu semnificații biblice („Lazăr”) sau rămâne în zona unor reprezentări abstracte.

Într-un dialog cu Eduard Costandache, întrebându-l cam unde crede că se află pe drumul artistic pe care-l străbate, acesta mi-a răspuns: „Drumul unui plastician este foarte întortocheat, așa că nu aș putea spune cu certitudine unde anume mă situez față de năzuințele mele, față de colegii mei de generație sau față de cei mai în vârstă. Important este din punctul meu de vedere ca un artist să lucreze, pentru că abia atunci, privind în urmă, se vor vedea niște semne și, pe baza lor, probabil va putea fi așezat într-o anumită zonă a artei de către cei care vor avea curiozitatea să-l studieze”. În virtutea acestui crez, în liniștea atelierului său de creație, tânărul sculptor gălățean cioplește lemnul și piatra, experimentează unele materiale neconvenționale, modelează lutul în forme și volume ce vor îmbrăca veșmântul bronzului. Într-un cuvânt, creează.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Cămașa, bronz

Brânzei Denis

n. 5 noiembrie 1975, în Galați

[...] A absolvit Academia de Arte Vizuale „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca, secția sculptură. Participări la expoziții de grup: „Student Art”, Muzeul de Artă Vizuală, Galați (2001); Expoziție jubiliară, Casa „Matei Corvin”, Cluj- Napoca. Participări la tabere de creație: Vișeu de Sus; Galați, Muzeul de Artă Vizuală, „Arta ca viață” (2005). În legătură cu creația sa, Valentin Ciucă scrie: „Spre deosebire de unii artiști congeneri, sculptorul nu forțează limbajul formelor volumetrice, ci vrea doar să-l înțeleagă și să-l exprime din perspectivă personală. Lucrează în spitalul materiei fie că este piatră sau lemn și se arată interesat de eliberarea formei din structura amorfă a materiei. În raport cu umanul, subiectul nu pare nicicând închis deoarece fiecare căutând același lucru, găsește mereu altceva. Relevantă mi se pare compoziția „O prietenă”, unde structura lemnului permite o anumită tactilitate și posibilitatea unor finisaje rafinate. Pornind de la ideea frumuseții unui tors feminin, sculptorul relevă unele zone ale lucrării cu scopul de a amplifica sugestivitatea, De aici, impresia de restructurare a idealului sculptural feminin și o ingenioasă raportare a părții față de întreg”.

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

O prietenă, lemn de nuc

Saulea Cosmin

n. 17 iulie 1975, în Galați

“[...] A absolvit Școala de Artă Galați, clasa profesorului Alexandru Pamfil (1994) și Universitatea de Arte „George Enescu” din Iași, secția sculptură, clasa profesorului Cristea Simion, promoția 2001. Este profesor de educație plastică în învățământul preuniversitar. Participări la expoziții colective și de grup: „Student Art”, Muzeul de Artă Vizuală Galați (1997, 2000, 2001); „Arta foto”, Galeria „Trianon”, Iași (1998); „Profesori și studenți ai Academiei „George Enescu”, Galeria „Cupola”, Iași (2001); Atelier 35, Galeriile de Artă „Nicolae Mantu”, Galați (2002, 2003, 2004, 2005, 2007); „De sărbători”, Filiala Galați a U.A.P. (2005); Grupul „Ața”, Galați, Brăila și Tecuci (2006, 2007); Atelier 35, Bacău; Saloanele Moldovei, Bacău-Chișinău (2010); Salonul național de desen, Muzeul de Artă Vizuală Galați (2011). Participări la tabere de creație: Rohia, Maramureș, sculptură în lemn (1994); Centrul de Cercetare Marină Agigea, Constanța, (1998); Techirghiol, Constanța, sculptură în metal (2000); Tabăra de sculptură în lemn de nuc, Muzeul de Artă Vizuală Galați (2002); Atelier Experiment „Cușca”, gruparea Athanor, Muzeul de Artă Vizuală Galați (2011); Tabăra de sculptură în metal, Muzeul de Artă Vizuală Galați (2012). Lucrări de artă monumentală: „Clepsidră” (metal), Campusul Științei, Facultatea Mecanică Galați (2012).

Cosmin Saulea a expus în cadrul manifestărilor gălățene mai ales pictură. Pendulează între expresionism și arta abstractă. În tablourile sale apar imagini stranii, ca cele din „Cranii și flori”, „Grădina”, sau total abstracte, ca în „Geneză”. În acesta din urmă uleiul este amestecat cu ghips, iar formele fixate pe pânză sunt conturate în relief. Culorile sunt șocante, predominând verdele, galbenul, albul și violetul. În alte lucrări, materia picturală este învolburată, așternută cu pensulații largi, gestualiste.”

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Trunchi, lemn de nuc

Lefterache Mihaela

n. 14 octombrie 1976, în Galați.

“[...] A absolvit Universitatea Națională de Arte din București, secția pictură, clasa profesorului Horia Paștina, promoția 2000. [...] În 2010 a urmat cursul de perfecționare în restaurarea picturii executată în tempera pe suport de lemn, organizat de Ministerul Culturii și Patrimoniului Național prin Centrul de Pregătire Profesională în Cultură. Membră a U.A.P.R. (2009) [...]”

Mihaela Lefterache a expus până acum lucrări reprezentând peisaje, naturi statice, interioare sau combinații de natură statică-peisaj. Pictează cu o gestică largă, menținându-se în cadrele unei discreții cromatice care tinde să devină o permanență a modului de exprimare. Este un temperament liric delicat, folosește o materie picturală luminoasă, proaspătă, cu rezonanțe poetice. Verdele ei din peisajele de primăvară este unul crud, transparent, așezat în froțiuri de mare sensibilitate. Uneori, pictorița construiește imaginile pe mai multe panouri modulare. Desfășurările spațiale sunt ample, iar elementele componente sunt bine ordonate în ansamblul compozițional.”

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Din fereastră, u/p

Marin Florin Lucian

n.27 septembrie 1977, în Galați

“[...] A absolvit Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” din Galați (1996) și Universitatea de Arte și Design „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca, secția sculptură, clasa profesorului Tibor Koloszi, promoția 2001. Studii postuniversitare de masterat (2006). Lucrează ca preparator la Universitatea de Arte și Design „Ion Andreescu” din Cluj-Napoca. Expoziții personale: 2004, Expoziție de sculptură, Galeria de Artă „Nicolae Mantu”, Galați; 2005, Expoziție de desen de sculptură, Galeria Mon D’Art, Galați. Participări la expoziții de grup: 1998, Festivalul „Student Fest”, Timișoara, ediția „Tânăr și neliniștit”; 1999, „In memoriam Holocaust”, Cluj-Napoca; 1999, 2000, 2001, „Student Art”, Muzeul de Artă Vizuală Galați; 2001, Salonul Anual al Filialei Cluj-Napoca a U.A.P.; 2003, 2004, Salonul anual al Filialei Galați a U.A.P., Muzeul de Artă Vizuală; 2004, Atelier 35, Galeria de Artă „Nicolae Mantu”, Galați; 2007, Salonul Județean de Pictură, Sculptură, Grafică, Artă decorativă și Foto, Muzeul de Artă Cluj-Napoca; „Vârsta de bronz – 100 de lucrări de bronz”, Muzeul de Artă Cluj-Napoca; Expoziție la Biblioteca „Astra” Sibiu; 2008, „Neo Real”, expoziție a cadrelor didactice de la UAD Cluj-Napoca în cadrul celei de a VII-a ediții a Academiei de toamnă „Europa Artium”, Muzeul de Artă Cluj-Napoca; 2009, Bienala de Plastică Mică „Vârsta de bronz”, ediția I, Muzeul de Artă Cluj-Napoca; 2011, „Vârsta de bronz”, ediția a II-a, Muzeul de Artă Cluj-Napoca, Expoziția FEMINITARTE, Galeria Art Yourself, București; Expoziția de grup 4x4 SCULPTURA, Galeria Casa Matei, Cluj-Napoca (împreună cu Radu Moraru, Alexandru Păsat și Ionel Tănase). Participări la expoziții internaționale: 1997, Bienala de sculptură mică „Dantesca”, Ravenna, Italia; 2009, Wunderland Waldviertel, Muzeul de Artă Waldviertel, Austria. Participări la tabere de creație: 1997, Tabăra de sculptură în marmură, Vișeu de Sus, județul Maramureș; 1999, 2001, 2004, Tabăra de sculptură Capus, Cluj-Napoca; 2006, Tabăra de creație „Vam Art”, Hotelul „Corsarul”, Vama Veche, județul Constanța; 2007, Tabăra de creație a Fundației European House of Art, Sibiu. În 2007 a realizat statuia avocatului Dr. Augustin Rațiu, primul prefect român al orașului Turda după alipirea Ardealului și deputat în Parlamentul României, din cadrul ansamblului monumental „Augustin Rațiu - Ion Rațiu” de la Centrul Ion Rațiu pentru democrație din Turda. Distincții: Bursa de sculptură „George Apostu”, Cluj-Napoca (1999). Are lucrări în colecții particulare din România, Anglia, Austria, Franța, Italia.

Florin Marin se inspiră în creația sa din mitologia greacă, transpune metaforic în bronz scene biblice, construiește din metal instrumente muzicale cu forme neobișnuite sau cioplește în piatră și marmură arhitecturi geometrice cu valoare de simbol. Posedă o bună manualitate și adesea plăsmuirile lui sunt de-a dreptul insolite. Imaginea feminității tradiționale axată pe ideea maternității, de pildă, într-o lucrare ca „Madona și Pruncul”, realizată în lemn, este materializată printr-un pantof elegant, iar pruncul printr-o suzetă. [...]”

Coifuri, metal

Potecă Alexandru

n. 1 iulie 1977, în Zăvoaia, județul Brăila

A absolvit cursurile Universității Naționale de Artă în 2003, secția sculptură și a obținut titlul de Master în Arte Vizuale după doi ani petrecuți la Institutul de Artă din cadrul Universității Vishva-Bharati din India în 2005, unde a învățat despre “obiecte, simțuri și gesturi” cum singur mărturisește.

Expune în spațiul public încă din primii ani ai studenției, debutul fiind făcut într-o expoziție de grup în 1997 la Muzeul de Artă Vizuală din Galați unde revine după doi ani tot într-o expoziție de grup, urmată apoi de participarea sa în 2006 la tabăra de creație “Arta ca Viață” unde a realizat lucrarea “Amprenta”. Ate participări în expoziții de grup a mai avut în București între anii 2001-2003 și 2010-2011, la Beer Sheva, Israele în 2011, la Baku, Azerbaijan în 2012, la Fundația Eugenio de Almeida din Evora, Portugalia în 2013. A organizat până acum o serie de nouă expoziții personale, începând cu cea din 2003 de la “Galeria TNB” din București, urmată de cele organizate în: 2004 la “Galeria Ashok” din New Delhi, India; 2006 la “Galeria Nit”, București; 2008 la “Galeria Orizont”, din București; 2010 la Muzeul Țăranului Român, București; 2011 la “Galeria Visual Kontakt” din Oradea, la “Galeria Anaid Art” și la Fort 13 Jilava, ambele din București; 2013 în Piața Presei Libere din București. La aceste expoziții, de grup sau personale, trebuiesc adăugate participările la cele două simpozioane de artă organizate în 2005 în localitățile Assam și Meghalaya din India, precum și cel din 2007 de la Sibiu.

În 2007 a luat parte la lucrări de restaurare a fațadei Teatrului Național din Caracal, precum și la restaurarea fațadei Palatului Apor din Alba Iulia.

A primit comenzi pentru realizarea busturilor unor personalități autohtone sau străine precum ar fi cel al lui “Alexandru Vechiu” comandat de Institutul Pasteur din București, cel al lui “Ion Smedescu” cerut de Universitatea Româno-Americană din București, ori busturile “Roland și Edith Carrier” pentru Universitatea James Madison din Harrisonburg, Virginia, USA.

Bibl. online: Ultimul carnival, Mihai Plamadeala, Obervator Cultural, 2010; Lumea aurita a apartamentului communist, Carmen Anghel, Jurnalul National, 2010; Fantoma aurie a comunismului, Nicoleta Musca, Webcultura, 2010; Golden Flat & Co MNAC, Ioana Mitu, Timeout Bucuresti, 2010; Age of irony, Michael Bird, The Diplomat Bucharest, 2010; Golden Flat & Co, Ruxandra Balaci, Undo. Net, 2010; Epoca a(i)urita la MNAC, Doinel Tronaru, Adevarul, 2010; Interviu cu Alexandru Potecă, Cosmin Nasui, Modernism, 2010; The Golden Flat-Ultimul carnival, Cristina Andries, Sase simturi, 2010; Ironia bate nostalgia, Ioan Morar, Academia Catavencu, 2010; Epoca de aur la MNAC, Mihaella Ion, Hypestreet, 2011

Amprenta, marmură și metal

Tofan Liliana

n. 5 decembrie 1977, în Galați

Studii:

- Universitatea Hyperion , secția Actorie , 2009
- Universitatea Națională de Artă, secția Grafică , clasa N. Alexi, 2002

Expoziții personale:

- “ NOD”, Centrul de Afaceri Timișoara 2010

Expoziții de grup:

- “Femeia”, Galeria Apollo, București 2009
- “Angelus Novus “, Galeria Simeza , București 2008
- “Opus “, Galeria UNA , București 2002

Tabere de creație:

- “Arta ca viață”, Muzeul de Arta Vizuala Galati 2008
- Castelul Corvineștilor, Hunedoara 2001
- Castelul Corvineștilor, Petroșani 2000

Colaborări:

- Teatrul Național București- piesa “Camerista” Rol – “Hildegard”
- Teatrul Excelsior București – piesa “Nenea Iancu povestește” Rol – “Mita”

Membra UAPR din 2003

Icar, linogravură

Soare Simona

1 august 1979, în Galați

“[...] A absolvit Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” din localitate (1999) și Universitatea de Arte din București, Facultatea de Artă Decorativă și Design, secția Artă Monumentală, clasa prof. dr. Marilena Preda Sânc, promoția 2003. Între 2003-2004 a beneficiat de Bursa Erasmus la Kunsthochschule Berlin Weissensee, Berlin, Germania. Din octombrie 2004 a devenit studentă la Universität der Künste (UdK), Berlin. Masterat în arte plastice, Art in Context în cadrul Institut für Kunst im Kontext, Berlin (2007). Din august 2005 este referent cultural în cadrul UdK, Berlin (Universitatea Artelor). [...]”

Atât în pictură, dar mai ales în gravura colorată, Simona Soare dă viață unei lumi în care totul se petrece la nivelul imaginarului și al posibilului. Pornind de la basmele care i-au încântat copilăria și i-au fertilizat fantezia, de la amintiri păstrate de memoria afectivă, dar și de la iconografia românească și miniaturile medievale orientale, ea creează un univers fabulos, în care domnește o atmosferă de poezie și mister. Artista împarte suprafața spațiului plastic în mai multe registre, diferit configurate, pe care le populează cu motive antropomorfe, zoomorfe, avimorfe, fitomorfe, cosmice. Alături de acestea apar altele cu conotații vădit simbolice: construcții labirintice, cetăți cu acoperișul turnurilor în perspectivă inversă, scara, treptele, sipetul, mănușa plutitoare, scaunul, masa, ușa, peria fermecată, lampa lui Aladin, părul cu ramuri aidoma fulgerelor etc. [...] În concepția Simonei Soare, motive precum luna, perele, mănușa, scaunul cu forme rotunde sunt simboluri care exprimă femininul. Ele se află la antipod cu elementele masculine: piatra (material de construcție a edificiilor), turnul, scaunul cu forme rectangulare. Adesea, elementele geometrice (pătratul, cercul, dreptunghiul, triunghiul, prisma, trunchiul de piramidă, cubul) sunt predominante în gravurile executate în acvaforte și acvatinta. Planurile se intersectează, se succed, sau sânt înscrise unul în altul. Linia desenului este de mare finețe, orchestrația petelor de culoare este făcută cu deosebit rafinament. Predomină culorile potolite, gamele de tonuri închise, dar întâlnim în unele compoziții și roșul aprins, albastrul intens sau galbenul auriu. Culturalitatea și buna manualitate a Simonei Soare o conduc la realizarea unor lucrări ce proiectează în realitatea contemporaneității, ostilă uneori individului, o lume imagistică în aceeași măsură fermecătoare și enigmatică. În desene, artista a optat pentru abstracția lirică, punând accent pe forța sugestivă a culorii. Și aici ea operează cu o cromatică sensibilă, cu forme conturate cu grația și delicatețea unei creatoare înclinată spre visare, dar care nu exclude rigoarea, armonia și echilibrul.

Extras din “*Dicționarul artiștilor plastici gălățeni*”, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

2/20, Acvatinta, „O.T.“

Sinova, Sept
'0-2008

O.T., acvatinta

Enciu Marian

n. 23 iunie 1980, în Galați

Studii:

- Absolvent al cursurilor Universității de Arte și Design, secția Sculptură, promoția 2004.
- Absolvent al Liceului de Arte "Dimitrie Cuclin" din Galați, secția Sculptură, promoția 2000.

Participări la expoziții și tabere:

- 2013 - expoziție în cadrul festivității "La Fête" no 14, Martin-Luther-Viertel Hamm.
- 2008 - tabăra de sculptură în lemn de nuc de la casa memorială a lui "Costache Negri", din localitatea cu același nume, în județul Galați.
- 2004 - expoziția anuală, Expo-Transilvania, organizată de Universitatea de Arte și Design Cluj-Napoca.
- 2002 - expoziția de grup "Student Art" de la Muzeul de Artă Vizuală din Galați.
- 2001 - tabăra de sculptură în lemn de nuc de la Muzeul de Artă Vizuală din Galați.

Regele și nebunul, lemn

Diaconu Mihaela

n. 17 martie 1981, în Galați

Absolventă a cursurilor Universității Naționale de Arte, Facultatea de Arte Decorative și Design, București, clasa Prof. Univ. Conf. Dr. Bogdan Hojbota, promoția 2004. Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România(UAP) din 2009.

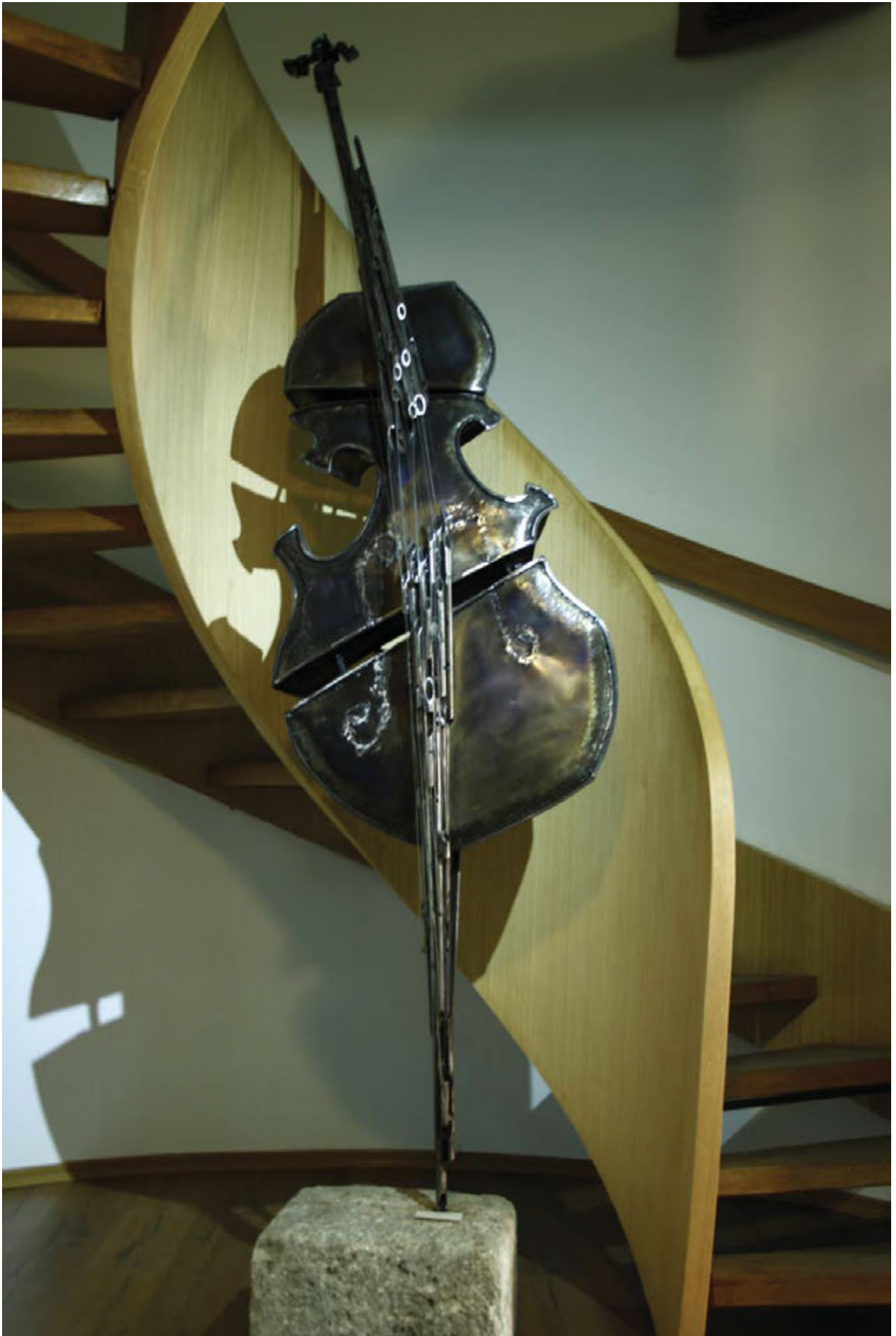
Debutul expozițional l-a avut în 2001 cu prilejul organizării expoziției “Student ART” la Muzeul de Artă Vizuală Galați, unde a și revenit un an mai târziu. Au urmat expozițiile organizate în 2002, 2004, 2010 - 2014, în București, la Cluj în 2011 și respectiv la Constanța în 2013. Anul 2013 este cel organizării primei expoziții personale intitulată “Materie și Spirit”, pe 23 ianuarie la Galeria Imbold din București. Tema aceste expoziții a fost reluată în 2014 la Galeria Plastilina din București.

A participat la tabăra de creație “Arta ca Viață” organizate în 2008 de Muzeul de Artă Vizuală, Galați, precum și la tabăra “Sculptura Mileniului III” organizată de Primăria sectorului 3, Parcul Titan, Bucuresti.

Misha Diaconu se bucură de prezența lucrărilor sale în coecții publice ca cele din: Centrul Cultural Palatele Brancovenesti ,Mogosoia; Parcul Titan ,sectorul 3, Bucuresti; Galeria Imbold, Galeria Atelierul de Producție, Teatrul Metropolis, Idelier, din București; Muzeul de Artă Vizuală din Galați.

“Fierul îmi dă sentimentul că nu am nicio limită. Poate prelua forța pe care vreau s-o dau unei lucrări. Chiar dacă unii îl văd rece, eu îi pot da o căldură pe care puțini reușesc să i-o descopere”

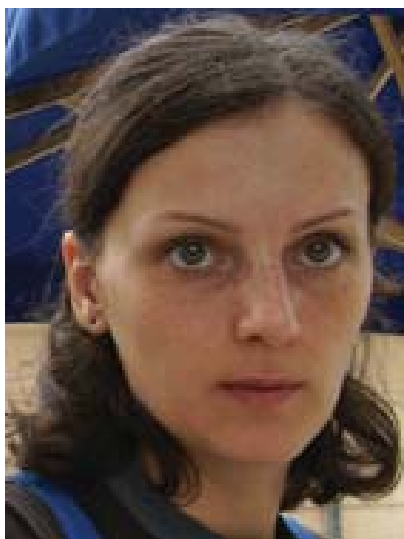
Misha Diaconu

Violoncel, metal

Marin Liliana

n. 12 septembrie 1981, în Galați

Absolventă a cursurilor Universității de Arte și Design din Cluj-Napoca, secția Ceramică-Sticlă-Metal, promoția 2004. În 2006 a obținut titlul de Master în cadrul aceleiași universități, iar în 2008 a obținut certificatul de Muzeograf în cadrul pregătirilor și evaluării Centrului pentru Pregătire Profesională în Cultură din Ministerul Culturii și Cultelor din România. Din 2012 și până în prezent activează ca profesor la catedra de Ceramică din Liceul de Artă “Carmen Sylva” Ploiești. A activat ca muzeograf în cadrul Muzeului Județean de Artă Prahova în perioada 2007-2011. Timp de un an de zile a activat, în paralel, ca Preparador Universitar în Universitatea de Arte și Design din Cluj-Napoca și profesor de Educație Plastică la Colegiul Național “Anghel Saligny” din același oraș. Membru al Uniunii Artiștilor Plastici din România(UAP) din 2007.

Debut expozițional în 1998, într-o expoziție de grup organizată în localitatea Pessac din Franța unde revine după un an tot într-o expoziție colectivă, în ambele a expus lucrări de pictură. Expozițiile colective intrnaționale continuă cu cele de ceramică organizate în: 2003 la Veneția, Italia; 2007 la Koln, Germania; 2013 la Kavarna, Bulgaria. În țară expune alături de colegii de breaslă în 2007 la Muzeul de Artă din Cluj-Napoca; La Ploiești în anii 2008, 2009, 2012-2014; în 2010 la Paatul Ghika din București iar în 2011 la Casa de Cultură “Geo Bogza” din Câmpina.

Participări la tabere de creație organizate în țară cum ar fi: 2013, Tabăra de ceramică “Raku”, Kamen – Bryag, Bulgaria; Tabăra de creație “Piticot”, Maliuc, Tulcea; Schimb de experiență cu Liceul de Artă Tel – Aviv, Israel, profesor coordonator; în 2012, “Tineri în acțiune”, proiect european, Vilnius, Lituania; Tabăra de sculptură “Constantin Kruch”, Plopeni, Prahova; “LudArt”, Cheia; în 2011, Tabăra de creație “Experiment”, Cheia, (profesor coordonator); “Arta de a fi voluntar”, Bușteni, Prahova; - 2010, Tabăra de pictură “Câmpina, dragostea mea”, Câmpina; “Dan Platon”, tabără internațională, Breaza; în 2009, Tabără de creație, Câmpina (comisar de tabără); în 2008, “Câmpina, dragostea mea”, Câmpina, (comisar de tabără); “Arta ca viață”, tabără internațională, Galați; în 2004 - 2006, Tabără de creație, Căpuș, Cluj-Napoca; în 1996, Tabără de creație, Măgura, Buzău.

Premii și distincții; 2013, Diplomă de Excelență pentru rezultatele obținute în cadrul Olimpiadei Naționale de Arhitectură, Arte Vizuale și Istoria Artelor, Craiova; Diplomă de Excelență, concursul național “Eco Fun”; în 1999, Premiul I la Olimpiada națională a Liceelor de Artă, Bistrița-Năsăud; în 1998-1999, Bursa de merit “Kiwaniș” pentru rezultatele obținute; în 1998, Premiul I și Premiul special al juriului la Olimpiada Liceelor de Artă, Craiova.

Caravana, ceramică

Șerban Tudor

n. 1 aprilie 1982, în Galați

“[...] A absolvit Liceul de Artă „Dimitrie Cuclin” din orașul natal (2001) și Universitatea de Artă și Design din Cluj-Napoca, Secția Grafică, clasa profesorului Radu Solovăstru (2005). În perioada 2005-2007, la aceeași instituție de învățământ superior, a urmat Programul de Studii Universitare de Master, departamentul Grafică. Doctor în Arte Vizuale din anul 2011. Membru al U.A.P.R. Filiala Galați din 2009[...]

În anii care au trecut de la absolvirea universității clujene, Tudor Șerban s-a afirmat cu lucrări de gravură, desene în creion, tuș-peniță, markere, tehnici mixte și benzi desenate. În gravură cultivă cu certe realizări diferite tehnici: acvaforte, acvatinta, pointe sèche, mezotinta, litografie, serigrafie, linogravură, gravură colorată. Uneori, pentru expresivitate, combină în cadrul aceleiași lucrări gravura în acvaforte cu cea în acvatinta. Este un bun desenator și stăpânește cu siguranță mijloacele plastice care îi stau la dispoziție: linia, punctul, virgula, hașurile, pata. Fie numai în alb-negru sau în policromie, el construiește cu precizie, folosește cu chibzuință spațiul plastic, este sensibil la variațiile luminii și obține efecte cromatice surprinzătoare chiar și atunci când folosește o anumită dominantă și nuanțele acesteia.[...] Cele mai multe compoziții ale sale sunt învăluite într-o atmosferă de mister, stau sub semnul unei poetici enigmatice. Conținutul lor îndeamnă la meditație și la o lectură făcută pe îndelete. Adesea, artistul apelează la geometrizări, așa cum se întâmplă în gravurile din ciclul intitulat „Rezonanțe”, admirabile metafore plastice cu conotații ce țin de lumea muzicii. Benzile desenate prezentate în expoziții sunt ilustrații la unele povestiri personale, cum este, de pildă, și cea intitulată „Eclips”, cuprinsă în tema globală „Secrete de familie”. [...] Tudor Șerban este până acum singurul artist din cadrul Filialei Galați a U.A.P.R. care cultivă arta benzilor desenate și se străduiește să fie la înălțimea unor creatori români și străini care au impus acest gen artistic de comunicare grafică. De altfel și lucrarea sa de doctorat este tot din acest domeniu, intitulându-se „Social și estetic în benzile desenate”.

Extras din *“Dicționarul artiștilor plastici gălățeni”*, autor **Corneliu STOICA**, editat de Axis Libri în 2013

Fabula, u/p

IN ACTIVITAS

artiști plastici gălățeni

